

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

- BEYZA ALKOÇ -

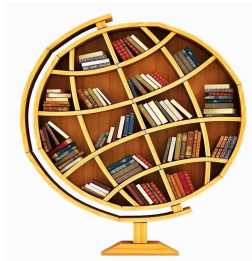
KALP MUHAFİZİ II

indigo

BEYZA ALKOÇ
KALP
MUHAFIZI
II

İ N D İ G O K İ T A P

ÖNSÖZ

Merhaba sevgili okurum. Ben Beyza ve bu benim on yedinci romanım. İlk kitabını yalnızca aylar önce sizlerle buluşturduğum Kalp Muhafızı serisi ikinci kitabıyla kaldığı yerden devam ediyor ve bu benim için bir milat oldu diyebilirim. Kalp Muhafızı'nın konusu kalbime düştüğü ilk andan beri yazıp yazmamak konusunda çok tereddüt etmiş ve bu tereddüdümü de siz okurlarımla paylaşmıştım. Hiç var olmayan bir ülke tasarlayıp hiç yaşamadığım bir dönemin hikâyesini yazmak benim için korkutucuydu fakat bu korkunun bu denli heyecanlı bir seriye dönüşeceğini hiç düşünmemiştim. Var olmayan toprakların yaşanmamış hikâyelerini yazmak, aşina olmadığım karakterleri hiç bilmediğim bir zaman dilimine yerleştirmek göz korkutucu ama bir o kadar da eğlenceliydi. Kalp Muhafızı'nı ve bu serüvenin bana hissettirdiklerini hiçbir zaman unutmayacağım.

Sara ve Hazar'ın hikâyesi benim için bambaşka dünyaların kapılarını açtı. Daha ilk cümleyi yazmaya başladığım o andan beri hep söylüyorum: Hazar ve Sara'nın hikâyesinin aklıma ve kalbime düştüğü o güne teşekkür ederim. Ve tabii ki,

Kalp Muhafızı'nı yazdığım süreç boyunca bana destek olan her birinize, canımın içi okurlarıma, canım eşime ve canım aileme sonsuz teşekkür ederim...

Sara ve Hazar'ın hikâyesinin her birinize ışık ve ilham olması dileğiyle...

İyi okumalar dilerim.

Başkalarının nehirlerini
keşfetmeye çabalarken
kendi içindeki denizlerde
boğulanlara...

Kendi tutsaklığının tam ortasında olanlara...

Kalbi kırık
kalp muhafızlarına...

Okurken dinleyebileceğiniz şarkılar:

1. *Mum – We Have a Map of the Piano*
2. *The Cooper Temple Clause – Talking to a Brick Wall*
3. *Hedonutopia – Siyahı Makbul*
4. *Şanışer – Aşk Şarkısı*
5. *Nilipek – Son Mektup*
6. *Fatma Turgut – İkimizden Biri*
7. *İdil Meşe – Dünya Halim*
8. *Deniz Tekin x Geeva Flava x Dilan Balkay – Mana*
9. *Savai – Dark Life*
10. *Olivia Rodrigo - Vampire*

"Sen, eve giden
yollarımı yıktın."

KIRIK KALPLER SARAYI

Haftalar Sonra

Kalp kalbi tanır. Kokular kokuları, sesler sesleri... Her şey aslını ve benzerini bilir aslında ama bazı şeyler bilindiğinden farklıdır.

Bunca zamandır Hazar'ı kendime o kadar çok benzetmiş, henüz keşfedemediğime inandığım o kadar çok özelliğimi onda bulmuştum ki bana göre o benim eksik parçamdı ve beni tamamlayacağı günü bekliyordum... Ta ki onun gerçeğini keşfedene kadar.

Bu saraya geldiğim ve onun gerçeklerini öğrendiğim gün, Hazar benim için baştan aşağı bir yabancıya dönüştü. Artık ne onu ne de kendimi tanıyabiliyorum... Artık ben de bu saraya ilk adımını atan Sara değilim. Değiştim, eksildim, kaybettim... Artık ne bir prenses ne de bir kraliçe gibi hissedebiliyorum. Yalnızca sürgünüm. Kendimi aynaya bakarken bile göremiyorum; verdiğim kilolar ve yüzüme yerleşen o koca hayal kırıklığı beni benden uzaklaştırıyor.

Fiziklen burada, ismini “Kırık Kalpler Sarayı” koyduğum bu zindandayım. Oysa ruhen nerede olduğumu hiç bilmiyorum...

“Efendim... Yemeğinizi getirdim...” Odamın uzun ve geniş kapısı, kapının önünde bekleyen muhafızlar tarafından açılırken içeriye girenin Maya olduğunu gördüm.

Maya benim bu topraklarda yaşayan en yakın arkadaşım, hizmetlim, dostumdu. Buraya haftalar önce geldiğimde içinden hiç çıkamayacağımı düşündüğüm bir buhrandaydım. Yanımda yalnızca kuzenim Vera vardı ama onunla yüz yüze görüşebilmem de Hazar’ın ağzından çıkanlara bağlıydı. Hazar ise bir arada olduğumuzda bir kaçış planı yapacağımıza inanıyor ve onunla görüşmemi kısıtlamak için elinden geleni yapıyordu. Vera’yla günde yalnızca bir saat görüşebiliyorduk, onun dışında ikimizin de odalarımızdan çıkması yasaktı. Maya ise gün boyunca defalarca kez yanıma uğruyor, benimle sohbet ediyor, bana kitaplar okuyor, bazen yalnızca yanımda oturuyordu.

“Yemeyeceğim,” dedim sessizce. Maya elindeki tepsiyi önümdeki büyük yuvarlak ahşap sehpa üzerine bıraktıktan sonra doğruldu ve bana baktı.

“Hastalanacaksınız,” diye mırıldandı. “Naneli yoğurt çorbası... Geçen gün içtiğinizde çok beğenmiştiniz.”

Odamın en köşesindeki uzun kahverengi koltukta, şöminenin hemen yanında uzanıyordum. Pencere diğer yanımda kalıyordu ve dışarıdaki kasvetli hava ruh halimi hiç de iyi etkilemiyordu. Başımı eğip tepsideki yemeklere baktım. Çorba, sebze, et ve tarçınlı çörek... Eskiden iştahla yiyeceğim her şey artık bana berbat görünüyordu.

“Senin için biraz çorba içerim. Gerisini götür, ziyan olmasın...”

“Peki efendim, nasıl emrederseniz. Diğerlerinden de yemek isterseniz haber verin lütfen, hemen getiririm...”

Maya tepsideki diğer tabakları aldıktan sonra kapıya yönelmişti ki bir anlığına durdu ve bana döndü.

“Efendim,” dedi. “Kral birazdan sizi ziyaret edecek... Haber vermemi istedi.”

“Beni mi?” diye sordum şaşkınlıkla, buraya geleli haftalar olmasına rağmen Hazar’ı tesadüfler dışında hiç görememiştim.

“Evet,” dedi. “Şey... Sizi hazırlamamı ister misiniz?”

Maya’nın söylediğine anlam vermeye çalışarak kaşlarımı çattım. “Hazırlamak mı?” diye sordum. “Ne için?”

“Eşiniz için...” dedi. “Yani onun için özenli bir hazırlık yapmak isterseniz...” Konuşurken tereddüt ediyor, alacağı tepki-den çekiniyordu.

Ona alaycı bir tavırla gülümsedim. “Gerek yok,” dedim. Hazar odama geliyor diye bırakın hazırlık yapmayı, oturduğum yerden kalkmayı bile düşünemezdim.

“Peki efendim.”

Maya arkasını dönüp elindeki tepsiyle odamdan çıkar çıkmaz derin bir nefes alıp uzandığım koltuktan kalktım. Getirdiği çorbayı içmeyecektim. Midem yemek yemeyi ve yaşamsal faaliyetlerimi sürdürebilmem için yardım etmeyi reddediyordu. Birkaç adım atıp pencerenin hemen yanındaki ayaklı boy aynasının önüne geçtim. Kendimi altın işlemeli çerçevenin ortasında gördüğümde elim boynumdaki kolyeme gitti. Bu aralar sık sık kendimi izliyor, aynadaki kim olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Üzerimdeki siyah elbise bana beni hatırlatan tek şeydi...

Ellerimi saçlarıma götürdüm ve saçlarımdaki hafif dalgalara dokundum. Parmaklarım saçlarımda gezindi. Kendi kendimi teselli etmek istercesine dokundum onlara.

“Gececek,” diye fısıldadım kendime.

Bir süre orada öylece kendimi izledikten sonra arkamı döndüm ve odamın hemen köşesine konumlandırılan

çalışma masasına ilerledim. Bir kraliçenin odasında çalışma masası bulunması çok da alışlageldik bir durum değildi aslında. Bunu onlardan ben talep etmiştim. Burada o kadar yalnızdım ve o kadar boş zamanım vardı ki yazmak, okumak, çizmek istedim... Masamın zümrüt yeşili deri sandalyesini çekip oturdum. Önümde duran kitapları bir kenara çektim ve kendime boş bir kâğıt çıkardım. Kuştüyü kalemimi mürekkebe batırdıktan sonra ilk kelimelerimi yazmaya başladım.

Bu bir mektuptu.

Benden bana.

“Sevgili ben, umarım bu satırları okurken hayatının en iyi dönemlerinden birini yaşıyorsundur. Zira ben sana bu satırları geçmişinin en karanlık günlerinden, Kırık Kalpler Sarayı’ndan yazıyorum. Yalnızlığı dibine kadar yaşadığımız, yabancılık hissini her detayını ezberlediğimiz bu günleri hâlâ hatırlıyor musun? Hatırlıyorsan bil ki elimizden geleni yaptık, yapacağız... Lakin gün gelir de bu satırları hâlâ bu sarayın çatısı altındayken okursan, senden özür dilerim. Beni affet, olur mu? İnan ki her şeyi denedim...”

Kalemi kendi yeri olan mermer taşın üzerine bırakırken kalemin bile bir yeri olduğunun farkındalığını yaşadım. Onun bile bir yeri vardı... Oysa ben bir hiçliğin ortasında, âdeta araftaydım. Mürekkebi kenara çekip kâğıdıma üfledim ve onu diğer mektupların en altına koydum. Önüme kenarda duran kitaplardan birini çektiğim sırada kapımın çaldığını duydum.

“Majesteleri...” dedi muhafız. “Kralımız sizi ziyarete geldi.” Bu bir izin alma değil, bir haber verme cümlesiydi.

Hiçbir cevap vermedim. Benim yanıma, onu içeri buyur etmeme ihtiyaçları yoktu. Hazar ne istiyorsa her halükârda onu yapacaktı. Odanın büyük kapıları açılıp da birkaç adım

sesi duyulduğunda önüme çektiğim kitabı incelemekle meşguldüm. Masanın kenarında yanan mum kapının hareketiyle sönünce gözlerimi sönen muma çevirdim.

O sırada yüzüne bile bakmadığım Hazar'ın adımlarının bana yöneldiğini fark ettim. Duvardaki şamdan mumlarından birini alıp masamdaki sönmüş mumun ipine tuttu. Mum birkaç saniye içinde yanıp masamı bir kez daha aydınlattığında nihayet başımı kaldırıp ona baktım. Hafif dalgalı saçları her zamankinden daha düzdü, sakalları kısalmıştı ve bugün benden esinlenerek simsiyah giyinmeyi tercih etmişti âdeta...

“Ne okuyordun?” diye sordu nazik ve kalın sesiyle.

Başımı önümde duran kitaba eğdikten sonra yanıtladım. “Kitap.”

Gülümsedi. “O kadarını görebiliyorum,” diye mırıldandı. Ben masadan kalkıp pencereye doğru yürürken o masada bıraktığım kitabın ismini okuyordu. “Bitkiler ve Mucizeleri.”

“Buraya ne yaptığıma bakmaya mı geldin?” diye sordum. Bana döndü ve masama yaslandı. Başını kaldırıp yüzüme baktığında tam karşısında, pencerenin önünde kollarımı göğsümde birleştirmiş onu izliyordum.

“Hayır Sara,” dedi. “Ne yaptığının raporunu alıyorum zaten.”

“Öyle mi?”

“Öyle,” dedi ve bana doğru birkaç adım attıktan sonra tam önümde durdu. Tepemden bakıyor, ona bakmayan gözlerimi izliyordu. Ben ise ona bakmamak için omzunun ardından görünen kapıyı izliyordum.

“Yemek yemiyormuşsun,” dedi. “Neredeyse hiç.”

Başımı kaldırıp ona şaşkınlıkla baktım. Buraya bunun için gelmiş olamazdı, değil mi?

“Evet, yemiyorum,” dedim. “Buna da mı karışacaksın?”

“Hastalanmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu tahammülsüz bir ses tonuyla. “Derdin ne senin?”

Sessizce güldüm. “Derdim mi ne?”

“Evet,” dedi aynı tahammülsüz ses tonuyla. “Derdin ne?”

“Bunu sorduğuna inanmıyorum,” dedim. “Sanırım sana göre babanı kaybettikten hemen sonra senin tarafından ihanete uğramak, düşman topraklarına kaçırılmak ve düşmanıyla evlenmeye zorlanmak pek de büyük bir dert değil.”

“Babanı kaybettiğin için üzgünüm, aynı acıyı ben de yaşadım. Onun dışında söylediğin hiçbir şeyin seni yemek yemekten alıkoyacağına inanmıyorum.”

“Peki,” dedim. “Seni inandırmak zorunda değilim. Yemek yemek zorunda olmadığım gibi...”

O an tarihin ilk açlık grevini yaptığımı bilseydim, bu anın kayıt altına alınmasını isterdim.

“Pekâlâ,” dedi Hazar. “Sen kazandın. Benden bir şey iste.”

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. Artık kapıya değil, yüzüne bakıyordum. “Nasıl yani?” diye sordum merakla.

“Benden bir şey iste,” diye tekrarladı. “Ben de yemek yemen şartıyla onu yerine getireyim.”

Bir kez daha sessizce güldüm. “Hâlâ sana güvendiğimi mi düşünüyorsun?” Sinir bozukluğuyla gülümsüyordum fakat bir yandan da kendimi, bir şey isteyecek olsam bu ne olurdu diye düşünmekten alıkoyamıyordum.

“Bana güven ya da güvenme,” dedi. “Bu bir güven oyunu değil Sara. Sen benden bir şey isteyeceksin, ben onu yapacağım ve sonra da senin yemek yediğini göreceğim. Olay bu.”

Önümünden çekildi ve odamın içine şöylece bir baktı.

“Mesela odanda olmasını isteyeceğin herhangi bir şey...” diye mırıldandı. “Mesela çalışma masası, kitaplar, kalemler ve kâğıtlar...”

Omuz silktim. “Zaten var.”

Hazar başını salladı. Ben onu şüpheyle izlerken Hazar gözlerini benden ayırmadan kapıya seslendi.

“Muhafızlar!” dedi, kapılar anında açıldı ve muhafızlar içeri girdi.

“Emredin majesteleri!” dedi içlerinden biri.

Hazar’ın gözleri hâlâ üzerimdeydi. Ben telaşla ne olup bittiğini anlamaya çalışırken o dudaklarını araladı.

“Çalışma masasını, sandalyeyi, odadaki kitapların, kâğıtların ve kalemlerin hepsini alıp çıkabilirsiniz. Onları karşı odaya kitleyin. Hanımefendi yemek yediği zaman geri verebilirsiniz.”

“Ne saçmalıyorsun sen?” Ben şaşkınlıkla çalışma masasına doğru bir adım attığım sırada muhafızlar, tereddüt etseler de masayı üzerinde duran her şeyimle taşımaya başlamışlardı bile.

“Durun!” dedim muhafızlara. Bir saniyeliğine durup endişeyle bana baksalar da Hazar’ın emirlerinin yanında benimkiler bir hiçti.

“Devam edin,” dedi Hazar.

“Sana inanamıyorum!” dedim öfkeyle. O ise tepkisizdi. Onun o tepkisiz yüzüne bakarken hayatım boyunca işlediğim hangi büyük günahın cezasını çektiğimi sorguluyordum. Benim yasak elmam, beni Hazar’a mecbur bırakan o büyük hatam neydi?

“Masana, kitaplarına, kâğıtlarına ve kalemlerine yalnızca geceleri erişimin olacak,” diye söze girdi Hazar. “Onları yalnızca gün içinde yemek yersen akşamları kullanabileceksin.”

Ona öfke dolu bir hayal kırıklığıyla bakıyordum. Öfkeden ellerim titriyordu. Nasıl bu kadar kötü, bu kadar narsist olabilirdi?

“Sen...” dedim titreyen sesimle, “...iğrenç bir insansın. Zorbanın tekisin. Hayatımda tanıdığım en kötü insansın! Beni

buraya hapsedtin ve burada yapabildiğim tek şeyi de elimden alıyorsun!”

“Ölme diye!” dedi Hazar. Artık tepkisiz değildi, o da öfkeliydi.

“Keşke ölsem!” Bense artık bağıırıyordum, içinde bulunduğum nokta hiç bu kadar dipsiz bir kuyu gibi görünmemişti.

Hazar derin bir nefes aldı ve pencerenin önündeki koltuğa oturdu. Bense hâlâ ayakta, öfkeden ne yapacağımı bilemez bir haldeydim.

“İyiliğin için,” dedi sessizce. “Günlerdir doğru düzgün yemek yemiyorsun, artık buna müsaade edemem.”

“İyiliğim için, öyle mi?” diye sordum gözyaşları içinde gülümseyerek. Yatağımın ayakucuna oturdum ve çalışma masam gittikten sonra bomboş kalan o köşeye baktım.

“Hiçbir zaman kötülüğünü istemedim Sara.” Hazar’ın sesi sakın, hatta üzgündü.

Başımı salladım. “İşte buna kesin inanırım.”

Cevap vermedi. Bir süre boyunca ne o konuştu ne ben. Gitmeye de niyeti yok gibiydi. Koltukta oturmuş, arkasına yaslanmış beni izliyordu. Bense yatağın ayakucunda oturmuş boş gözlerle duvarı izlemeye devam ediyordum. Bir şeyler olmasını diliyor, bir şeyler olmasını bekliyordum. Olmasını istediğim şey az önce dile getirdiğim gibi “ölmek” değildi, yaşamak ve babamın emaneti olan tahtıma oturmak istiyordum. Kendi topraklarıma, evime dönmek istiyordum...

“Ağabeyin...” dedi Hazar bir anda.

Odadaki sessizlik ağzından çıkan kelimeyle sona erdi. Endişeyle ona döndüm. “Ne olmuş ağabeyime?” Burnumu çekip gözyaşlarımı sildim.

Hazar arkasına yaslanmış bana bakıyordu. “Savaş hazırlığı yapıyormuş.”

Yüzüne gizlenmiş küstah bir gülümseme vardı. Kurduğu cümleyi duyduğum an kalbimin atışları öyle çok hızlanmıştı ki ısındığımı hissettim. Dikkatlim dağılmış, odamdan alınıp götürülen masa da kitaplar da aklımdan uçup gitmişti. Konu ağabeyimc, aileme ve evime gelince etrafımdaki her şeyi unutmuştum. Bunca haftadır beni buradan almak için neden bir adım atmadıklarını merak edip duruyordum. Belki de buna çoktandır farkında olmadan üzülüyordum.

“Ne güzel,” dedim mırıldanırcasına. Hazar’a buna ne kadar sevindiğimi belli edecek değildim.

“Anlamıyorum,” dedi, koltuğumdaki yastıklardan birini kucağına alıp arkasına yaslandı. Merakla ona döndüm.

“Neyi anlamıyorsun?” diye sordum.

“Ağabeyinin bana neden savaş açmak istediğini...”

Ona gözlerimi kısarak baktım. Benimle dalga mı geçiyordu? Ağabeyim tabii ki ona savaş açmak isteyecekti! Asıl garip olan bunun bu kadar uzun sürmesiydi. Eninde sonunda ikinci bir savaş olacağını zaten bilmiyor muydu?

“Adamın kız kardeşini elinde tutuyorsun, tabii ki sana savaş açmak isteyecekti,” dedim.

“Karımı...” dedi Hazar. “Karımı yanımda tutuyorum.”

Sesi kararlı ve tekdüzeydi. Kurduğu cümle her ne kadar rahatsız edici olsa da doğruydı, artık onun karısıyım. Bu gerçeği aklımın ucundan geçirmek bile beni o kadar huzursuz ediyordu ki ona omuz silkip bir kez daha arkamı döndüm ve bakışlarımı tekrar duvara çevirdim. Belki de diğer sarayda işler sandığımdan kötü ilerliyordu, savaş sonrasında zar zor toparlanmış ve beni almaya gelebilme imkânını ancak şimdi elde etmişlerdi.

“Üstelik ağabeyinin savaş kararını anlamama sebebim farklı,” dedi Hazar. “Anlamadığım şey savaş kararı değil, zamanlaması... Neden şimdi? Neden bunca haftadır değil de şimdi?”

Aynı sorunun cevabını aradığım düşüncelerimden sıyrılıp gerçek dünyaya, Hazar'ın da aynı şeyi sorguladığı diyaloguma za döndüm.

“Savaş sonrası...” dedim. “Yıkım büyükse... toparlanmaları zor olmuştur...”

“Savaş değil de...” dedi Hazar. “Geçen hafta yaptıkları düğünden sonra mali olarak toparlanmaları kolay olmamıştır.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Başı dik, bakışları keskindi. Duyduğum cümleyi doğru duyup duymadığımı anlamak için birkaç saniye bekledim. Düğün mü demişti o?

“Düğün mü?” diye sordum anlam vermeye çalışarak. “Ne düğünü?”

“Kuzenlerinden biri evlenmiş...” dedi Hazar. Yüzünde oldukça tatmin olmuş bir ifade vardı.

“Ne evliliği? Kim?” dedim şaşkınlıkla. Ona inanmalı mıydı?

“Kuzenin Zena,” dedi. “Uzun zamandır nişanlıymış. Geçen hafta da düğünleri olmuş. Tam üç gün, üç gece. Harcanan altının haddi hesabı yok.”

Bir süre sessiz kaldım. Zena'nın uzun zamandır nişanlı olduğu doğrudu fakat düğün yapmak için babamın ölmesini ve benim kaçırılmamı mı beklemişlerdi? Bir tarafım Hazar'ın bu söylediğine asla inanmasa bile içimden bir ses, *Acaba olabilir mi?* diyordu. Belki de ona cevap vermemek ve bu konuşmayı rafa kaldırmak en iyisi olacaktı. Bana söyledikleri kafamı karıştırmaktan, beni üzmekten başka bir işe yaramıyordu. Üstelik ailem beni kurtarmak için yollara düşmek yerine neden düğün yapsındı?

“Üstelik savaş sonrası yaşadıkları yıkımı ve kaybı merak ediyorsan da...” diye söze girdi Hazar.

“Etmiyorum,” dedim. Ne bir şey duymak istiyordum ne de bilmek. Daha fazla yalan dinlemek istemiyordum.

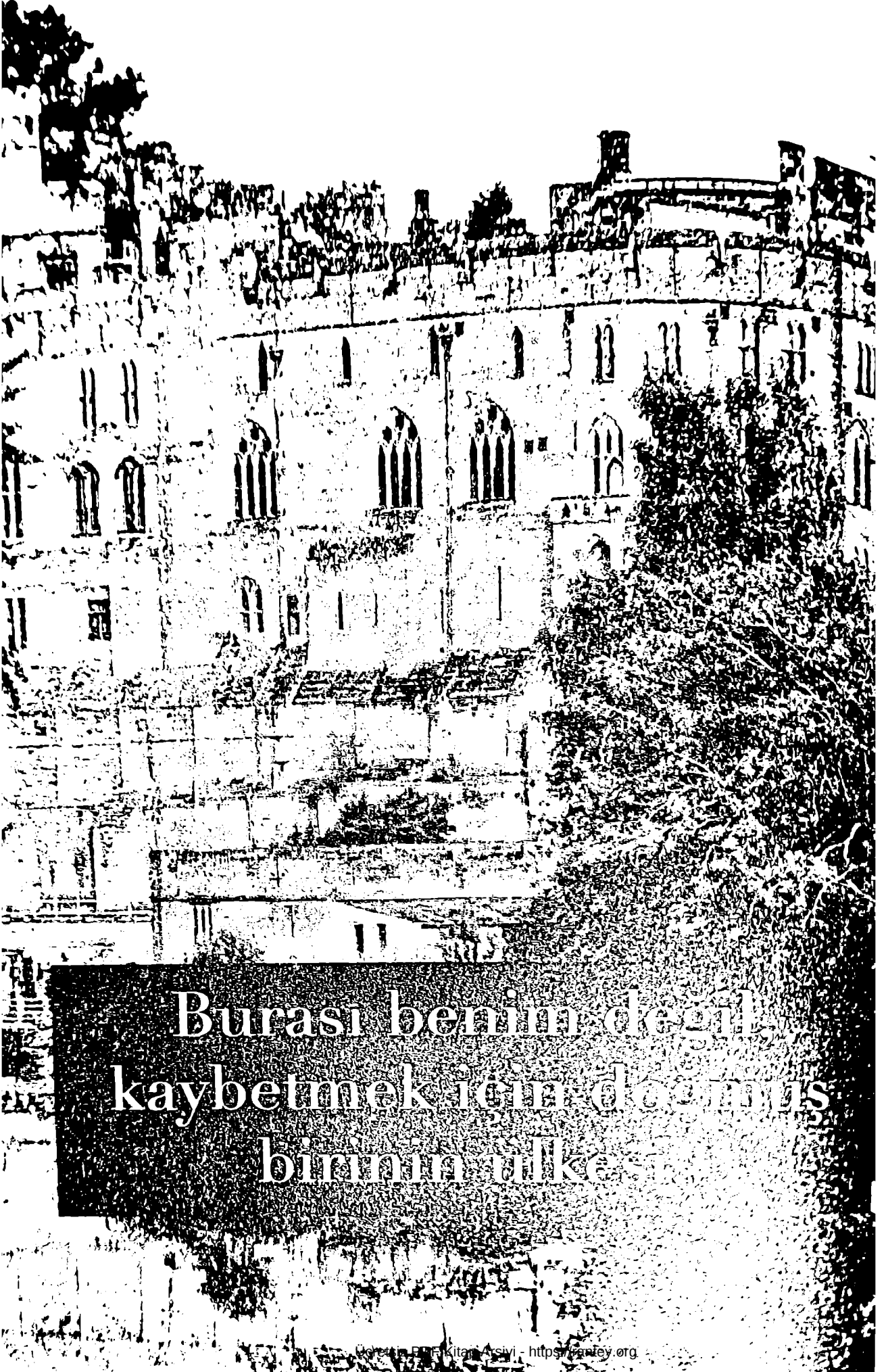
“Savaşı onlar kazandı Sara. Biz kaybettik,” dedi Hazar, bilmek isteyip istememem onun umurunda bile değildi. Ben onun yüzüne bile bakmazken o konuşmaya devam etti. “Tüm kayba rağmen sarayda işlerin nasıl da çabuk toparlandığını ve her şeyin takır takır yürüdüğünü görüyorsun... Onlar bizden çok daha iyi durumda. Emin ol.”

Son cümlesinin ardından ayağa kalktı. Önümden geçti ve kapıya ilerledi. Tam kapıya doğru son bir adım atacaktı ki bana döndü.

“Seni buradan almaya gelecek imkânları vardı, yapmadılar. Sen her gece seni buradan ne zaman kurtaracaklarını düşünüp dururken onlar üç gün üç gecelik düğünlerini planladı. Şimdiyse ağabeyinin savaş hazırlıkları içinde olduğunu duyuyorum. İşte anlamadığım nokta bu Sara. Neden bu şekilde? Neden şimdi? Bunu da sen düşün.”

Döndü ve ardında bir kaos bırakıp çıkıp gitti. Yatağın ayakucunda oturmuş, öylece kalakalmıştım. Bana hayatımın en büyük yalanını söyleyen, beni bir yalana âşık eden adama mı inanacaktım? Ona inanıp kendi ailemden, ağabeyimden mi şüphe duyacaktım? Peki burada olduğum bunca hafta boyunca beni buradan almak için hiçbir adım atmama sebepleri ne olabilirdi? Neye inanacağımı, içine düştüğüm bu karmaşadan nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

Başımı çevirip sehpa da kalan soğumuş çorbaya baktım. Çorba kâsesini bir süre izledikten sonra istemeye istemeye kalktım ve sehpanın önündeki koltuğa oturup çorbamdan gözyaşları içinde bir kaşık aldım. En azından bu gece aç uymayacaktım, ağlaya ağlaya da olsa yemek yiyecektim. *Tök bir karın ve karmakarışık bir kafayla uyuyacak, yarının bana neler getireceğini görmek için uyanacaktım.*

Burası benim değil,
kaybetmek için dönmüş
bininin milke...

KRAL VE KRALİÇE

Günlerim artık bambaşka bir boyutta geçiyordu. Hayatıma getirilen yeni düzen gecemi gündüz, gündüzümü gece yapmıştı. Gündüzleri uyuyor, yalnızca yemek getirildiği vakitlerde uyanıyor, geceleriye sabaha kadar uyanık kalıyor, odama yalnızca geceleri getirilen masamda okuyor, yazıyor ve çiziyordum...

O günden sonra Hazar'ı tekrar görmeyişimin üzerinden tam altı gün geçmişti. Aklım sarayımda ve ailemdeydi. Yola çıkmışlar mıydı? Buraya ne zaman ulaşacaklardı? Hazar onlara karşı nasıl bir hazırlık yapıyordu? Kafamın içinde dönüp duran onlarca soru rüyalarım bile girerken bir yandan da kafa karışıklıklarımı düzeltecek yollar arıyordum. Hazar'ın bana anlattıkları kafamı öyle çok karıştırmıştı ki artık yanıtını en merak ettiğim sorulardan biri ağabeyimin beni almak için neden bu kadar uzun süre beklediği idi. Belki de gerçekler korkunçtu ve bilmek tek kurtuluşumdu... Oysa ben her şeye rağmen gerçekleri bilmek istemiyordum. Belki de yalnızca bir masala inanmak istiyordum.

“Günaydın majesteleri!”

Maya kapıları açıp odama girdiğinde yatağымda uzanmış düşünüyordum. Koyu ve uzun perdelerimin tamamı kapalıydı, günün hangi saatinde olduğumuzu bile bilmiyordum.

“Günaydın,” diye mırıldandım.

Maya elindeki kahvaltı tepsisini yatağımın yanındaki yuvarlak sehpa üzerine bırakır bırakmaz pencerelere ilerledi ve perdelerden birini araladı. Odaya giren gün ışığı öyle sıcaktı ki tenime vurduğu an ısındığımı hissettim.

“Kahvaltınızı getirdim efendim,” dedi Maya. “Bir de haber getirdim. Kralımızdan...”

Üzerimdeki pikeden sıyrılıp yatakta oturur pozisyona geldim ve uyku mahmuru gözlerle Maya’ya baktım. Hazar yine benden ne istiyordu acaba? Bu sefer neyime karışacak, neyimi alıp götürecekti?

“Söyle bakalım,” dedim ve uzanıp kahvaltı tepsisindeki çay fincanını aldım. Ben çayımdan bir yudum alırken Maya ellerini önünde birleştirmiş ve konuşmaya başlamıştı.

“Akşam bir yemek verilecek...” dedi. “Savaşın ve kayıplarımızın ardından tutulan yas sona erdi ve kralımız bu akşam verilecek yemekten sonra sizi yanına alıp halkın önüne çıkmak istiyor.”

“Gerek yok,” dedim omuz silkerek.

Maya bir süre sessiz kaldı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Kısa bir sessizlikten sonra boğazını temizledi. “Kendilerine bunu iletmemi mi istiyorsunuz efendim?” diye sordu.

Başımı salladım. “Aynen öyle. Ona, ‘Gerek yok,’ dediğimi ilet,” diye mırıldandım ve çayımdan bir yudum daha aldım.

Maya bir süre daha sessiz kaldı. Hem bana ne diyeceğini bilemiyor hem de bunu karşı tarafa nasıl ileteceğini bilemiyordu. Yaşadığı stres her halinden belliydi ama eninde sonunda dediğimi yapacaktı.

“Pekâlâ efendim,” dedi. “Kendilerine bunu iletayım.”

Başımı salladım. Maya odamdan endişeyle çıkarken kahvaltı tabağımdaki çörekten bir ısırık aldım. Artık yemek yiyor,

yavaş yavaş eski kiloma dönüyordum ama ruhumdan kaybetmeye devam ediyordum.

Boş bakışlarla perdeden sızan gün ışığını izliyor ve sessizce çörek yiyordum. Hiçbir tat almadan, zevkine varmadan, karnımın doymasını umursamadan... Sadece bir görev gibi... Güzel yaşamak, neler yaptığın veya neler yapabildiğinle ilgili değildi; güzel yaşamak, her şeyin tadını çıkarabilmektir aslında. İçtiği suyun bile tadını çıkarabilmeliydi insan; yediği ekmek parçasının, gün ışığının... Sadece yaşamak için nefes almamalı, nefes almayı da sevmeliydi. Oysa ben nefes aldığımın farkında bile değildim. Hazar bir masaldı ve ben o masala inanıp kaybettim kendimi... Aldığım nefesin, içtiğim suyun ve yediğim yemeğin tadına varabilmeyi, bir şeyi yapmak kadar yapmamanın da verdiği özgürlük hissini... Hepsini kaybettim.

Bir ısıruk daha aldım çöreğimden, bir yudum da çayım-dan... Sonra bir ısıruk daha ve bir yudum daha... Güneş yavaş yavaş yer değiştirdi. Gün ışığı gözlerimden ellerime kayd, kapalıyken bile rüzgâr alan pencere önündeki perdeyi hafifçe kıpırdattı ve ellerime vuran gün ışığı titredi. Sonra bir yudum daha aldım çayımdan ve boşalan tabağıma bakıp, "Tamam," dedim kendime. "Görev bitti. Aferin sana."

Boş fincanı tepsiye geri bıraktım ve bir sonraki yemeğe kadar uyumak için yatağıma uzandım. Üzerimi örtüp boynumdaki kalp kolyemi sıkıca tuttum ve gözlerimi kapattım.

"İyi uykular anne..." dedim kendi kendime. "İyi uykular baba..."

Yanımda olduklarını, beni asla bırakmayacaklarını biliyordum. Her uykumda onlara sarılır gibi sarıp sarmalıyordum kolyemi. Beni doyuran şey yemekler değil, onları yanımda hayal etmektir ve kendi iyiliğim için yaptığım tek şey de buydu... Bunu da yapmasam delirirdim, adım kadar emindim buna.

Gözlerimi kapatmış, hayallere dalmıştım ki çalınmadan açılan kapı sesiyle yerimden sıçradım. Üzerimdeki örtüyü çektiğimde onun sesini duydum.

“Günaydın.”

Gelen Hazar’dı. Bugün bana eski günlerini anımsatan bir şekilde giyinmeyi tercih etmişti. Tam bir şövalye gibi... Kolları ve bacakları çelik zırhlarla kaplanmıştı. Göğüs zırhı, omuzlarından karnına kadar uzanıyordu ve zırhın ne kadar ağır olduğunu bakışlarımla bile tahmin edebiliyordum. Zırhın üzerine, kendi krallığının arması kazınmıştı ve hemen yanıdaysa her zaman olduğu gibi bir kuzgun simgesi kazılıydı. Bütün vücudunu koruyan bu ağır zırhın altında, keten kadar hafif bir giysi vardı ve altına düz kanvas pantolonlarından giymişti. Ayaklarında bir çift deri bot vardı. Her an yola çıkmaya ve savaşmaya hazır gibiydi.

“Benim krallığımda birinin odasına girmeden önce kapı çalınır,” dedim öfkeyle.

“Gerek yok,” dedi, sesindeki vurgudan buraya neden geldiğini anlayabiliyordum.

Bu iki kelime, akşamki davet için Maya’yla ona ilettiğim yanıtların karşılığıydı. Oysa onun benden bir yanıt beklemediğini de biliyordum. Bana bir davet değil, bir emir göndermişti.

“Neden geldiğini anladım...” diye mırıldandım. “Emrine aldığın yanıttan dolayı...”

Hazar bir süre yatakta darmadağın bir uyku haliyle oturan beni izledikten sonra birkaç adım attı ve en son geldiğinde yaptığı gibi geçip pencere kenarındaki koltuğa oturdu.

“Hayır,” dedi. “Akşam ne giyeceğimi söylemeye geldim, ona uygun bir şeyler giyersin diye.”

Kendimi umursamazca yatağa bıraktım. Pikeyi iyice üzerime çektim ve öylece uzandım.

“Tek istediğin kolyenin sahibinin burada, bu sarayda olması değil miydi? Buradayım ve tutsağınım işte. Sarayının bir odasında, yenilginin tadını çıkarıyorum,” dedim. “Ötesine gerek var mı?”

Hazar arkasına yaslanmış beni izliyordu. Bana bugün her haliyle onu ilk tanıdığım zamanları, şövalyemi hatırlatıyordu...

“Akşam siyah giyeceğim,” dedi. “Pelerinim koyu kırmızı olacak.”

Sinirlerim öyle bozulmuştu ki burnumdan güldüm ve ona doğru döndüm. Örtünün altından o umursamaz yüzüne baktım. “Güzel olur,” dedim. “Sana iyi eğlenceler. Ben de şey giyeceğim... Beyaz bir gecelik.”

Cevabımdan hemen sonra esnedim. Beni bu akşam yanında istemesinin sebebini anlayamıyordum. Bunca zamandır bu odada tek başıma kalmam adildi de yas döneminin bitmesiyle halka arz edilmem normal miydi?

“Öyleyse halkının önüne gecelikte çıkan ilk kraliçe olacaksın...” dedi. “Neyse, üzerine pelerin attığımız zaman ne giyeceğin çok da belli olmaz.”

Bir kez daha burnumdan güldüm, benimle dalga geçiyor olmalıydı. “Hazar,” dedim. Artık tahammül sınırlarım aşılmıştı. Öfkeyle ancak tane tane konuşmaya çalışarak devam ettim. “Bak, istediğini elde ettin. Beni yendin. Fiziksel olarak yenmekle kalmadın, ruhsal olarak da yendin. Benden daha ne istiyorsun?”

Hazar derin bir nefes aldı. Gözleri bir süreliğine gözlerimden ayrıldı ve uzaklara daldı. Yüzünde nadiren de olsa beliren o pişman ifade yine belirmişti. İçimde tuttuğumu henüz fark ettiğim nefesimi yavaşça bıraktım ve sorumu tekrarladım.

“Benden daha ne istiyorsun?”

Gözleri tekrar gözlerimi buldu. Bakışları öyle güzeldi ki çaresizce ona olan öfkemi sorguluyordum. “Bu akşam yanımda olmanı istiyorum.”

“Neden?” dedim. “Neden?”

Elini uzattı ve koltuğun hemen yanındaki masanın üzerinde duran lalenin yapraklarına dokundu. “Halk seni görmek istiyor,” dedi. Parmakları hâlâ lalenin yapraklarının üzerinde geziniyordu.

“Bu mu yani?” dedim. “Beni sırf onların merakını gidermek için bir maskot gibi halkının önüne mi çıkaracaksın? Bakın kralınız ne kadar büyük, kimi kaçırıp getirdi size! Performans da sergileyecek miyim, hazırlık yapayım mı? Dans filan?”

Artık öfkeden ne dediğimi bile bilmiyordum. Söylediklerimin onu da öfkeliendirdiğini kasılan çenesinden anlayabiliyordum.

“Sen onların kraliçesisin,” dedi bir anda. Lalenin üzerinde gezinen parmağı durdu. “Kraliçelerini görmek istiyorlar.”

Hüzünle başımı salladım. “Ne ben onların kraliçesiyim ne de burası benim krallığım Hazar,” dedim. “Burası benim değil, kaybetmek için doğmuş birinin ülkesi.”

Gözlerim gözlerini buldu. Ondan bahsettiğimi biliyordu. Beni nasıl yendiye, bana öyle yenilecekti.

Hazar yanı başında duran saksıyı hafifçe itti ve ayağa kalktı. Ben kapıya doğru ilerlediğini düşünürken adımları bana yöneldi, yanı başında durdu ve ben merakla ters yöne, onun ayakta durduğu kenara doğru dönerken o üzerime eğildi. Bir elini yatak başlığına koydu ve konuşmaya başladı. Onu böyle yakından görmeyeli uzun zaman olmuştu...

“O insanlar sana değer veriyor Sara,” dedi. “Sen onları halkın olarak görmesen de onlar seni kraliçeleri olarak görüyor.”

Kralın yıllar sonra ülkesine dönen vârisini, yeni krallarını ne kadar görmek istiyorlarsa seni, yani kraliçelerini de o kadar görmek istiyorlar. Sana ısrar etmeyeceğim, seninle pazarlık da etmeyeceğim. İster gel, ister gelme ama şunu da bil: Düşman olarak gördüğün o insanlar seni kendileri için bir şans olarak görüyor ve sana sevgilerini sunabilmek için her yerden akın akın buraya geliyor...”

Sustum. Sadece söylediklerini dinledim. İçimde bir yerlerde hissettiğim sızının ne kadar tanıdık olduğunu fark ettim. Halk dediğin hep aynıydı, nereye gidersen git. Halk hep ezilendi, hep güçsüz bırakıldı, hep muhtaç edildi. Savaşları liderler başlatır, masum insanların ölümleri bitirirdi. Onları düşman gibi görmem imkânsızdı.

“Bir kısmı annesini kaybetti, büyük bir çoğunluğu babasını kaybetti. Bu savaş bu toprakların binlerce çocuğunu öldürdü. Bu insanlar bir savaş kaybetti Sara. Şimdi kendilerine bir umut istiyorlar. Beni ve seni görmek istiyorlar. Kral ve kraliçeyi...” Durdu, derin bir nefes aldı. Tepemde dikilmiş bana bakarken konuşmaya devam etti. “Gel ya da gelme, ben bu akşam orada olacağım...”

Hazar’ın gözlerine baktıkça, konuşmalarını dinledikçe tüm bu yaşananlara inanamıyordum. Karşımda gördüğüm bu adamın, hikâyemin “kötü karakteri” olduğu gerçeği hiç de inandırıcı gelmiyordu. Bakışlarında vicdan vardı, sesi kalbinin aynası gibiydi ama durum her şeye rağmen buydu işte: Hazar benim hikâyemdeki kötü kahramandı...

“Sana iyi uykular,” dedi ve doğrulup kapıya yöneldi.

Hiçbir yanıt vermedim çünkü ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kafam zaten son birkaç gün boyunca gördüğüm, duyduğum her şeyin karmaşasıyla doluydu. Henüz içimi kemiren sorularımın hiçbirine yanıt bulamamışken bir de yanlarına

yenileri eklenmişti. Yatakta dönüp durdum. Örtüyü üzerime çektim, terledim ve üzerimden attım.

“O!!!” diyerek doğruldum, öyle bunalmışım ki bir kafese hapsedilmiş gibi hissediyordum. Dizlerimi kendime çektim ve bir süre dizlerimi kollarımla sarıp yatakta oturdum. Yavaş yavaş sallanmaya başladım. Acaba deliriyor muydum? Orada o halde ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyordum, odamın kapısı birkaç tıklamanın ardından açıldığında tıklamaların kibarlığından kimin geldiğini tahmin etmişim bile.

“Günaydın majesteleri.” Gelen Maya’ydı, anlaşılan öğle yemeği vaktim gelmişti.

“Uyumuyordum,” dedim. “Bu sefer pek uyku tutmadı.”

“Öyle mi?” dedi Maya, önümde duran sehpadaki boş tepsiyi alırken elindeki tepsiyi oraya bıraktı. “Bir rahatsızlığınız mı var? Şifacıyı çağırmamı ister misiniz efendim?”

Başımı olumsuz anlamda salladığım sırada gözlerim öğle yemeği tepsimdeydi. Bir kâse çorba, bir tabak lazanya ve dünya üzerinde var olan tüm yeşilliklerle yapılmış bir salata...

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. “Yemek için.”

“Ne demek efendim. Başka bir isteğiniz var mı acaba?”

“Hayır,” dediğim an aklıma gelen bambaşka bir şeyle yanıtlımı hemen değiştirdim. “Aslında evet!”

“Nedir? Buyurun,” dedi Maya elindeki boş tepsiyle bana bakarken. Ondan bir şey istemem inanılmaz hoşuna gidiyordu. Bir şey isteyeceğimi anladığı an heyecanlanıyordu resmen.

“Ben...” dedim tereddütle. Kuracağım cümleden, kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra nasıl hissedeceğimden emin değildim.

“Siz?”

“Bana siyah bir elbise ve koyu kırmızı bir pelerin lazım...” deyiverdim bir anda. “Akşamki etkinlik için...”

Söylediklerimi duyunca o kadar heyecanlanmıştı ki resmen gözleri aydınlandı. “Katılacak mısınız?” diye sordu inanamayarak. Haklıydı, ben de pek inanıyor sayılmazdım.

Başımı salladım. “Katılacağım,” dedim. “Yalnızca, çok görkemli bir elbise istemiyorum. Sade giyinmek istiyorum. Onların yası bitmiş olabilir, benim yasım devam ediyor...”

Maya başını salladı ve elindeki tepsiyi kolunun altına aldı. “Anladım efendim, ben hemen gider sizin için getirebileceğim tüm elbiseleri toplarım. Sonra da gelirim ve elbisenizi seçip sizi akşam için hazırlarız. Saçlarınızı yapması için birini daha getireceğim, izniniz olursa tabii...”

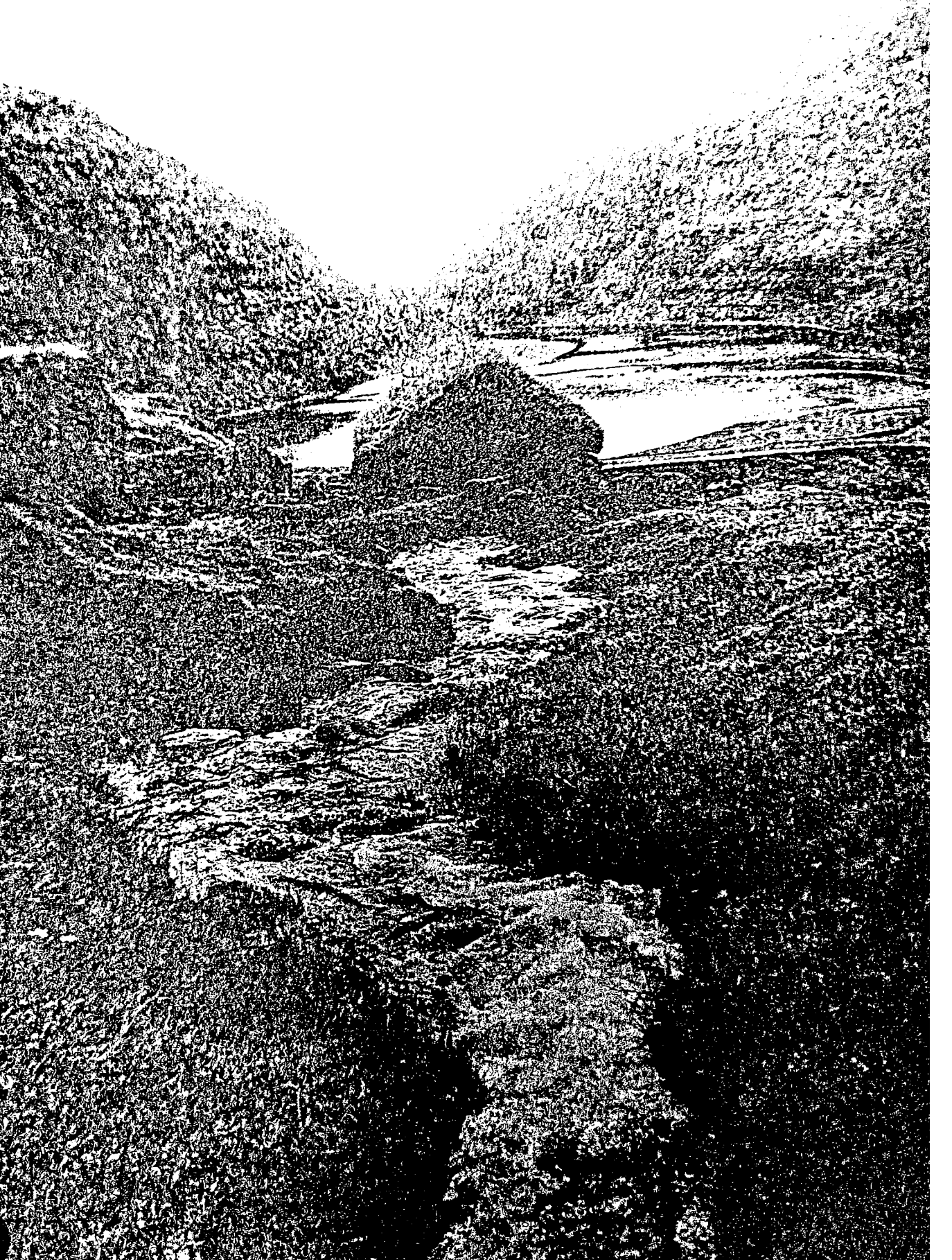
Mutsuzca omuz silktim. “Getirebilirsin. Hazırlık da etkinlik de ne kadar çabuk biterse o kadar iyi olacak benim için. Bir an önce odama dönmek istiyorum...”

“Peki efendim, ben izninizle çıkıp kıyafetlerinizi toparlayayım...”

Başımı salladım. Maya odadan çıkıp giderken uzun zaman sonra ilk kez odam dışında bir yerde yemek yiyeceğimi ve bir akşam için hazırlık yapacağımı fark ettim. Bana bu bile suçluluk hissettirirken kendi evimde, ardımda bıraktığım ailemin düğün yaptığı haberi gerçek olabilir miydi? Yeni hayatım burada, bu odanın dört duvarı arasında oturmuş kendi kendimi yiyip bitirmekle geçiyordu.

Eve giden yollarım yıkılmıştı. Köprülerim yerle bir edilmiş, nehirlerim kurutulmuştu. Bir masala inanmış ve o masalın kötü sonla bittiğine şahit olmuştum. Yenilgiyi kabullenmiştim ama şunun da farkındaydım: Burası gerçekten de benim değil, kaybetmek için doğmuş birinin ülkesiydi. Her şeyin sonunda asıl kaybeden elimden her şeyimi alanın ta kendisi olacaktı...

Başkalarının nehirlerini keşfetmeye
çabalarken kendi içimdeki denizlerde
boğuluyordum.

AÇIK KART & KAPALI KART

Akşamın rengi, perdeleri açık odamın her yanına vuruyordu. Hafif bir sis, batmak üzere olan güneşin turuncu yansımaları ve pencereden görünen rengârenk bahçe çiçekleri... Yemyeşil çimenler, sarımsı sarı laleler, pembe menekşeler... Odamın tam karşısında kalan büyük saray kulesinin tepesinde alev alev yanan meşalelerin kendi camlarına vuran yansıması akşamın atmosferine çok yakışıyordu. Burası kimilerinin evi, kimilerinin kafesiydi. Ben bu dört duvarın bir tutsağı, kimileri ise ev sahibiydi.

Geniş yatak odamın ortasında, aynanın tam önünde duruyordum. Maya'nın benim için getirdiği siyah elbiseyi ve kırmızı pelerini giymiş kendimi izliyordum. Maya ve yanında getirdiği genç bir kız saçlarımı dalgalandırırken kendimi, içinden geçtiğim süreci ve ayaklarımın bastığı noktayı sorguluyordum. Birazdan odamdan çıkacak ve sarayın önünde bekleyen heyecanlı kalabalığa selam verecektim. Düşman krallığın kraliçesi olarak ilan edilecek, masum insanların heyecanlı umutları-

nın sebebi olacaktım. Belki de bir zaferdim onlar için, ölen krallarına karşılık olarak çalınan bir prenses, kalbin sahibi... Her ne olursa olsun orada, o balkonda duracak ve insanlara selam verecektim. Bugün umutlarını kırmayacaktım ama bu odadan çıkıp sarayın bambaşka yerlerini keşfedecek, kurtuluş planım için bir yerleri içten fethedecektim... Bu benim bu odayı çıkarmak ve sarayın içine, hiç girmedığım yerlere girebilmek için ilk fırsatımdı. Buna nasıl hayır diyebilirdim?

“Çok güzel oldunuz kraliçem...” dedi Maya bana hayranlıkla bakarken. “Zaten güzeldiniz ama şimdi resmen parlıyorsunuz.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim,” dedim. “Ne zaman gideceğiz, biliyor musun?”

Maya derin bir nefes aldı ve telaşla pencereye baktı. Birkaç adım atıp pencereye yaklaştığı sırada peşinden ilerledim. Başını eğip baktığı yeri görmeye çalıştım. Diğer kız ise bizim hazırlıklar biter bitmez sesini bile çıkarmadan kenara çekilmiş, yavaşça kapıdan çıkıp gitmişti.

“Şuradaki pencereye,” dedi Maya. “Ön avlunun yansıması vuruyor da... Avlu resmen taşmış. Artık vakti gelmiştir kraliçem.”

Başımı salladım. Maya’nın başıyla gösterdiği yere baktığımda sarayın haritası kafamın içinde şimdiden bile biraz olsun resmedilmeye başlamıştı. Uzanıp yanımda duran perdeyi çektim ve pencereye arkamı döndüm.

“Ben muhafızlarla konuşup geleyim efendim... Sizi oraya beraber götüreceğiz.”

“Oraya derken?” diye sordum merakla. “Nereye gideceğiz?”

Maya telaşla kapıya doğru yürürken durdu ve bana döndü. “Kralın odasına,” dedi. “Balkonuna.”

Bu bilgi beni öyle heyecanlandırmıştı ki bunu ben bile beklemiyordum. Dışarıya, avluya ya da sarayın büyük salonunun

halkonuna çıkacağımızı düşünüyordum. Oysa sarayın kalbine, kralın odasına girecektim ve bu, dolambaçlı bütün yolları atlayıp zafere en kısa yoldan ulaşmak gibiydi.

“Peki,” dedim. “Sen gidip öğren bakalım...”

Maya odadan koşar adım çıkar çıkmaz pencereye döndüm, perdeyi yavaşça aralayıp karşı binanın penceresindeki avlu yanışmasına baktım. Çocuklar, kadınlar, erkekler, yaşlılar... Öyle büyük bir kalabalık vardı ki seslerini şimdiden duyabiliyordum.

“Kralımız çok yaşa!”

“Kralımız çok yaşa!”

“Kralımız çok yaşa!”

Kalabalığın heyecanlı nidaları pencereleri bile titretirken kulaklarımı dolduran bu cümle beni eski zamanlara, babamın yaşadığı ve her şeyin güzel olduğu günlere götürdü. Babam halkımızla konuşurken hep sol yanında dururdum, bunu benden o isterdi. “Sen benim kalbimsin, sol yanımda hep senin,” derdi.

Kalabalığa kurduğu her cümlenin karşılığı hep aynıydı: “Kralımız çok yaşa! Kralımız çok yaşa! Kralımız çok yaşa!” Oysa her hikâyenin bir sonu vardı. Bazı krallar onurla yaşar onurla ölürdü, bazıları ise kaybetmeye mahkûmdu. Hazar’ın nasıl bir lider olacağını bilmiyordum, o bana göre kaybetmeye mahkûm bir adamdı ama halkına göre çok yaşaması gereken krallardan biriydi.

Bana göre o yarı yolda bırakmanın, ihanetin, onursuzluğun, yalanın ve kötü olan her şeyin tanımıydı... Oysa birileri onun için saatlerce yol geliyor ve ona benim asla dile getirmeyeceğim o cümleyi kuruyordu. Hem de tekrar ve tekrar, pes etmeden ve yorulmadan...

“Kralımız çok yaşa!”

“Kralımız çok yaşa!”

“Kralımız çok yaşa!”

Dakikalar sonra Maya'nın odaya girmesiyle perdeyi bir kez daha kapattım ve ona dönmeden önce kendimi bu akşama hazırlamak istercesine gözlerimi kapattım. Yarı yolda bırakılmışlığın zirvesinden depresyonun çukuruna düşmüş biri kendini nasıl toparlardı?

"Hazırsanız gidelim efendim."

"Hazırım."

İşte böyle toparlardı.

Her insan bir noktada kendini toparlamak zorunda kalabilir. Kendini düştüğü çukurdan çıkarmak, üstünü başını çamurlu elleriyle temizlemek, temizledikçe daha çok çamura bulanmak ve bu döngüden bir türlü çıkamamanın buhranlarında kaybolmak zorunda kalabilir. Olur, olmaz değil. İnsanız, kirlelenebiliriz, batarız ve çıkarız, tepeyi de görürüz dibi de. Temizlemeye çabaladıkça kirletebiliriz de kendimizi, hayatı elimize yüzümüze bulaştırabiliriz. Zira hayat bazen inatçı bir çamur birikintisidir. Yeri gelir düşer yeri gelir kalkarız ama vakti gelir, karşımıza tertemiz bir göl çıkar ve işte o zaman anlarız temizlenme vaktinin geldiğini. Hayat sana çamuru da verir suyu da. Seni düşürür de kaldırır da. Sen yeter ki devam et, çamurun sonu zaten çıkacak suya.

"Buyurun kraliçem."

Maya'yla odamın heybetli kapılarından çıktığımızda kendimi kapı her açıldığında gördüğüm o uzun, geniş koridor da buldum. Kırmızı etnik desenli halının üzerinde yürümeye başladığımızda kapıdaki muhafızların da bize eşlik ettiğini fark ettim. Maya sağ yanımda, muhafızlar ise arkamdaydı. Koridor boyunca yürürken beni izleyen birkaç yüz gördüğümü fark ettim. Sanki beni görmeyi bekleyen meraklı yüzlerin radarına girmiştım. Yüzlerindeki şaşkınlık ve heyecandan beni görmeyi

ne kadar da istediklerini anlayabiliyordum. Yanından geçtiğim bir kadına yavaşça gülümsedim ama o utanarak başını eğdi. Onlar için ne anlama geldiğimi biliyordum. Ben onların kraliçesiydim.

“Geldik,” diye mırıldandı Maya.

“Burası mı?” diye sordum şaşkınlıkla.

Maya başını salladı. Odamdan çıkalı bir dakika bile olmamıştı. Meğer onca zamandır merak ettiğim oda, kralın odası yalnızca birkaç adım ötemdeymiş de haberim yokmuş. Hazar bunca zamandır burada, benim bu kadar yakınımda mıymış?

“Evet efendim,” dedi Maya. Ardından heyecanla muhafızlara döndü ve kurmaktan gurur duyduğuna emin olduğum o cümleyi kendinden emin bir gülümsemeyle dile getirdi: “Kraliçe geldi.”

“Hoş geldiniz kraliçem!” dedi muhafızlardan biri.

Sesi öyle gür ve öyle kalındı ki bir saniyeliğine yerimden sıçrayacak gibi oldum. Bozuntuya vermeden başımı salladım. Geniş işlemeli kapılar benim için açılırken nefesimi tuttuğumu fark ettim. Kapılar açılır açılmaz ise onu gördüm. Neredeyse beni beklediğine emindim. Ayakta duruyor, kapıya bakıyordu, siyahların üzerini koyu kırmızı peleriniyle tamamlamıştı. Nasıl da bana benziyordu...

Beni gördüğü an gözleri parladı, oraya geldiğim için şaşırdığı yüzünden belli oluyordu. Ben ona doğru bir adım attım, o bana. Kapının iki adım ötesindeki bir noktada buluştuğumuzda birdenbire elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Ve ondan duymayı hiç beklemediğim bir cümle kurdu.

“Hoş geldin kraliçem.”

Parmaklarının arasında tuttuğu elim dudaklarına değdiğinde bir saniyeliğine titredim. Böyle bir karşılama beklemiyordum.

“Hoş buldum,” dedim sessizce.

Hafif dalgalt saçları her zamankinden daha düzgündü. Bu haliyle gerçekten de bir şövalyeden çok bir krala benziyordu... İhtişam üzerine sinmiş, her yanını sarmıştı ama gözlerine bakışımında gördüğüm tek şey o eski savaşçı ruhuydu...

Kapı arkamızdan kapanıp da odada yalnız kaldığımızda elimi yavaşça bıraktı. O an çok geçmeden elimi öpmesinin sebebinin etrafımızdaki insanlar olduğunu fark ettim. Onlara karşı her şey normalmiş, olağandışı hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu.

“Özür dilerim,” dedi. “Seni babamın annemi karşıladığı gibi karşılamak istedim ama bu sana nasıl hissettirir düşünemedim.”

Omuz silktim. “Benden özür dilemen gereken daha büyük şeyler yaptın sanki, yanlış mı hatırlıyorum?” diye sordum. “Mesela beni kaçırıp kendi sarayına getirdin ve düşman krallığın kraliçesi olmamı sağladın. Bu sayılır mı?”

Hazar belli belirsiz güldü. “Böyle bir yanıt vereceğini tahmin etmeliydim.”

Başımı salladım ve sessiz kaldığımız o kısa arada gayri ihtiyari odasına bakındım. Her yer siyah ve koyu kırmızıydı. Acaba burası ölen babasının, yani eski kralın odası mıydı? Yoksa burayı kendisi için mi seçmişti? Bu renkler onun tercihi miydi? Yatağın bu kadar büyük olmasının sebebi neydi? Peki beni hiç mi sevmemişti?

“Odan güzelmiş...” dedim. “Babanın odası mıydı?”

“Hayır,” dedi Hazar. “Benim odamdı... Saraydan ayrıldıktan önceki odam.”

Geniş yatağının tam karşısında iki büyük pencere, pencerelerin ortasındaki duvarda ise büyük yağlı boya bir tablo vardı. Tabloda siyah bir at, yemyeşil bir ormanın içinde koşarken

resmedilmişti. Bu atın alcelade bir at olmadığına, Hazar'ın ölen atı olduğuna emindim.

“Hep böyle mi yaparsın?” diye sordum.

“Nasıl?”

O sırada dışarıdaki heyecanlı kervanbalığın bağırışları odanın her yanını sarmıştı.

“Sana acı verecek şeyleri hep böyle gözünün önünde mi tutarsın?”

Hazar soruma bir anlam vermeye çalışarak gözlerimi takip etti ve baktığım yeri gördü. Gözleri tablonun üzerinde durduğunda bir süre bana dönmedi, tabloya bakmaya devam etti.

“Acılar hep vardır,” dedi. “Bazıları güç verir.”

“Bilirim.”

Yanıtımı duyunca bana döndü. “Demek sen de acıların insanları güçlendirdiğini düşünüyorsun...” diye mırıldandı.

Omuz silktim. “Acılarımdan güç almasaydım güvendiğim her şey ve herkes tarafından bırakılmışken nasıl devam ederdim?”

Kısa bir sessizlik oldu. Gözlerimin içine öyle yorgun, öyle pişman baktı ki aklımda tonlarca soru belirdi.

“Sana böyle hissettirdiğim için özür dilerim,” dedi. Başka hiçbir şey söylemedi.

“Ben de özür dilerim,” dedim. “Senin de bana âşık olduğumu sandığım için kendimden özür dilerim...” Acı içinde gü-lümsedim. O ise bakışlarını kaçırmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Durmadım, kendimi tutmak istemedim, tutamadım. “Söylesene Hazar,” dedim alçak bir sesle. “Beni sevmekten vaz mı geçtin yoksa beni zaten hiç mi sevmemiştin?”

Susmaya devam etti. Karşımdaki adam çaresizce ayaklarımızın altındaki halıyı izlerken onu canından çok seven halk o meşhur cümleyi bağırmaya devam ediyordu.

“Kralımız çok yaşa!”

“Kralımız çok yaşa!”

“Kralımız çok yaşa!”

Üç kere. Her seferinde üç kere. Sonra kısa bir sessizlik ve bir üç kere daha...

“Kralımız çok yaşa!”

“Kralımız çok yaşa!”

“Kralımız çok yaşa!”

Dışarısı ne kadar canlı, ne kadar coşkuluysa odanın içi o kadar ölüydü. Kendi cenazemize gelmiş, kendi mezarlarımızın başında bekliyorduk sanki.

“Bunları sonra konuşalım, olur mu?” dedi Hazar.

Bunları duymayı beklemiyordu, hazırlıksız yakalanmıştı. Yüzümde hayal kırıklığıyla bezeli yarım bir gülümsemeyle başımı salladım. “Tabii majesteleri,” dedim imalı bir sesle. “Kral nasıl isterse.”

Söylediklerim ona zevk vermiyordu. Aksine acı veriyordu, bunu görebiliyordum. Peki tüm bunları neden yapmıştı? Kendini de beni de bu noktaya neden getirmişti? Madem acı çekecekti, madem karşımda keyifle durup yaptıklarının tadını çıkaramayacaktı bizi bu noktaya neden getirmişti? Bana istemeyerek tutacağımı bile bile elini uzattı.

“Bizi bekliyorlar,” dedi.

“Öyleyse gidelim.”

Bana uzattığı elini zayıf bir tutuşla sardım. Elim elinin arasından kolayca kayıp gidebilirdi ama onun buna niyeti yok gibiydi. Elimi sıkıca kavrayan parmaklarıyla orada olduğumu bilmek ve hissetmek istiyordu. Birlikte odanın avluya bakan balkonuna ilerlediğimiz sırada öyle kötü hissediyordum ki bacaklarım bile titriyordu. Balkona çıktığımız an bizi balkonda bekleyen muhafızları ve aşağıda kopan heyecanlı

kıyameti gördüm. İnsanlar sevinçle çılgınlık atarken bir elim Hazar'ın elinde, diğer elim boynumdaki kolyemde, kalbimdeydi...

“Kraliçem!” diye bağırdı kalabalığın arasından biri. “Kraliçem çok yaşa!”

Sonra kalabalık devam ettirdi.

“Kraliçem çok yaşa!”

Ve üç...

“Kraliçem çok yaşa!”

Burada, babamın canını alan savaşın bir diğer tarafında, babamın kalbine saplanan hançerin ardında duruyordum... Düşman toprakların masum halkının önünde düşmanımın elini tutuyordum. Buradan kurtulmak için buna mecbur olduğumu biliyordum fakat bu anın ne kadar onur kırıcı bir an olduğunu her halükârda hatırlayacaktım.

“Keşke...” diye mırıldandım sessizce. Kalabalığı selamlayan Hazar'ın konuşmaya başladığını duyunca bana doğru eğildiğini fark ettim, bir yandan kalabalığa gülümsüyor bir yandan sessizce fısıldıyordum. “Keşke beni sana getiren o yolda kaybolsaydım Hazar. Keşke kaybolsaydım ve bir daha asla bulunamasaydım...”

Kalabalıktan yükselen alkışlar ve bağırışlar giderek artmıştı. Hazar elini kaldırmış halkı selamlarken kurduğum cümleyi duydu ve bana döndü. Bense ona değil, kalabalığa bakıyordum. Kendimi tutamadım ve elimi kaldırıp onları selamladım. Hazar bir yandan halkını selamlarken bir yandan hâlâ beni izliyordu. Dudakları yavaş yavaş kıpırdarken ne dediğini zar zor duyabiliyordum.

“Seni yine de bulurdum.”

Başımı çevirdim ve gözlerine baktım. “Bulurdun,” dedim. Elimini bir kez daha kolyeme götürdüm ve gözlerinin içine baka

baka konuşmaya devam ettim. “Çünkü ben kolyenin sahibiyim ve senin tek derdin bu.”

Hazar’ın gözleri boynuma, parmaklarımın arasında tuttuğum kolyeye kaydı. Sanki bakışları konuşuyordu da bana gözleriyle, *Hiçbir şey bilmiyorsun*, diyordu.

“Kolye birilerinin tek derdi, evet...” dedi ve alaycı bir gülümsemeyle devam etti. “Ama benim değil.”

Sonra başını çevirdi ve ben söyledigine anlam vermeye çalışırken o halkına gülümsedi. Bu da ne demekti? Kurduğu imalı cümlelerden, bir şeyler anlatmaya çalışıp anlatmamasından sıkılmıştım artık.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum. “Üstü kapalı konuşmalarından sıkıldım Hazar. Aç artık şu kartlarını,” dedim. Tahammülümün kalmadığını anlamasını istiyordum.

“Sen...” dedi gözleri kalabalıkta gezinirken. “Kartlarımı görmeye hazır değilsin. Hazır olsan açardım, inan bana.”

“Yeter artık,” dedim sesimi kısık tutmaya çalışarak. O sırada kalabalığın arasından birinin heyecanla ağladığını gördüm. Bize bakıyor, ağlıyor ve şükür duaları ediyordu. Öfkeyle nefes aldım. “Yeter,” dedim bir kez daha. “Benim bu dünyada hazır olmadığım hiçbir şey yok Hazar. Ben annemin ölümüne doğdum, babamın ölümünü yaşadım. Âşık olduğum adamın ihanetini gördüm ben, sevildim sanıp sevilmediğimi gördüm...”

“Öyleyse her şeyi yanlış görmüşsün,” diyerek sözümü kesti birden.

“Yoo,” dedim son derece ciddiyetsiz bir tavırla. “Baya doğru gördüm.”

Hâlâ balkonda dikiliyor, el sallayıp başımızla halkı selamlıyorduk. Bu, hayatım boyunca içinde bulunduğum en sıkıcı etkinliklerden biriydi sanırım. Babamla halkı selamladığımızda her şey çok daha çabuk geçiyor gibi gelirdi. En azından

babamla bir yandan halkı selamlayıp bir yandan birbirimizle tartışmıyorduk. Hazar'la ise neredeyse birbirimize girmiştik!

“Tamam,” dedi Hazar. “Bana biraz zaman ver. Bunları daha sonra konuşalım, burada değil. On binlerce insanın önünde değil.”

Umursamazca omuz silktim. “Tek problem on binlerce insanın önünde olmamız mı?”

O sırada tam balkonun önünde duran bir adam bir yandan bağıyor bir yandan omuzlarına aldığı çocuğunu balkona doğru uzatmaya çalışıyordu. Muhafızlar adamı ve çocuğunu balkondan uzaklaşmaları için uyarırken çocukla göz göze geldim.

“Kralım, kraliçem!” diye bağırdı çocuk sevinçle.

“Yaklaşma çocuğum,” dedim sessizce. “Kralın ve kraliçen kavga ediyor şu an.”

O an Hazar'ın gülmemek için dudaklarını birbirine bastır-
dığına emindim. Muhafızlar tarafından uzaklaştırılırken çocu-
ğun bana bakıp bir kez daha bağırdığını gördüm.

“Ben çok hastayım, lütfen ölmeme izin vermeyin kraliçem!”
Sonra durdu ve bir cümle daha kurdu. “Kraliçem! Kolyeniz
beni iyileştirebilir mi?”

Balkona çıkmaya çalışan bu altı ya da yedi yaşlarındaki kız
çocuğunun, onu uzaklaştırmaya çalışan muhafızlara aldırış
etmeden kurduğu cümle beni bir anlığına duraksattı. Başımı
çevirip çocuğa, solgun yüzüne, kısacık sarı saçlarına ve yeşil
gözlerine baktım. Eli bana öyle heyecanla uzanıyordu ki sanki
boynumdaki kolyeye bir kez dokunsa iyileşeceğine inanıyordu.

“Durun!” dedim muhafızlara. “Durun! Bırakın çocuk geçsin.”

Muhafızlar soran gözlerle Hazar'a döndüklerinde Hazar ba-
şını salladı. “Ne diyorsa yapın.”

Çocuk kalabalığın arasından balkona uzatılıp da parmak-
lıklardan muhafızların kollarına geçtiğinde aşağıda büyük bir

elleri bapın. Çocuk koştu ve doğrudan yanıma, bana geldi. Anca benim dizime kadar geliyordu ve oldukça zayıf, çelimsiz görünüyordu. Üzerindeki yırtık ve kirli kıyafetler öyle can sıkıcıydı ki ona bakarken kendimi suçlu hissettim. Belki ona bakamı, onun için çalışıp kazanan o kişiyi benim askerlerim öldürmüştü, kimbilir?

"Hoş geldin," dedim sessizce. "İsmin ne senin?"

"İsterseniz çok yaklaşmayın majesteleri," dedi muhafızlardan biri. "Hastalık..."

Elimi kaldırıp susmasını işaret ettim. Hazar ise konuşan muhafızı bir kafa hareketiyle içeri yolladı.

"Benim ismim Şans," dedi.

Gülümsedim. "Hoş geldin Şans. Benim ismim de Sara."

"İsminiz ne kadar güzelmiş kraliçem!"

Çocuğa hüznle gülümsedim. Elimizi uzatıp nazikçe yanğını okşadım. "Söyle bakalım, neyin var senin?" diye sordum endişeyle.

"Kimse bilmiyor maşeste!"

Çocuk kelimeyi yanlış söyler söylemez kendimi tutamayıp güldüm. O sırada Hazar'ın, uğruna on binlerce insanın saatlerdir ayakta beklediği hükümdarın, çocuğun önünde yere eğildiğini gördüm. Bu, halkının önünde babamın asla yapmayacağı bir şeydi. İnsanlar sessizleşmişti; şaşkınlıkla Hazar'ı, beni ve çocuğu izliyorlardı. Bu onlar için şaşırtıcı bir durumdu. Kraları on binlerce insanın önünde, halkın karşısında bir çocuğun önünde diz çökmüştü.

"Öyle mi?" dedi Hazar çocuğa. "Merak etme. Bizim öyle yetenekli şifacılarımız var ki onlar senin neyin olduğunu da bulur nasıl iyileşeceğini de... İsminin anlamı bugün seninle Şans, bu saray seni iyileştirecek ama sen her zaman kraliçene teşekkür edeceksin. Tamam mı?"

Çocuk heyecanla başını salladı. Hazar çocuğun elini tutup ayağa kalktığı sırada insanlar onu mutluluk gözyaşlarıyla alkışlarken Hazar çocuğu muhafızlardan birine emanet etti.

“Gözün kulağın üzerinde olsun, çocukla mutlaka ilgilenilsin. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı efendim!”

Muhafız çocuğu elinden tuttuğu gibi içeri geçerken Hazar ve ben, balkondaki diğer muhafızlarla kalmıştık. Seremoni artık sona ermek üzere olmalıydı. Öyle olmasa bile halkı daha fazla selamlayabileceğimi sanmıyordum.

“Muhtemelen birkaç gün boyunca yalnızca çocuğun önünde dizlerinin üzerine çökmenden, nasıl da alçakgönüllü bir hükümdar olduğundan bahsedilecek,” dedim Hazar’a içeri yöneldiğimiz sırada.

Muhafızlar odanın güvenliğini sağlamak için bir süre daha balkonda kalacaktı, bu hep böyle olurdu.

“Gösteriş yaptığımı düşünmüyorsunuzdur umarım. Yalnızca içimden geleni yaptım,” diyerek yanıtlarken üzerindeki pelerini çıkarıyordu. Kırmızı pelerinini bir çırpıda çıkardı ve yatağının yanındaki paravanın üzerine bıraktı. Sonra yatağa oturdu ve ayakkabılarını çıkarmak için eğildi.

“Normalde bunları da senin için bir başkasının yapması gerekiyor... Babamın külotunu bile başkası giydirdi,” deyiverdim bir anda.

“Yorum yapmayacağım.”

“Neden?”

“Babanın külotundan bahsetmen beklediğim bir şey değildi. Yorum yapmasam daha iyi olur.”

“Senin baban farksız mıydı?” diye sordum. Aynı olduklarına emindim.

“Babam...” dedi Hazar, “...bu dünyadaki en sevmediğim insandı.”

Buna inanıp inanmamam gerektiğini bilmiyordum. Bu da bana söylediği onca yalanın arasına sıkıştırılmış yalanlardan biri olabilirdi.

“Peki külotunu kendi mi giyerdi?” diye sordum umursamazca.

O ayakkabılarını çıkarmış kol düğmelerini çözerken karşısında ayakta dikiliyor, ısrarla babalarımızın iç çamaşır rutinlerinden bahsetmeye çalışıyordum. Hazar sorum karşısında ne hissedeceğini ve ne düşüneceğini bilemez bir haldeydi. Birbirlerinden nefret eden iki insan, babalarının iç çamaşırlarından bahsedecek noktaya nasıl gelmişti?

Sanırım ara ara girdiğim saçma ruhsal durumlarım, hayatta kalabilmemin tek sebebiydi.

“Hayır,” dedi Hazar. “Babam da külotunu kendisi giymezdi. Ona birileri giydirirdi.”

Başımı salladım. Aynı olduklarını biliyordum. “Pekâlâ,” dedim sessizce. “Bugünlük bu kadar birliktelik yeter sanırım. Artık odama geçme vaktim geldi. Beni yanma alıp şov yapman gerekirse yerimi biliyorsun...”

“Artık benimle böyle mi konuşacaksın?”

“Nasıl?”

“Olabilecek en alaycı biçimde.”

Onunla alay ettiğimi biliyordu.

“İnan bana, kafayı yememek için böyle davranmak zorundayım. Belki de çoktan yedim. Kimbilir?”

Söylene söylene kapıya ilerledim. Tam açmaları için vura-
caktım ki Hazar’ın sesini duydum.

“İstersen burada kalabilirsin,” dedi. “Birlikte yemek yiyebiliriz.”

Teklifini duyduğum an duraksadım. Tam kapının önündeydim ve Maya’nın beni kapının önünde bekleyeceğini bili-

yordum. İçimde sebebini çözemediğim bir “kalma” isteği vardı ama o isteğe rağmen kapıya tıkladım. Burada kalmam için de kalmayı istemek için de bir sebebim yoktu. Beni burada kalmaya iten tek şey Hazar’da aradığım o tanıdıklık hissiydi. O hissi özlüyordum...

Ona hiçbir şey söylemedim, hiçbir yanıt vermedim. Beni kapıda bekleyen Maya’nın önüne takıldım ve kapılar arkamdan kapanırken odamın yolunu tuttum.

Artık kapalı kartların ön yüzünde ne olduğunu tahmin etmek değil, kartların açıldığını görmek istiyordum. Benden saklanan her şeyi bir bir öğrenmek istiyordum. Bunca merak, bunca gizem ve bunca hayal kırıklığı yeterliydi. Gerekirse Hazar’ın kafasının içinde olağan tilkileri teker teker avlayacaktım.

“Bende senin kalbimin
haritası var. Ben orada
asla kaybolmam.”

BU SARAYIN KORİDORLARI

Akşamın bana ait kısmı çoktan sona ermişti. Hazar'la balkonda dikilip halkını selamlamak, düşman krallığın insanlarının karşısına onların kraliçesi olarak çıkmak asla öngörebileceğim bir gelecek öyküsü değildi.

Hazar artık her şeyiyle bir kazanandı. Zafer onundu. Yenilmezdi, dokunulmazdı. Ömrü boyunca hayal ettiği yerdeydi. Bir zamanlar ben de tam olarak o noktadaydım ve o benden bunları bir saniyede almıştı.

Kaybetmek yalnızca bir saniyeye bakar. Bir bakarsın kaybetmişsin ve bir bakarsın kazanmak artık umurunda bile değil.

Halkı selamlama merasimi bittikten sonra sarayda ve sarayın çevresindeki tüm köylerde bir ziyafet verilecekti. Kapımın ardından gelen neşeli sesler tüm saray halkının kutlama yemeğine akın ettiğini gösteriyordu. Artık yeni bir kralları, yeni bir kraliçeleri vardı. Bunu elbette kutlayacaklardı. Oysa kraliçeleri o yemeğe katılmayacak kadar buhrandaydı.

Düşünüp düşünüp çözemediğim, içinden çıkamadığım onlarca soru vardı.

Başkalarının nehirlerini keşfetmeye çabalarken kendi içimdeki denizlerde boğuluyordum.

Kafamın içindeki ses susmak bilmiyor, sordukça soruyordu.

“Bize ne olacak Sara?”

“Artık burada mıyız?”

“Bize almaya ne zaman gelecekler?”

“Alabilecekler mi?”

“Peki ya intikam?”

“İntikamımızı nasıl alacağız?”

Ellerim kollarım öyle bir bağlanmıştı ki neyi nasıl yapacağımı bilmiyordum. En kötüsü de onu her gördüğümde cidiyetimi kaybedecek gibi oluyor, ona beslediğim ve bir türlü kaybedemediğim duygularımın esiri oluyordum. Atmam gereken ilk adım buydu: Ona âşık olan iyi niyetli ve saf kızı dolaba kaldırmalıydim.

Ben Sara’ydim. Uğruna savaşlar çıkan, canlar verilen, evler yakılan kehanetin kızı... Sara. Kalbimin paramparça edilmesine nasıl izin verirdim?

“Majesteleri... Gelebilir miyim?”

Odamın kapısı birkaç kez tıklandı hafifçe aralandığında gelenin Maya olduğunu gördüm. Maya kapı aralığından bana bakarken yatağın yanındaki uzun koltukta uzanmış akşam karanlığının odayı sarmasını izliyordum. Duvarlara yansıyan ışık süzmeleri ve dışarıdan gelen neşeli kahkahalar eşliğinde hayatımı sorguluyordum.

“Gelebilirsin.”

Maya kapıyı ittirip içeri süzöldükten sonra birkaç adım attı ve odanın ortasında durdu. Ellerini birleştirmiş bana bakıyordu.

“Efendim...” dedi. “Kralımız sizi yemeğe davet ediyor. Aşağıya, büyük salona.”

Gözlerimi Maya'ya çevirdim ve soruyu sorarken takındığı tereddütlü yüz ifadesine bakıp gözlerimi kapattım. "İstediyini yaptım işte," dedim ve gözlerimi açtım. "Binlerce insanın önüne çıktım."

Maya başını salladı. "Biliyorum kraliçem, muhteşem görünüyorsunuz. Şimdi de her yer şenlik alanı gibi. Fakat herkes sizi soruyor. Kralın büyük salonda hem saraydan hem dost ülkelere birçok konuğu var."

Maya'nın kurduğu son cümleyi duyar duymaz başımı kaldırdım. "Dost ülkelerden mi? Kimmiş onlar?"

"Komşu ülkeler... Neredeyse hepsi," dedi ve tereddütle ekledi. "Eee... Şey hariç."

Gülümseyerek başımı salladım. "Tabii ki benim krallığım hariç."

Maya hiçbir tepki vermedi. Yalnızca sessizce başını salladı. "Söylediğim gibi kraliçem, sizi soruyorlar... Sanırım aralarında eski dostlarınız da varmış."

"Öyle mi? Kim?"

"Prenses Lidya ve ağabeyi Aref." Bu isimleri duyduğum an heyecanla hareketlenirken Maya konuşmaya devam etti. "Sanırım çocukluk arkadaşlarınızmış..."

"Evet," dedim. "Aref ve Lidya benim çocukluk arkadaşları. Ben çocukken ailelerimiz çok sık bir araya gelirdi. Sonra babalarımızın arasına diplomatik sorunlar girince biz de görüşmez olduk."

Aref ve Lidya eskiden çok yakın arkadaşlarımdı. Neredeyse her hafta sonumuzu birlikte geçirir, oyunlar oynar, sohbet ederdik. Lidya benimle yaşıt, ağabeyi Aref ise hatırladığım kadarıyla bizden birkaç yaş büyüktü.

"Aref tahta geçebilmiş mi?" diye sordum. "Babası ölmüş mü?"

“Hayır efendim. Babası hâlâ yaşıyor.” Duraksadı ve başıyla kapıyı gösterdi. “Yemeğe katılacak mısınız yoksa gidip katılamayacağınızı söyleyeyim mi?”

Bir süre ne diyeceğimi ve ne yapmam gerektiğini bilemerek öylece bakındım. Bir yandan çocukluk arkadaşlarımı görmek istiyor bir yandan Hazar’la aynı odada dahi bulunmak istemiyordum. Fakat mesele yalnızca onları görebilmek değil, onlardan yardım isteme şansına sahip olmamdı. Bunu yaparlarmıydı? Yardım istesem babalarının tüm diplomatik ilişkilerini göz ardı edip bana yine de yardım ederler miydi?

“Tamam,” dedim. “Yemeğe katılacağım.”

Üzerimde hâlâ halkı selamlamak için giydiğim elbise vardı. Odama geldiğimden beri yalnızca oturup düşündüğüm için saçlarım bile bozulmamıştı. Hızla ayaklandım ve aynanın karşısına geçtim.

“Size yeni bir elbise getirmemi ister misiniz?” diye sordu Maya telaşla.

Elimi kaldırdım. “Hayır hayır,” dedim bir yandan aynadan üstümü başımı kontrol ederken. “Hâlâ iyi görünüyorum. Böyle gidebilirim.”

“Tabii efendim. Ben size eşlik edeyim. Herkes zaten salonda.”

Maya’yla odamdan çıkıp koridor boyunca yürüdük. Maya bana koridorun sonundaki kırmızı halı serili merdivenlerden inmeme eşlik ederken gözlerim duvarlarda asılı duran tabloları kaydılar. Kral Noyan’ın ve atalarının ustaca çizilmiş portreleri, sarayın her açıdan çizilmiş resimleri ve bereket amaçlı asılan meyve tabloları tüm duvarları süslüyordu.

Siyah ve bol dantel detaylı elbisemin eteklerini tutarak merdivenleri bir bir indiğim sırada benim için görevlendirilen muhafızlarım hemen arkamdan geliyordu. Merdivenlerin sonunda bizi geniş bir koridor daha karşıladı. Yanımızdan geçen

insanlar beni gördüğünde şaşırıp heyecanlanıyor, selam bile veremiyordu.

“Varmak üzereyiz,” diye açıkladı Maya. “Yemek salonu koridorun sonunda...”

Eteklerimi tuta tuta yürümeye devam ettim ve Maya koridorun sonundaki geniş altın kapının önünde durduğu an ben de onun bir adım gerisinde durdum. Maya kapıyı birkaç kez çaldı ama içeriden öyle yüksek bir müzik sesi geliyordu ki bunun anlamı bile yoktu zaten, bu yalnızca bir kuraldı. Kapıyı benim için açıp da beni içeri buyur ettiğinde ona başımla teşekkür ettim ve eteklerimi kaldırıp içeri doğru bir adım attım. İçeri girişimle bazı yüzlerin bana döndüğünü ve beni gören gözlerdeki şaşkınlığı fark ettim.

Kulaklarıma ilk gelen ses hisli, tiz ve epik bir gayda melodisi oldu. Yemek salonu öyle büyüktü ki içeriye yan yana ondan fazla uzun yemek masası koyulabilmişti. İçeride yüzden fazla insan vardı. Kahkaha ve sohbet sesleri kadeh seslerine karışıyor, bazı insanlar şömine başında dans ederken bazıları yemek yiyip sohbet ediyordu. Gözlerim Hazar’ın oturduğu masayı ararken Maya’yı tam yanımda buldum.

“En ortadaki masa efendim,” dedi. “Benimle gelin.”

Kalabalığın arasında yürürken yüzüme nasıl bir ifade takınmam gerektiğini bile bilmiyordum. Maya bir adım önümden ilerleyerek beni doğru yöne götürürken yakınından geçtiğim herkesin gözleri şaşkınlıktan açılıveriyordu. Birkaç masayı geçtikten sonra Maya’nın yavaşladığını fark ettiğimde gördüğüm ilk kişi masanın en başında oturan Hazar oldu. O da benim gibi aynı kıyafetlerle gelmiş, baştan aşağı simsiyah giyinmişti. Yanındaki boş sandalye benim için ayrılmıştı ve beni henüz görmeyen gözleri, içinde bulunduğu ortamdan oldukça sıkılmış görünüyordu.

Maya beni Hazar'ın yanındaki sandalyeye oturmam için yönlendirirken gözlerim Hazar'ın gözleriyle buluştu. Beni gördüğüne o kadar şaşırды ki ne yapacağını bilemedi sanki. Bir anda ayağa kalktı ve sandalyemi benim için çekti. Babam bunu anneme hiç yapmamıştı.

Ayakta kaldığım birkaç saniye boyunca bakiştık ve beni başıyla selamladı. "Hoş geldin."

"SEVGİLİ MİSAFİRLERİMİZ!" dedi kalabalığın arasından gür bir sesin sahibi. "Kraliçemiz aramızda! Hoş geldiniz kraliçem!"

Tam Hazar'ın benim için çektiği sandalyeye oturmuştum ki salonda benim için bir alkış yükselmesiyle ayağa kalkmam bir oldu. Hazar da ben de ayaktaydık. Salondaki herkes bizi alkışlıyor; herkes şaşkın ve meraklı gözlerle beni izliyordu. Sandalyeme geri oturmak için alkışların dinmesini beklerken gözlerim buraya gelmemin asıl sebepleri olan Aref ve Lidya'yı arıyordu. Tam yeniden sandalyeye otururken masanın ortalarında oturduklarını gördüm. Lidya neşeli gözlerle bana bakarken Aref beni başıyla selamladı ama pek de halinden memnun görünmüyordu.

Lidya, koyu pembe saten bir elbise giymiş, sarı dalgalı saçlarını göğüslerine doğru bırakmıştı. Siyah gözleri ve bembeyaz teniyle resmen parlıyordu. Aref'in saçları da Lidya'nınkiler gibi sarı ve dalgalıydı. Görmeyeli ne kadar da babasına benzemişti...

Nihayet yerime oturup da masaya dahil olduğumda bir süreliğine yanımdaki insanların tebrik cümlelerini dinlemek zorunda olduğumu fark ettim. Uzanıp bir parça üzüm yedim ve insanların dikkatini kendimden uzaklaştırmak için kısa kısa cevaplar verdim.

"Çok teşekkürler. Teşekkür ederim. Sağ olun."

İnsanlarla muhatap olmamak için yemek yemeye odaklandığım sırada Hazar eğildi ve tam yanında duran büyük sehpadan aldığı kırmızı kadife bir kutuyu bana uzattı. Elimde tuttuğum, ağzıma götürmek üzere olduğum çatalı merakla tabağıma bıraktım.

“Nedir bu?”

Hazar kutuyu iyice bana uzattı ve başıyla işaret etti. “Senin için.”

“Benim için ne?”

“Bir hediye.”

Burada, herkesin içinde bana bir hediye mi veriyordu? Peki ben bu hediyeği burada, herkesin içinde reddedebilir miydim? Üstelik bana neden bir hediye veriyordu? Acaba kutuda ne vardı? Derin bir nefes alıp merakıma yenik düştüm ve kutuyu Hazar’ın ellerinden aldım.

Masadaki herkes bizi izliyordu. Bu da yetmezmiş gibi yan masaların gözleri bile üzerimizdeydi. Sadece dans eden insanlar kendi halinde görünüyordu. Elimi uzatıp kutunun üzerindeki kilidi kolayca kaldırdım ve kutunun kapağını parmaklarımla kavradım.

“Ah, çok merak ettim!” dedi bir kadın yan masalardan.

Kutunun kapağını yavaşça kaldırdım ve beni büyük, oldukça ihtişamlı, siyah ve kırmızı taşlarla bezeli, bazı taşları kalp şeklinde olan bir taş karşıladı. Taca baktıktan sonra başımı kaldırdım ve Hazar’a soran gözlerle baktım.

“Benim zaten bir tacım var,” dedim sessizce, bu konuşmayı kimsenin duymasını istemiyordum.

“Bugün taktığın taş bir kraliçe tacı değildi...” dedi Hazar. “O yalnızca bir aksesuardı ve sen bunu takmayı hak ediyorsun.”

Başımı eğip kutuya tekrar baktım. Taş öyle özenli işlenmişti ki benim için yaptırılmıştı sanki. Her detayıyla boynumdaki

kolyeye benziyor, onunla takım olması için yapılmış gibi duruyordu.

“İzin verir misin?” diye sordu Hazar.

Önce başımı kaldırıp kalabalığa, masada oturan Lidya ve Aref’e öylece baktım. Aref bana bakmasa bile Lidya benim için çok mutlu ve heyecanlı görünüyordu.

“Ne var acaba kutuda?” diye seslendi yan masalardan bir adam.

“Hediye mi?” dedi bir başka misafir.

Başımı çevirip Hazar’a baktım. Benden hâlâ bir yanıt bekliyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim bir kez daha sessizce. “Ama söylediğim gibi... benim bir tacım var ve evde beni bekliyor.”

Kutuyu kapattım ve reddettiğim belli olmasın diye kendi önüme, masadaki tabağımın yanına koydum. Hazar’ın yüzünde beliren hayal kırıklığını daha fazla görmemek adına başımı çevirdim ve masadakilere gülümsedim.

“Özel bir hediye,” dedim. “Kimseyle paylaşmak istemem ama ilginiz için teşekkür ederim.”

“Siz nasıl isterseniz kraliçem!” dedi masadan biri.

Ses öyle tanıdık gelmişti ki kaşlarımı çatıp soluma sağma, Hazar’ın yanına baktım. Ah, bunu nasıl da fark etmemiştim! Hazar’ın yanında, masanın sağ tarafında oturan kişi Atlas’tan başkası değildi! Benim onca hafta boyunca birlikte yol aldığım, birlikte yiyip içtiğim, kardeş gibi gördüğüm Atlas!

Bu saraya geldiğimden beri ilk kez Atlas’ın sesini duydum. Gözlerim bir süre üzerinde kaldı, beni mahcup bir gülümsemeyle izliyordu. Bense ona hayal kırıklığı içinde bakıyordum. Bana ihanet eden yalnızca Hazar değildi; Atlas da beni yarı yolda bırakmış, o da bana yalanlar söylemişti... Bu

saraydaki her şey bana acı veriyordu. Gözlerimi kaçırıp başımı önüme çevirdim. Tabagıma aldığım atıştırmalıkları yemeye devam ettiğim sırada Lidya, aramızdaki birkaç kişiye rağmen nihayet benimle sohbet etmeye başladı.

“Kaç yıl oldu?” diye seslendi masanın ortasından. Sesini duyunca başımı kaldırıp gülümsedim.

“Siz arkadaş mısınız?” diye sordu Hazar.

Başımı salladım. “Çocukluk arkadaşım.”

“O zaman hanımefendiyi buraya alabilir miyiz?” dedi Hazar. “Ufak bir yer değişikliği. Hanımlar sohbet etsin.”

Başımı kaldırıp Aref’e baktım. “Beyefendiyi de buraya alalım,” dedim. “İkisi de çocukluk arkadaşım.”

Hazar talebimi duyunca bir anlığına sustu. Masada da kısa bir sessizlik oldu. Yanımda oturan yabancı adam tam yerinden kalkıyordu ki benim talebimi ve karşılığında oluşan sessizliği duyduğu an yerine geri oturdu.

“Bir ufak yer değişikliği daha,” dedim. “Teşekkürler beyler.”

Kraliçeleri olarak böyle bir talepte bulunmaya hakkım olmalıydı. Hazar’ın burada, herkesin içinde bunu reddedeceğine ihtimal bile vermiyordum. Haklı da çıktım. Hiçbir şey söyleyemedi. Lidya hemen yanıma, Aref de onun yanıma yerleşirken Hazar huzursuz gözlerle bizi izliyordu.

“Ah! Sonunda!” dedi Lidya sevinçle. “Seni o kadar özlemişiz ki!”

Gülümsedim. “Yıllar oldu...” dedim. “Babalarımızın bize tek kötülüğü buydu sanırım...”

Kendi aramızda gülüştüğümüz sırada Hazar’ın tam yanımda bir bardak dolusu şarabı kafasına diktiğini fark ettim. Bu da neydi şimdi?

“Babam bir noktadan sonra hep yanlış seçimler yaptı,” dedi Aref. “Sizi kaybetmek bunlardan biriydi kraliçem.”

Aref'in cümlesi tamamlanır tamamlanmaz hiç beklemediğim bir şey oldu ve Hazar üçümüzün muhabbetinin ortasına bir anda giriverdi.

"Babamla yakınlaşmak da babanın yanlış seçimlerden biriydi galiba," dedi Hazar. "İma ettiğin şey bu olmalı."

Aref başını kaldırdı ve şaşkınlıkla Hazar'a baktı. Ondan böyle bir tepki almayı beklemiyor olmalıydı. Bunu ben de beklemiyordum. Lidya'nın parmaklarının Aref'in koluna dokunduğunu ve onu dizginlemeye çalıştığını fark ettim.

"Elbette ki öyle değil," dedi Aref. "Babanız, babamın saygın bir dostuydu, onunla yakınlaşmak asla yanlış bir seçim değildi."

Aref'in yanıtına rağmen ortamdaki gergin enerji buram buram hissediliyordu. Aralarında geçen konuşmanın altında yatan asıl mesajları anlamıyordum ama hissettiğim kadarıyla Aref ve Lidya babalarının bizden uzaklaşmasından ve Kral Noyan'la yakınlaşmasından rahatsız olmuştu.

"Babanızı severiz..." diye söze girdi Lidya gülümseyerek. "Fakat bu sizi ilk görüşümüz sanırım... Yanlış mı hatırlıyorum? Sizi daha önce buralarda hiç görmedim."

Hazar başını salladı. "Uzun zamandır buralarda değildim."

"Neredeydiniz?" diye sordu Aref. "Yanıtlamak isterseniz tabii. Fetih işlerini mi yönetiyordunuz? Bir süredir ben de öyleyim de."

"Fetih işlerini yönetmiyordum," dedi Hazar. Bir yandan konuşuyor bir yandan da umursamazca üzüm yiyordu. "Babamla aram pek iyi değildi. O yüzden buralarda değildim... Uzaklardaydım."

Başımı eğip yutkundum. Uzaklardaydı, evet. Benim evimde, krallığımda, benim topraklarımdaydı.

"Demek fetih işlerini yönetiyorsun," diye söze girdim ve başımı kaldırıp Aref'e baktım.

“Evet,” dedi Aref. “Babam öyle istedi.”

“Seni saraydan uzaklaştırmanın güzel bir yolunu bulmuş,” diye söze girdi Hazar. “Tebrik etmek lazım.”

Ve masanın kalanı sohbet etmeye devam ederken dördümüz arasında gergin bir sessizlik daha oldu. Hazar bilmediğim bir sebeple Aref’e öyle bir bakıyordu ki atalarından kalan bir düşmanlığı sürdürüyordu sanki.

“Bu iş için güvenebileceği tek kişi benim,” dedi Aref bozularak.

“Senin adına çok sevindim,” diyerek bir kez daha gülümsedim.

“Biz de senin adına çok sevindik ama çok da şaşırdık,” dedi Lidya. “Babanı kaybettiğinin haberini aldıktan sonra evlilik haberini alınca...”

Başımı kaldırıp ona öyle bir bakış attım ki yüzümden her şeyi anlayabilirdi. İmalı bakışlarımla o kadar çok şey anlatmak istiyordum ki... Lidya ve Aref’in babası çok uzun zaman önce babamla iletişimini kestiğinden ne benim hakkımda ne de sarayda olan biten hakkında haber alabilmişlerdi. Buraya kaçırılarak getirildiğimi bilmemeleri çok normaldi. Onlar da bu ülkenin halkı gibi bu evliliğin son derece gerçek olduğunu düşünüyordu.

“Eh, yanlış bir şey söyledim sanırım...” dedi Lidya benden cevap alamayınca. “Özür dilerim. Keşke babanın kaybından bahsetmeseydim. Çok özür dilerim... Neler yaşandı bilmiyorum bile. Aptallık ettim.”

Derin bir nefes alıp başımı salladım. “Sorun değil,” dedim. “Yine de konuyu kapatırsak sevinirim. Konuşmak acı veriyor.”

Yutkundum ve önümde duran dolu su bardağını dudaklarıma götürdüm. O sırada Hazar’ın bana baktığını gördüm ve neden baktığını anlamak için başımı çevirdim. O ise ben başımı

çevirir çevirmez gözlerini kaçırdı ve yemeğine döndü. Bir süre devam eden sessizliğin sonunda Lidya söze girdi.

“Ben sizi düşman biliyordum...” dedi tereddütle ve hemen sonra gülümseyerek devam etti. “Yani... Sizi değil de ailelerinizi tabii. Nasıl oldu bu? Tam bir aşk masalı! Düşman ailelerin çocukları birbirine âşık olur ve olaylar gelişir.”

Boğazımı temizledim ve Hazar’a baktım. Onun için daha fazla yalan söyleyemeyecektim. “Sen anlatmak ister misin?” diye sordum.

Hazar anında kendinden emin bir şekilde başını salladı. Tereddüt bile etmeden söze girdi. “İlk görüşte aşk,” dedi tok bir ses tonuyla. “Aşk sözkonusu olunca dostlukların da düşmanlıkların da önemi kalmıyor.”

Bunu o kadar inandırıcı söylemişti ki neredeyse ben bile inanacaktım.

“Harika,” dedi Lidya. “Sizin adınıza çok sevindim. Peki şimdi ne olacak Sara? Babanın tahtı artık ağabeyinin mi? Onları da çok severdim.”

Hüzünle başımı salladım. Lidya’nın sorusunu duyan Aref başını kaldırıp bana baktı, cevabımı merak ediyor gibiydi. Peki her şeyin ötesinde, acaba burada ters giden bir şeyler olduğunu anlıyorlar mıydı?

“Evet... Taht artık ağabeyimin,” dedim ve sessizce ekledim. “Ben burada olduğuma göre...”

Salondaki müzik değişmiş, daha yavaş ve daha romantik bir melodi çalmaya başlanmıştı. Çiftler dans ediyor, konuşmalar daha sessiz bir şekilde devam ediyordu.

“Ne güzel,” diye söze girdi Lidya gülümseyerek. “Sen aşkını yaşıyorsun, ağabeyin de hayallerine kavuşmuş.”

Bu da ne demekti şimdi? Elimdeki çatalı bir kez daha tabağa bıraktım ve tüm dikkatimi ona verdim. Bu sırada

yanımda oturan Hazar'ın da pürdikkat bizi dinlediğinin farkındaydım.

"Ağabeyin de hayallerine kavuşmuş oldu derken..." dedim merakla. "Nasıl yani?"

Lidya önündeki çörekten bir parça keserken konuşmaya başladı. "Ağabeyimle," dedi. "Aref"le konuşurlarken duymuş-tum... Ondan küçük olmana rağmen kolye sebebiyle taht hakkının sende olmasına üzülüyordu sanırım biraz."

İşte bu beni şaşırtan bir bilgiydi. Böyle bir şeyi ne duymuş ne de sezmiştim daha önce. Ağabeyim tahtın kendisine geçmesi gerektiğini mi düşünüyordu? Buna üzülüyor muydu? Tahtın benim hakkım olmadığına mı inanıyordu?

"Öyle mi?" diye sordum ve yaşadığım sarsıntıyı belli etmeye çalışarak suyumdan bir yudum aldım.

Hazar yanımda oturmuş yemeğini yemeye devam ediyordu, Aref ve Lidya da aynı şekilde. Bense resmen sarsılmıştım.

"Doğal bir duygu, onu da anlamak lazım," dedi Aref. "Seni sevmediğinden değil. Üstelik bunu bana söyleyeli uzun yıllar oldu. Ne kadar zamandır görüşemediğimizi biliyorsun."

Haklıydı fakat yine de bunu hiç fark etmememe şaşkındım. Belki de çocukluk döneminde yaşadığı çocukça bir üzüntüydü bu, ötesi değildi. Kimbilir?

"Ne kadar?" diye sordu Hazar birden.

Gerçekten bunu mu merak ediyordu?

"Bilemiyorum... On yıl olmuş mudur?" Lidya kaşlarını çatarak bana bakınca başımı salladım.

"On yıl olmuştur, belki biraz daha fazla," dedim.

"Harika günlerdi," diye söze girdi Aref. "Birlikte oyunlar oynar, birlikte uyurduk."

Tam o an Hazar'ın elindeki çatalı bıraktığını gördüm. Başını kaldırıp Aref'e baktı ve gözlerini resmen ona kilitledi. Aref,

Hazar'ın ona baktığını fark edip de soran gözlerle bana baktığında söze girdim.

“Çocuktuk,” dedim. “Güzel bir çocukluk dönemiymi.”

Sonra hepimiz yine sessizleştik. Hazar kendini tutuyor gibiydi, onu kızdıranın ne olduğunu da anlayamıyordum, onu neden idare ettiğimi de. Uzanıp az ötede duran tabaktan bir kaşık soslu patates ezmesi aldım. Müzik hâlâ yavaştı, çiftler dans etmeye devam ederken aklım giderek daha fazla soru işaretiyle doluyordu.

“Siz ne zaman geldiniz, ne zaman dönüyorsunuz?” diye sordum merakla.

Bize ziyaretleri bazen bir hafta, bazen on gün sürerdi. O kadar uzaktan gelirlerdi ki dönmeleri de zaman alırdı.

“Geleli birkaç saat oldu,” dedi Lidya. “Yalnızca üç günlüğüne geldik. İşlerimiz için dönmemiz gerekiyor.”

Beklediğim kadar uzun kalmayacaklardı ama bu her halükârda işime yarayabilecek bir uzunluktu. İkisinden biriyle herhangi bir yerde yalnızca on saniye bile yalnız kalabilseydim onlara her şeyi anlatabilirdim.

“Aa, Pedro!” dedi Hazar bir anda. Masanın bize en uzak kısmında oturan kumral ve genç adam başını kaldırıp merakla Hazar'a baktı. “Geldiğini görmemiştim,” diye ekledi Hazar.

Adam şaşkınlıkla söze girdi. “Geldiğimi görmemiş miyd...”

Hazar adamın sözünü kesti. “Hem de ailenle gelmişsin,” dedi ve Aref'le Lidya'ya döndü. “Özür dilerim. Ufak bir yer değişikliği daha yapabilir miyiz? Pedro ve ailesini uzun zamandır görmüyorum. Biraz da onlarla sohbet edelim, baya da kalabalıklar... Ancak karşılıklı otururlarsa sohbet edebiliriz. Lütfen kusura bakmayın.”

Derin ve öfkeli bir nefes aldım. Yalan söylediğini o kadar iyi biliyordum ki. Bu adamı bugün Hazar'ın odasına gittiğimde orada görmüştüm!

“Tabii ki,” dedi Lidya gülümseyerek. “Onlar sizin konuklarımız. Ne kusuru.”

Lidya, Aref, Atlas ve yanındaki yabancı kalkıp masanın diğer ucuna giderken Pedro ve üç kişilik ailesi onların yerlerine geçti. Gözlerimi öfkeyle Hazar’a çevirdim ve ona sessizce fısıldadım.

“Yalan söylediğin o kadar belli ki...”

“Umurumda bile değil.”

“Ne oldu?” dedim fısıldayarak. “Neyi beğenmedin? Eski mutlu günlerimden bahsedilmesini mi?”

Hazar sinir bozukluğuyla güldü. “Prens bozuntusunun bakışlarını,” dedi. “Biraz daha burada otursaydı sandalyesiyle yere yığılacaktı.”

“Adam bana bakmıyor bile!”

“Sana bakmamak için özel çaba sarf ediyor,” dedi. “Bu yeterli bir sebep.”

“İyi de bundan sana ne?” Ona o kadar öfkeliydim ki sesimi yükseltmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Bana mı ne?” dedi anlam veremeyerek.

“Aynen öyle. Sana ne?” dedim ve ekledim. “Üstelik birini sevmedin diye ‘küçük bir yer değişikliği’ deyip onu öylece yanından yollayamazsın!”

Hazar bir süre bana, sonra da yanımızdaki sandalyelere baktı. “Burada olmadıklarına göre yollayabiliyorum sanırım.”

Aklım nasıl bu kadar küstah olabildiğini almıyordu!

“Saçma sapan hırslarına göre davranırsan savaşa girmen uzun sürmez, az önce masanın ucuna gönderdiklerinin biri prens ve biri prenses,” dedim öfkeyle. “Ben uyarmış olayım.”

Hazar kendini tutamayıp sessizce güldü. “Dua et masanın ucuna gönderdim,” dedi. “Buradan mancınıkla ülkelerine de fırlattırabilirdim onları. Dönüp fetih yapmaya devam etsinler.”

“İki gün sonra kendini savaşın içinde bulduğunda da böyle kendinden emin olabilir misin acaba?”

Kral ve kraliçe olarak yemek salonunun ortasında, uzun masanın en başında oturmuş sessizce kavga ediyorduk. Başka türlü sohbet edemeyecektik hiç, değil mi?

“Sen merak etme,” dedi Hazar şarabından bir yudum alırken. “Benim içine girip başarısızlıkla çıktığım hiçbir şey olmadı kraliçem.”

Ona uzun uzun baktım, diyecek hiçbir şeyim yoktu. Beni kıskanmasının sözkonusu bile olduğunu düşünmüyordum. Onun tek derdi canının istediğini yapabilmesiydi. Canı onları masanın ucundan yanımıza getirtmek istemişti ve getirtmişti. Sonra onları masanın ucuna göndermek istemişti ve göndermişti.

“Pekâlâ,” dedim ve sandalyemi biraz geri itip ayağa kalktım. “Küçük bir yer değişikliği daha o zaman.”

Hazar endişeyle bana bakarken benden bunu beklemediğini biliyordum.

“Size iyi geceler dilerim, ben müsaadenizi rica edeceğim. Bugün çok yoruldum. İstirahat etmem gerek.” Masadaki herkese hitap ettikten sonra eğilip elbisemin eteklerini tuttum.

“İyi geceler majesteleri, sizinle tanışmak bir onurdu!” dedi masadan bir ses.

Aynı minvalde cümleler sırayla devam ederken hepsini başımla selamladım. Hazar’a bir kez bile dönüp bakmadan yemek salonunun kalabalık ve ihtişamlı masalarının arasından ilerledim. Oturduğum masanın sonuna denk geldiğimde Lidya ve Aref’e gülümsedim.

“Erkencisin!” dedi Lidya.

“Yarın görüşürüz,” dedim.

Yere serili kırmızı halının üzerinde yürümeye devam ederken gayda sesinin giderek hüzünlü bir hal aldığını fark ettim. Uzakta kalan her müzik hüzünlüydü.

Kapıya ulaşip da dışarıya ilk adımımı attığımda gözlerim Maya'yı aradı ama tek gördüğüm beni bekleyen muhafızlarımdı. Onlarla göz göze geldikten sonra uzun koridorda yürümeye başladım, muhafızlar ise peşimden geliyorlardı. Uzun koridoru yürüyüp merdivenleri de çıktıktan sonra onlarla odamın olduğu koridora ulaştım. Odama doğru ilerliyordum ki tam arkamdan hızlı adım sesleri geldiğini fark ettim. Bir el kolumu tutup beni kendine çevirdi.

“Hazar!” dedim korkuyla. Peşimden gelmişti. Muhafızlarımı aşmış, beni kolumdan tutup yolumdan çevirmişti. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki içi içini yiyordu.

“Bunu unuttun,” dedi elindeki kadife kutuyu bana uzatırken.

Başımı eğip elindeki kutuya baktım. Bu, içinde taç olan o kutuydu. Onu da masada bırakıp gitmiştim ve Hazar yalnızca bunun için elinde kutuyla peşimden mi gelmişti? Bu sarayın ve toprakların hükümdarı, bunun için kraliçesinin peşinden mi gelmişti? Arkasından dönecek tüm fısıldaşmaları umursamadan onca insanın içinden elinde kutuyla geçmiş ve nefes nefese yanıma mı gelmişti?

Oysa ben ona karşı yumuşamamam gerektiğini öğreneli çok olmuştu. Daha bugün ona âşık o saf kızı dolaba kaldırmıştım. Kendime bir söz vermiştim. Gururumun, ayaklarının altına alıp ezdiği her parçasını ona yedirecektim.

“Unutmadım,” dedim kalpsizce.

“Unutmadın mı?” Kalın sesinden kalp kırıklığı akıyordu.

Başımı salladım. “Kendim bıraktım. Senden gelecek hiçbir şeyi istemiyorum.”

Cevap vermedi, vermesini beklemiyordum zaten. Ben ona arkamı döndüm, o orada öylece kalakaldı. Ben odama yürürken o elindeki kutuyla beni izledi.

Bu koridorların çok aşk, çok ayrılık, çok mutluluk ve çok hü-
zün gördüğüne emindim. Fakat bir kralın, elinde reddedilen he-
diyesiyle öylece kalakaldığını kaç kez görmüştür bu koridorlar?

Ben burada olduğum sürece bu koridorlar daha çok şeyin
ilkini yaşayacaktı...

Yıllar Önce

Kral Noyan masasında oturmuş mum ışığında yeni fetih
notlarını alırken kapısı üç kere çalındı. Saat gecenin bir vaktiy-
di. Hava karlı ve soğuk; oda sıcak ve loştı. Mumun hareketleri
duvara titrek gölgelerle yansırken kapının sesi Noyan'ın dikka-
tini dağıttı.

“Girin,” dedi, kayan gözlüğünü parmağıyla yukarı itti ve
merakla kapıya baktı. İçeri giren Hazar’dı, oğlu.

Hazar’ı görür görmez hissettiği iç sıkıntısıyla derin bir nefes
aldı ve gözlerini önündeki not kâğıdına çevirdi, yazmaya de-
vam etti. Hazar ise kapıyı kapatmış babasına doğru yürüyordu.

“İyi geceler,” dedi Hazar. “Ne yazıyorsun, cinayet planlarını
mı?”

Hazar öfkeli ve kendinden emindi. Ellerini babasının masa-
sına koydu ve başında dikildi. Yüzü kıpkırmızı olmuş, titreyen
elleriye resmen yanıyordu. Kral Noyan duydukları karşısında
şaşkınlıkla başını kaldırdı. Gözlüklerini çıkardı ve elindeki ka-
lemi bırakıp soran gözlerle Hazar’a baktı.

“Yine ne saçmalıyorsun sen?” diye sordu oğluna. “Çek elle-
rini masamdan.”

Hazar babasını dinledi, ellerini masadan çekti ve hemen
sonra tekrar masaya koydu ellerini. Bu sefer daha sert, daha
gürültülüydü. Öyle ki Kral Noyan bile yerinden sıçramıştı.

“Bana...” dedi Hazar sertçe, “...rol yapmayı kes baba.”

“Ne saçmalıyorsun, söylesene!” dedi Noyan öfkeyle.

Hazar tam o an öyle çok öfkelenmişti ki tek hareketiyle babasının masasında ne var ne yoksa yere devirdi. Odada kopan gürültüyle eşzamanlı olarak odanın kapısı açıldı ve içeriye koşar adımlarla Atlas girdi. Ağabeyiyle arasında az yaş farkı vardı ve ağabeyi onun en yakın arkadaşıydı. Atlas telaşlıydı, nefes nefese ve son derece endişeliydi.

“Ağabey!” dedi. “Ne yapıyorsun? Sakin ol!”

Atlas, Hazar’ı kollarından tutup sakinleştirmeye çalışırken Kral Noyan ayaklandı. Açık kapıda içeriye müdahale etmek için hazır halde bekleyen muhafızlarına elini kaldırdı.

“Gerek yok,” dedi. “Siz geride kalın.”

Atlas, Hazar’ı zar zor tutuyordu. Kral Noyan üzerine dökülen bir bardak suyun çalışma kıyafetlerinin üzerinde bıraktığı ıslaklığa baktı. Sakin kalmaya çalışarak burnundan soludu ve Hazar’a döndü.

“Söyle hadi, yine hangi saçmalıkla geldin?”

Hazar ve babasının arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Kral Noyan ailesine önem vermekten ziyade güce ve başarıya önem veren bir hükümdardı.

“Biliyorum!” dedi Hazar öfkeyle. “Lena’yı öldürtmek için adamlarına emir verdiğini biliyorum!”

Odada keskin, kulakları sağır eden bir sessizlik oldu. Lena, Hazar’ın âşık olduğu, Kral Noyan’ın ise ailelerine uygun bulmadığı için asla onaylamadığı o kızdı. Hazar bir prensti, Lena ise sarayın aşçıbaşının kızıydı. Kral Noyan’a göre bu ilişki Hazar’ın hayatı boyunca verdiği en yanlış karardı.

Hazar’a göre ise bu aşktı. Saf ve temiz, gerçek aşk...

“Öyle bir şey yok,” dedi Kral Noyan. “O aptal sevgilin sana yine yalan söylemiş.”

“Kız bir gün yastığının içinde toplu iğneler buluyor, sonraki gün yemekten zehirleniyor, sonraki gün sarayın avlusunda eli bıçaklı bir adam tarafından takip ediliyor. Bunlar mı yalan?”

Hazar parmağını öfkeyle babasına doğrultmuş içinde tuttuğu her şeyi bir bir sayıyordu.

“Annemi öldürten de sendin, sıkıştığın her noktada savaş çıkaran da! Sen bir hükümdar değil, katilsin.”

Atlas bir yandan ağabeyini tutmaya ve sakinleştirmeye çalışıyor bir yandan kendini Hazar’a hak vermekten alıkoyamıyordu.

“Ben bir kralım,” dedi Kral Noyan öfkeyle. “Hükümdarlar topraklarını korumak için can da alır, can da verir. Lakin sen bunu anlayamazsın Hazar çünkü içinde liderliğe dair bir kırıntı bile yok. Yerimi asla dolduramayacaksın.”

“Yerini doldurmak gibi bir derdim yok,” dedi Hazar öfkeyle. “Seni de topraklarını da terk ediyorum. Tahtın da umurumda değil, mirasın da. Yalnız yaşadın ve yalnız öleceksin. Asla sana dönüşmeyeceğim baba.”

Hazar, Atlas’ın kollarından kurtulup çekip giderken Kral Noyan her zamanki duygusuz ifadesiyle oğlunun arkasından bakmak dışında hiçbir şey yapmadı. Atlas ise babasının duygusuz yüz ifadesine bakakaldığı birkaç saniyenin sonunda kararını verdi. Ağabeyiyle gidecekti. Babasını, sarayı, tahtı, mirasını bırakıp gerçekten sevdiği tek kişinin, ağabeyinin peşinden gidecekti.

O gece Hazar, Atlas, Atlas’ın birkaç arkadaşı ve Lena’nın sarayı terk ettiği geceydi. Gün gelecek bir gün bu saraya döneceklerdi ama bilmedikleri bir şey vardı... Buraya döndüklerinde öyle eksilmiş olacaktı ki ne geride bıraktıkları babaları olacaktı tahtında ne Lena ne de arkadaşları...

Hayatın onlar için başka planları vardı.

Bambaşka...

Aynı gece Prenses Sara, annesinin odasındaki geniş yatağın-
 ızanmış kucagındaki deri kaplamalı eski defterin sayfaların-
 geziniyordu. Kibar parmakları defterin sayfalarını çevirirken
 içeresine vuran yağmur damlalarının sesi hüznüne hüzün
 ıyordu. Elindeki defter Sara doğduğu gün ölen annesinin,
 liçenin günlüğüydü... Belki de Sara'ya annesinden kalan en
 şerli hazine buydu.

Sara'nın gözleri annesinin hayran olunası el yazısının üze-
 de gezinirken açtığı yeni sayfanın ilk cümlesini okumaya
 şladı.

*"Bugün sonbaharın ilk günü olmalı. Her yer sararmış yap-
 klarla kaplı. Karnım artık iyice büyüdü. Yürürken sık sık yo-
 lmaya, çabucak halsizleşmeye başladım. Bugün avludan çiçek
 ıhçesine doğru yaptığım yürüyüş esnasında sararmış yaprakların
 rasında bir at nalı buldum. At nalının oraya nereden geldiğini
 zun uzun düşündüm, sorguladım. Belki de bu, bana dünyanın
 ir hediyesiydi. Bana verilen hediyelere her zaman özen göstermi-
 imdir, bu yüzden at nalını aldığım gibi atölyeye koştum. Nalı
 yice temizledim, zımparaladım, yağladım. Onun için saatlerimi
 arcadım. At nalını önce tertemiz bir hale getirdim, sonra altına
 batırdım. Bana verilenlere haddinden fazla değer vermem gerek-
 tiğini büyük büyük annemden öğrenmiştim. O günden beri hep
 böyleyim... Dünya bana bir hediye verirse, ben de onu altınla
 kaplarım. Bu inanış, benim çocuklarıma bırakacağım en değerli
 miraslarımdan biri olacak."*

Sara'nın gözleri okuduğu satırlardan uzaklaştı ve annesi-
 nin yatak odasının duvarında, tam yatağının karşısındaki ko-
 caman, altın kaplama at nalına baktı. Kendini kötü hissettiği
 günlerde onun odasına girer, yatağına uzanır ve karşı duvarda
 kalan at nalını izlerdi. At nalını izler, annesinin de tam burada
 uzanıp o at nalını izlediği anları hayal ederdi ama at nalının
 hikâyesini yeni öğreniyordu...

Annesini burada, bu yatakta hayal etmek ona hep iyi hissettirirdi. Bazen o at nalına bakar ve içinden annesiyle konuşurdu. "İyi geceler anne. Seni seviyorum."

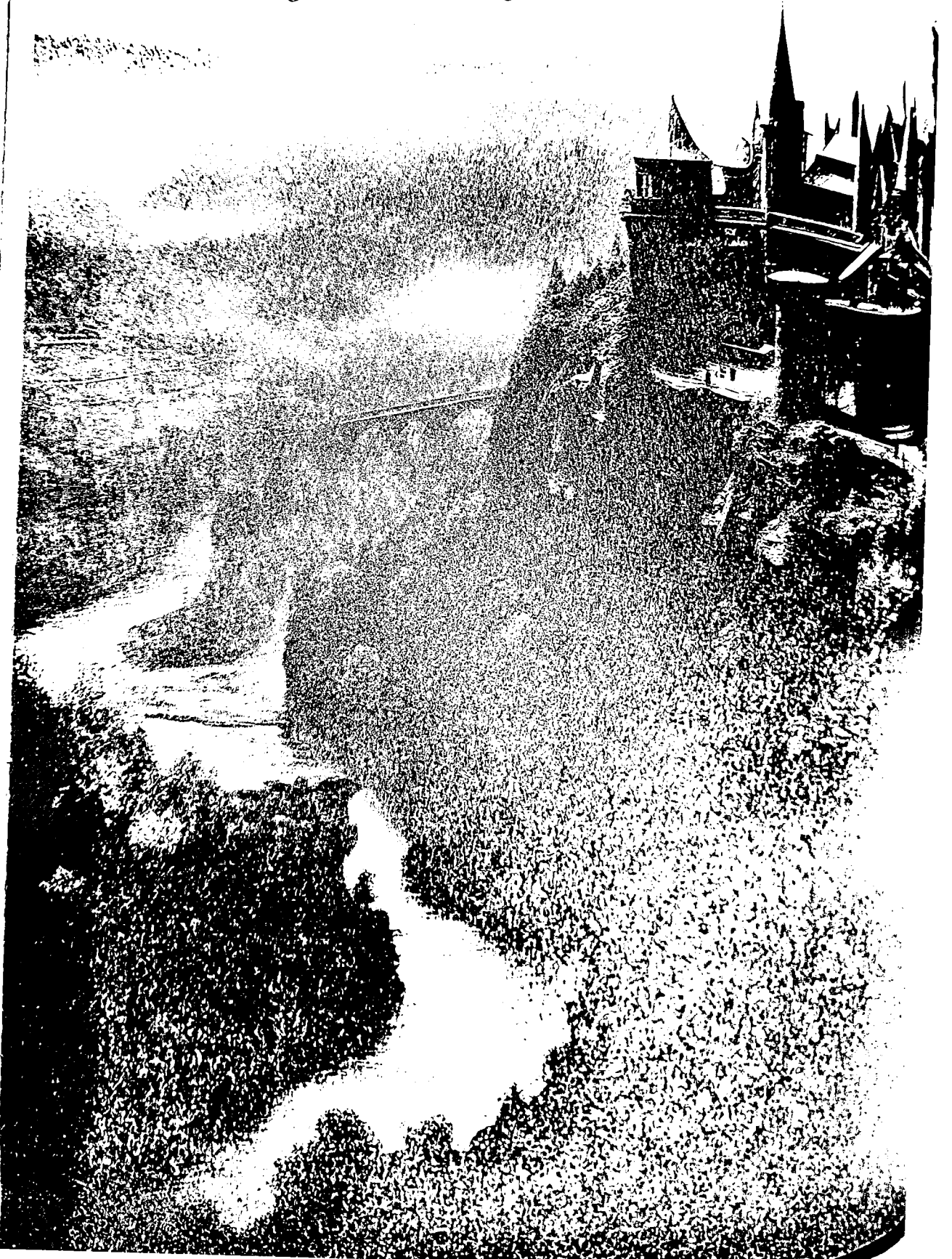
Annesi oraya geldiğini, onun yatağına uzandığını ve onun at nalını izlediğini biliyormuş gibi hissedirdi. Ona içini döker, dertlerini ve duygularını anlatır, bazen de biraz ağlardı... Annesinin yatak odası Sara için tam bir iyileşme, bir şifa odasıydı. At nalını izlediği her akşam ona sarılarak uyumuş gibi hissederek, saçları okşanmış gibi huzur bulurdu.

O gece ise uyku bir türlü tutmadı. İçinde hissettiği garip heyecan ve huzursuzluk karışımı hislerle ayaklandı. Kendini annesinin penceresinde buldu. Başını cama yasladı ve dışarıda yağan yağmuru izlemeye koyuldu. O esnada görüş açısına birkaç atın girdiğini gördü. Sarayın büyük kapısından avluya doğru giden yolda bekleyen atların yanında insanlar da vardı... Bir kadın ve yedi erkek. Karanlık ve yağmur yüzünden görüşü güçleştiği için uzaktan yalnızca bunları, gelenlerin cinsiyetlerini seçebiliyordu. Sarayın muhafızları ise atlıların etrafındaydı. Sohbet ediyor gibi görünüyorlardı.

Tam o an öyle bir şimşek çaktı ki tüm avlu aydınlandı ve atın yanındaki yabancılardan biri tam oraya, Sara'nın penceresine bakar gibi oldu. Sara derin bir nefes alıp merakla dışarıyı izlemeye devam ederken muhafızların yabancılara içeri buyur ettiklerini, onları savaşçıların konaklama bölgesine doğru gönderdiklerini gördü. Çalışmaya gelmiş olmalıydı. Sara olağandışı bir şey olmadığına kanaat getirince perdeyi kapatıp içeri girdi ama içinde meydana gelen hissiyat ona bambaşka şeyler söylüyordu. Elini kolyesine götürdü ve pencerenin önündeki berjere oturdu. Altıncı hissi ona bir şeyler fısıldamak istiyor gibiydi. Sanki bu gece, onun şahsi tarihinde önemli bir geceydi. Bu gece bir şeyler oluyordu.

Sara farkında bile değildi ama o gece kalbin muhafızı kalbe hiç olmadığı kadar yakındı. O gece Hazar'ın saraya geldiğı, Sara'nın Hazar'la aynı krallık sınırları içinde uyuyacağı ilk geceydi. Kader onları ilk kez o gece bir araya getirmişti ama onlar bunun farkında bile değildi...

Dört bir yandan
kuşatılmışım.

AVLUDAKİ BÜYÜK SAKSI

Sabahın ışıkları odamı doldururken uzun zaman sonra geçirdiğim en iyi sabahlardan birini yaşıyordum. Bu sabah kahvaltımı Vera'yla yapmama izin verilmişti. Hazar bunu kendince bir jest olarak mı yapıyordu bilmiyordum ancak sebebi umurumda da değildi. Üstelik bu, inat yapmak isteyeceğim bir hediye de değildi. Kuzenimle vakit geçirmek, onunla karşılıklı oturup sohbet edebilmek bile paha biçilmezdi.

“Bunu beklemiyordum,” dedi Vera çayından bir yudum alırken. “Nasıl oldu bu?”

Yüzü mutluluktan parlıyordu. Benim de öyle göründüğüme emindim. Üzümlü kekimden bir ısırık aldım ve başımı salladım.

“Ben de beklemiyordum,” dedim. “Çünkü ondan böyle bir şey istemedim. Dün akşam bana bir hediye vermek istedi, kabul etmedim ve bu sabah odama seni gönderdi. Sanırım benim için bir hediye olduğunun farkında.”

Kıkırdadım ve kekimden yemeye devam ettim.

“Sana bir hediye mi vermek istedi?” diye sordu Vera şaşkınlıkla. “Kızım hani bu adam bizi yalnızca kolyenin mucizeleri için alıyordu?”

Biz sohbet etmeye devam ederken Maya çaylarımızı tazeliyordu.

“Öyle zaten. Bu süreçte de biraz daha uyumlu davranmam için beni mutlu etmeye çalışıyor sanırım. Bilmiyorum...” dedim ve omuz silktim.

“Hediyesi neymiş peki?” diye sordu Vera.

“Taç,” dedim, sonra derin bir nefes aldım ve o muhteşem tacı gözlerimin önüne getirmeye çalıştım.

“Taç mı?”

Başımı salladım. “Üzerine kalpler işlenmiş...” diye mırıldandım. “Kolyemle takım gibi görünen bir taç.”

“Vay canına!” dedi Vera şaşkınlıkla. “Sana özel taç mı yaptırtmış?”

“Hı hı.”

“Peki sen kabul etmeyince ne yaptı? Bozuldu mu?”

“Peşimden geldi,” dedim bir yandan kızarmış ekmeğime tereyağı sürerken. “Ben tacı masada bırakıp kalkınca odama kadar peşimden gelmiş. Taçla...”

“Nasıl yani?” dedi Vera. “Baya bildiğin koştura koştura peşinden mi gelmiş?”

“Evet. Tacı masada unuttuğumu sanmış. Hediyesini kabul etmediğimi söyleyince de öylece kalakaldı.”

Vera çayından bir yudum daha aldı, kaşlarını çattı ve düşünmeye başladı.

“Çok ilginç,” dedi. “Hiç de acımasız bir kötü karakter gibi davranmıyor. Ne oldu acaba? Sana âşık değildi de olmaya başladı?”

“Umurumda bile değil,” dedim. “Sanmıyorum da. Onun bana âşık olabilecek bir kalbi yokmuş, bunu çok iyi anladım.”

Hem boş ver onu. Şu an hakkında konuşmak istediğim son kişi Hazar olabilir. Sen anlat, günlerin nasıl geçiyor? Zorlanıyor musun?”

Maya masamızdaki boş tabakları elindeki tepsiye alırken Vera derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı.

“Yani, ne desem bilemiyorum...” diye söze girdi. “Odam güzel. İstediğim her şeyi getiriyorlar. Herkes bana karşı çok iyi ama sonuç olarak burada birer tutsağız. Ne kadar iyi olabilirim?”

“Aynen öyle,” dedim. “Nerede olursan ol, tutsaksın...”

“Üstelik bir sarayda yaşamak çok garipmiş!” dedi Vera. “Size geldiğimizde hiçbir zaman uzun uzun kalmıyorduk, bu yüzden bunu bu kadar iyi anlayamamışım. Burada resmen kıyafetlerimi bile başkaları giydirmek istiyor!”

“Ah,” dedim. “Sakın buna izin verdiğini söyleme!”

“Hayır tabii ki!” Vera ufak bir kahkaha attı. “Ufak tefek yardımlar alıyorum, o kadar...”

“Bunu sevenler de var,” dedim. “Kıyafetlerinden iç çamaşırlarına kadar birilerine giydiren hanedan üyeleri biliyorum...”

Bu konuya neden bu kadar takmıştım acaba? Kenarda pencereleri aralayan Maya kendini tutamayıp sessizce güldü.

“Şaka yapıyorsun!” dedi Vera. “Sakın babam deme!”

“Tamam tamam, bu konuyu kapatalım,” dedim. “Aynı konuşmayı bir kere daha yapmayı kaldıramayacağım.”

“Daha önce kimle yaptın ki?”

Vera’nın sorusu birkaç saniyeliğine duraksamama neden oldu. Bu konuşmayı daha önce Hazar’la yaptığım gerçeği pek de dile getirilmesi gereken bir mevzu değildi.

“Hiç,” dedim. “Kimlerle konuştuğumu hatırlamıyorum bile. Mevzu o kadar eski.”

Bir süreliğine aramızda kısa bir sessizlik oldu. Maya odayı toparlarken biz de kahvaltımızı yapıyorduk. Karşımda, yanı

başımda, odamda bu kadar güvendiğim biriyle kahvaltı yapmanın verdiği huzuru yaşamayalı çok uzun bir zaman olmuştu.

“Annemler ne yapıyor acaba?” diye sordu Vera. “Ve seninki.”

“Ağabeyim savaş hazırlığındaymış.”

Vera bana şaşkınlıkla baktı. “Bunu sana kim söyledi?”

“Hazar,” dedim. “Kafamı karıştırmak için gelmiş gibiydi resmen. Ağabeyim ona karşı savaş hazırlığındaymış da bu zamana kadar neden beklemiş filan...”

Vera boğazını temizledi ve elindeki fincanı masaya bırakıp bana tereddütle baktı.

“Aslında...” diye söze girdi. “Kızmayacaksan... bunu ben de düşündüm Sara. Kaç hafta geçti, bu zamana kadar çoktan gelmeleri gerekmez miydi?”

Haklıydı. Bunun üzerine uzun uzun düşünen yalnızca onlar değildi. Ben de günlerdir bunu düşünüyor, buna bir sebep bulmaya çalışıyordum.

“Orada neler yaşandığını bilmiyoruz ki,” dedim. “Ne durumdalar, savaş sonrası ne hale geldiler; hiçbir şey bilmiyoruz...”

“O da doğru.” Vera dirseğini masaya yaslayıp yüzünü de eline dayadı ve hüznle masaya baktı.

“Gerçi,” diye söze girdim. “Hazar’ın söylediğine göre Zena evlenmiş.”

“Ne?” Vera bana şok içinde baktı.

“Bunu söyleyen o. Doğru mu bilmiyorum. Güya üç gün üç gece düğün yapmışlar.”

Vera şok içinde toparlandı ve elini ağzına götürdü. Hem duyduklarına inanamıyor hem de içinde bir yerlerde bu duyduklarının doğru olabileceğine dair bir inanç taşıyor gibiydi. Aynen benim gibi...

“Böyle bir şey...” dedi. “Gerçek olabilir mi? Olamaz, değil mi Sara? Sizinkilerle çok uzun zamandır yakın değildim ama bunu bize yapmazlar, değil mi? Beni geçtim, sözkonusu sensin Sara! Sen!”

Bu soru bana bundan haftalar önce sorulsa yanıtlım farklı olurdu. Oysa şimdi duyduklarım, gördüklerim ve hissettiklerim bana bambaşka şeyler söylüyordu. Artık hiçbir şeyden emin değildim, hiçbir şey bilmiyordum.

“Bilmiyorum,” dedim. “İşin en acısı da bu sanırım Vera. Öyle şeyler duyuyorum ki artık hiçbir şey bilmiyorum.”

“Öyle şeyler duyuyorum derken... Başka neler duydun?”

Vera şok üstüne şok yaşıyordu. Önce savaş haberi, sonra düğün, sonra ağabeyime eskisi kadar güvenmediğimi anlaması...

“Dün gece bir davet verildi, biliyorsundur zaten.”

“Evet, müzik sesleri sabaha kadar susmadı.”

Başımı kaldırıp önce Maya’ya baktım. Gardırobumu açmış kıyafetlerimi düzenliyordu. Bugün Vera’yla kahvaltı yapma izin verilmişti ama belli ki Maya’ya da kahvaltı boyunca odamdan çıkmaması emredilmişti. Derin bir nefes alıp Vera’ya döndüm.

“Konuklar arasında Aref ve Lidya da vardı. Hani şu...”

“Hermes Krallığı’ndan,” diyerek sözümü tamamladı Vera. “Evet, onları tanıyorum. Bir yaz size geldiğimizde onlar da oradaydı. Birlikte yemek yemiştik.”

“Evet, doğru. Karşılaşmıştınız. Dün akşam buradalardı, hatta hâlâ buradalar. Onlarla sohbet ederken ağızlarından ağabeyimle ilgili bir şey kaçtı...”

“Ah, durum giderek korkunçlaşıyor. Çarpıntım tuttu resmen!” Vera elini kalbine götürmüştü beni dinliyordu.

“Meğer ağabeyim tahtı çok istiyormuş,” dedim hayal kırıklığı içinde. “Benden çok onun hakkı olduğunu düşünüyormuş.”

Gözlerimin dolduğunu fark ettim. Bu bilginin beni bu denli üzdüğünü yeni anlamıştım. Bu cümleler kendi dudaklarımdan çıkana kadar neler hissettiğimden haberim bile yoktu.

“Ağabeyin?” dedi inanamayarak. “Arter? Gerçekten mi?”

Ağabeyimin ismini duymayalı uzun zaman olmuştu. İki kulaklarımı bulduğunda gözümdeki yaşlar arttı. Burnumu çektim ve toparlanmaya çalıştım.

“Bana söylenen bu,” diye açıklayarak ayaklandım.

Vera ise hemen peşimden kalktı. Ağlamaya başladığımı gözlemek için ayaklanmıştım ama o çoktan fark etmişti.

“Gel buraya,” dedi şefkatle kollarını açarak. Önüme geçti ve beni tam bir anne gibi sıkıca sardı. “Şimdi istediğin kadar ağla ama sonra toparlanacağız, tamam mı Sara? Kendini bırakmanın sırası değil.”

Vera’nın kollarında uzun uzun ağladım. Beni saran kolları ve teselli sözleri öyle anaç, öyle şefkatliydi ki ağlamak iyi geldi. Kendimi toparladıktan sonra kahvaltı masasına dönüp çay faslını bitirip kahve faslına geçtik. Vera bir yandan bana yeni öğrendiği kasnak işçiliğini anlatırken bir yandan kahvelerimizi içiyorduk. Maya ise gardırobumu bırakmış, çekmecelerimi düzenlemeye geçmişti.

“Bak iğneyi buradan sokuyorsun...” dedi Vera. “Bu şekilde iğneyi tutman gerek...”

Vera yarısını tamamladığı çiçekli kasnağı işlemeye devam ederken bir yandan da bana anlatıyordu. Ben de olabildiğince ilgili görünmeye çalışıyordum ama aslında elişleri çok da sevdiğim şeyler değildi. O nakşını işlerken kahvelerimizi içip sohbet etmeye devam ettik. Ta ki odanın kapısı çalıp da Vera’nın yardımcısı içeri girene kadar.

“Majesteleri,” diyerek içeri girdi kırklı yaşlardaki hafif kilolu sevecen kadın. “Hanımefendiye odasına kadar eşlik etmeye geldim. Müsaadenizle.”

Bu, Vera'yla geçirebileceğim sürenin dolduğu anlamına geliyordu. Vera huysuz bir nefes alıp itiraz etmeden toparlandı. Kasnağını ve iplerini sardıktan sonra ayağa kalktı ve eğilip yanağıma bir öpücük bıraktı.

"Canını sıkma," dedi. "Her şey düzelecek. Şimdilik beklemekten başka şansımız yok."

Başımı salladım. Oysa benim oturup beklemek gibi bir niyetim yoktu. Aref ve Lidya'nın saraya gelişi bana bir seçenek, bir fikir vermişti. Bugün onlarla baş başa iletişime geçebilmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Ah, bu arada..." Vera'nın yardımcısı elinde bir zarfla bana doğru birkaç adım attı, zarfı bana uzattı. "Kralımızdan."

"Kralınızdan mı?" Zarfı merakla aldım ve kadına döndüm.

"Evet efendim, size iletmemi istediler."

"Peki," dedim. "Teşekkür ederim."

Vera soran gözlerle bana ve zarfa bakıyordu ama ikimizin de yardımcıları buradayken bu zarfı açıp ona da okutamayacağını biliyordu. İstemeye istemeye kapıya doğru ilerledi.

"Görüşürüz!" diye seslendim ona.

"En yakın zamanda!" dedi Vera.

Onlar odadan çıkarken Maya elleriyle vurarak yastıklarını havalandırıyordu. Oturduğum berjerden kalkıp pencereye doğru yürüdüm, bir yandan da elimdeki zarfı açıyordum. Zarfın içinden çıkan eskitilmiş kâğıdı açtım ve içinde yazan tek cümleyi merakla okudum.

Avludaki büyük saksının orada buluş benimle.

Mektupta yazan tek şey buydu. Anlam vermeye çalışarak kâğıdın arkasını çevirdim; bomboştu. Sonra zarfın üzerinde bir şey yazıp yazmadığına baktım, evirip çevirdim ama başka bir şey göremedim.

"Bu ne şimdi..." diye söylendim sessizce.

“Bir şey mi dediniz majesteleri?” diye sordu Maya.

Başımı kaldırıp ona baktım. Yastıklara vurmaya devam ediyordu. “Mektup kraldan gelmiş,” dedim. “Ama içinde tek cümle yazıyor.”

“Tek cümle mi?” diye sordu Maya şaşkınlıkla ve yastığa hırsıyla vurmaya devam etti.

İster istemez odağım Maya’nın yastıklara hırsıyla vurmasına kayınca kendimi tutamayıp sinir bozukluğuyla ona döndüm. Bir yandan bana bakıyor bir yandan yastıkları tokatlıyordu!

“Bir saniye yastıklara vurmayı bırakır mısınız?” diye sordum. “Odaklanamıyorum!”

Maya yastığı yatağa bıraktı ve ellerini kaldırdı. “Özür dilerim,” dedi. “İnanın farkında değildim. Mektuba bakabilir miyim?” Nefes nefese birkaç adım attı ve soluğu yanımda aldı.

Mektubu Maya’ya uzattım ve pencereye yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Böyle bir prosedürü ilk kez görüyorum,” dedi Maya. “Ama madem majesteleri sizinle böyle iletişim kurmayı seçmiş, yorum yapmak haddime değil... Size avluya kadar eşlik edeyim.”

“Gidecek miyiz?” diye sordum.

“Gitmek istemiyor musunuz?” dedi Maya, hâlâ nefes nefeseydi. “Gitmek istemiyorsanız gidip krala haber vereyim efendim.”

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bir yandan gitmek istemiyordum tabii ama bir yandan beni neden çağırdığını merak ediyordum. Belki de beni çağırma sebebi gerçekten de orada olmayı isteyeceğim bir sebepti, belki de bu mektubu bana gönderen bambaşka biriydi, kimbilir? Bunu gitmeden öğrenemeyecektim.

“Yo,” dedim. “Gidelim. Üzerime bir pelerin alayım.”

“Hemen efendim.”

Maya telaşla gardırobuma koştu ve benim için siyah bir pelerin çıkardı. Siyahı seçeceğimi biliyordu. Maya pelerinimi getirirken ben çoktan aynanın önüne geçmiş, dalgalı saçlarımı ellerimle düzeltmeye başlamıştım. Maya arkama geçip pelerinimi bağlamaya başladığında aynadaki yansımamızı izliyordum.

“Yine saçma sapan bir etkinlik mi var acaba?” diye sordum.

“Bildiğim kadarıyla yok efendim.”

“Umarım yoktur. Varsa beni bir şekilde oradan kaçırabilir misin?”

Maya kendini tutamayıp güldü. “Her daim emrinizdeyim efendim. Elimden geleni yaparım. Benim elimden gelen bir şey olmayan yerlerde de siz bayılmış gibi yapın, işe yarayacaktır. Yıllar önce bunu yapan bir kraliçemiz varmış, benim dönemime denk gelmedi tabii...”

“Şaka yapıyorsun!” dedim şaşkınlıkla. “Gerçekten mi?”

“Evet majesteleri. Halk arasında Baygın Kraliçe diye tanınıyor hatta. Bulunmak istemediği etkinliklerde bayılıveriyormuş.”

“İnanamıyorum! Kadın resmen idolümmüş. Gerçek bir kraliçe...”

Sohbet ederken farkında olmadan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştık bile. Maya’nın kapıyı çalmasıyla büyük kapı koridorunda bekleyen muhafızlarım tarafından açıldı ve dışarıya adım attım. Koridor yine hareketliydi. Saray çalışanları oradan oraya koşuşturuyordu ve bu, sarayın sıradan bir günüydü. Yine de bu hareketliliğe rağmen odama sızan hiçbir gürültü olmuyordu.

“Yapacak mısınız?” diye sordu Maya merdivenlere yöneldiğimizde.

“Neyi?”

“Bayılma taktiğini.”

Kendimi tutamayıp güldüm. “Bunu biraz düşüneyim.”

Uzun merdivenleri indikten ve büyük bekleme salonuna ulaştıktan sonra yürümeye devam ettik. Bahsedilen avlunun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, sarayın içinde bir sürü avlu olmalıydı.

“Nereye gittiğimizi biliyor musun?” diye sordum. “Saraylar da bir sürü avlu olur.”

“Merak etmeyin efendim, sizi tam da beyefendinin çağırdığı yere, avludaki büyük saksının oraya götürüyorum. Saksıyı görünce anlarsınız, gerçekten büyük!” dedi gülerek.

Yürümeye devam ettim. Koca sarayın içinde koridorları geçtik, avlulardan avlulara çıktık, neredeyse bütün saray halkıyla selamlaştık ve sonunda üstü açık, yemyeşil bir avluya ulaştığımızda vardığımızı anladım. Zira Hazar orada, ileride koyu kırmızı büyük bir saksının hemen yanında beni bekliyordu. Tam da dediği gibi.

Yanında yalnızca Atlas, Deha ve Poyraz vardı. Eski günlerde olduğu gibi... Maya ve ben yanlarına doğru yürürken Hazar’ın gözleri üzerimdeydi. Önümden yürüyen Maya onlara ulaşmamıza birkaç adım kala birden yavaşladı ve bana döndü.

“Ben artık döneyim majesteleri,” dedi. “Size odanıza kadar eşlik etmek için sizi avlunun girişinde bekleyeceğim.”

Başımı salladım. “Teşekkür ederim Maya,” diyerek ona gözlerimi kırptım ve yanından ağır adımlarla ilerledim.

Nihayet yanlarına ulaştığımda Hazar’ın gözleri hâlâ üzerimde, diğer üçünün bakışları ise yerdeydi. Oraya ulaşmamla hepsinin doğrulup beni selamlaması bir oldu.

“Hoş geldiniz majesteleri,” dediler hep bir ağızdan.

“Hoş geldin,” diye ekledi Hazar.

Üçü de üzerlerine siyah pelerinlerini giymiş, bir yas gününe hazırlanır gibi gelmişlerdi. Gözlerim Hazar’ın hafif dalgalı koyu saçlarından yüzüne kaydı.

“Beni ne için çağırdınız?” diye sordum. “Tekrar kandırmak için mi?”

Kısa bir sessizlik oldu. Hazar derin bir nefes aldı ve dalgın bir sesle konuşmaya başladı.

“Uzun zaman önce yapacağımıza dair söz verdiğimiz bir şeyi yapacağız,” dedi. “Senin de burada olmak isteyeceğini düşündük.”

“Hâlâ sizinle bir şey yapmak isteyeceğimi düşünmeniz inanılmaz,” dedim alaycı bir tavırla. “Neymiş o?”

Atlas’ın, Deha’nın ve Poyraz’ın bakışları tekrar yere döndü. Burada neler olduğunu bilemiyordum ama hepsinin fazlasıyla canı sıkkın görüldüğüne emindim.

“Buraya taşımamız gereken mezarlar vardı...” dedi Hazar.

Yutkundum. Birkaç saniyeliğine kapattığım gözlerim beni eski günlere, kaybettiğim dostlarıma götürdü. O günü düşünmek bile öyle can yakıcıydı ki irkildim ve gözlerimi açtım.

“Somer, Boray, Meran ve o evde çalışan herkesin mezarları artık burada, sarayın mezarlığının en güzel yerinde olacak,” dedi Hazar. “Ve onun... Benim güzel atımın.”

Zar zor konuşuyordu. Her şey bir yana, atı bir yanaydı onun için. Yine de anlam veremediğim şeyler vardı. Atını öldürenler de Kral Noyan’ın, yani bu toprakların askerleriydi. Dostlarımızı öldürenler de onlardı, kendileriydi! Yabancı değillerdi.

“Gelmek istiyor musun?” diye sordu Hazar.

“Tabii ki,” dedim sessizce ve birlikte yürümeye başladık.

Atlas, Poyraz ve Deha önden yürürken biz hemen arkalarındaydık. Siyah pelerinlerini giymiş beş kişi, baştan aşağı yastaydık.

“Anlamıyorum...” dedim sessizce. “Onları öldürenler de bu toprakların birer vatandaşıydı ve sen artık bu toprakların hükümdarısın, bununla nasıl yaşayacaksın?”

Avludan dışarı adım attığımız an bizi çakıлтаşılı bir yol karşıladı. Taşlar biz adım attıkça dağılıyor, bazıları oradan oraya savruluyordu. Hava hafif kapanmış, sabahki güneşten eser kalmamıştı.

“Onlara bunu yaptıran babamdı,” dedi Hazar. “Ben babam değilim.”

“Ama onun yerine geçtin. Onun tahtında oturuyor, onun izinden gidiyorsun.”

Hazar burnundan güldü, sinirlenmişti. “Onun izinden gitmiyorum,” dedi. “Üstelik onun tahtında da oturmuyorum. Tahtını yaktıralı çok oldu.”

Babasından nefret ediyordu ve bana yalan söylemediği tek konunun bu olduğuna emindim. Peki babasından bu kadar çok nefret etmesinin asıl sebebi neydi?

Yürümeye devam ettik. Çakıлтаşılı yol bizi genişçe bir mezarlığa çıkardığında yağmur çiselemeye başladı. Ellerimi uzatıp pelerinin başlığını çekiştirdim ve başımı kapattım. Bu başlığı başıma geçirmek bile beni eski günlere, onlarla yaptığım o uzun yolculuğa götürüyordu. Mezarlık boyunca ilerledik ve en nihayetinde mezarlığın göle bakan bir noktasında durduk.

“Burası mı?” diye sordum. Hazar başını salladı.

Yan yana dizilmiş tam dokuz mezarlık vardı burada. Diğerlerinden uzaklaştırılmış, gümüş rengi bir çitle bölünmüşlerdi. Her birinin üzerinde birer gül, bir tanesinin üzerinde ise yepyeni bir at nalı vardı. Hazar’ın at nalını izleyen gözlerinin dolu olduğunu fark ettiğimde ne hissedeceğimi bilemedim. Başımı çevirip önüme, solacağını bildiğim güllere baktım.

“Bir şey söylemek isteyen var mı?” diye sordu Hazar.

Hiç ses çıkmadı. Yağmur bizim yerimize konuşuyor, gök bizimle ağlıyordu. O evde yediğim her lokma, içtiğim her yudum su aklımdaydı. Yanan şöminenin sesi, ateşin kokusu,

çarşafın serinliği, kahvenin lezzeti... Bizi oradan oraya taşıyan bir at, atın patinajlarından üzerimize savrulan toprak taneleri, yüzümüze çarpan rüzgâr, kişnemeler ve uyuklamalar... Her şey aklımdaydı.

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce. “Hepinize. Her şey için.”

“Bizim davamız sonsuz,” dedi Hazar kalın ama hüzünlü bir sesle. Elini kalbine götürdü.

Bu, onların sözüydü. Onlar için bir sembol, bir ayağa kalkma cümlesiydi.

“Bizim davamız sonsuz,” diye tekrar etti Atlas ve diğerleri de ona katıldı.

“Bizim davamız sonsuz.”

“Bizim davamız sonsuz.”

Orada bir süre öylece kaldık. İçten içe onları andık, onlara teşekkür ettik, onları uğurladık. Bugün burada olmam gerektiğini biliyordum. Gelmeseydim çok pişman olurdum. Bugün buradakilerin iyi birer kalbe sahip olduğundan emindim ve hepsine müteşekkirdim.

Yağmur şiddetini artırdığında dönmemiz gerektiğini anladım. Bu, kısa ve öz bir anma töreni olacaktı, gökyüzü bunun böyle olmasını istiyordu. En azından hak ettikleri gibi birer mezarlıkta, bir gölün kıyısındaaydılar artık. Hak ettikleri gibi uğurlanmış, hak ettikleri gibi anılmışlardı. Onlara olan teşekkür borcumuz ödenmiş, kalbim şimdiden ferahlamıştı.

“Artık dönelim,” dedi Hazar.

Başımı salladım ve bulunduğum yerden bir adım inmem için bana uzattığı elini görmezden gelip yürüdüm. Biz yan yana yürüyor, bu sefer diğerleri arkamızdan geliyordu.

“Bir zamanlar hepsi hayattaydı... Ne garip,” dedim sessizce.

“Hayat bu,” dedi Hazar. “Her şey her saniye değişiyor.”

“Doğru,” dedim. “Herkes ve her şey, her an değişiyor. Haftalar önce kalbimdeydin. Şimdi aklımda bile değilsin.”

Hazar başını çevirip bana bakınca ben de ona baktım. Yağmuru umursamadan başlığımı çıkardım ve saçlarımı ıslanmaya bıraktım. Diğerleri yanımdan geçip giderken biz orada öylece durmuş birbirimize bakıyor ve bile isteye ıslanıyorduk.

“Ben,” dedi Hazar kendinden emin bir sesle. “Hâlâ kalbindeyim Sara. Buna her şeyden çok eminim.”

Alaycı bir tavırla güldüm. “Dikkat et de kaybolma oralar da.”

Öyle dengesiz, öyle sinir bozucu ve öyle gizemliydi ki beni delirtmek istiyordu sanki. Elini önüme düşen saçlarımı düzeltmek ister gibi uzattığında geri çekildim. Eli öylece havada kaldı, bir süre öylece gözlerime baktıktan sonra elini hüzünle indirdi ve konuşmaya başladı.

“Sen merak etme,” dedi. “Bende senin kalbinin haritası var. Ben orada asla kaybolmam.”

Yüzüne öfkeyle baktım. Ona öyle kızgındım ki elimi kaldırıp yüzüne bir tokat çaksam bile rahatlamayacaktım. Tek istediğim adaletti. Tek istediğim hak ettiğini yaşamasıydı. Bana yaşattıklarını yaşamasını diliyordum. Ötesini değil.

Önüme döndüm. Hızlı adımlarla yürümeye başladım ve önce Hazar’ı, sonra diğerlerini geride bırakıp avluya döndüm. Avluyu bir hışımla geçtikten sonra girişte beni bekleyen Maya’ya ilerledim ve hiç durmadan konuştum.

“Gidelim,” dedim. “Odama dönmek istiyorum.”

“Peki efendim. İyi misiniz?”

Maya peşimden koşturuyor, hızıma yetişebilmek için koşar adım yürüyordu.

“Bu sarayda ne kadar iyi olabilirsem o kadar iyiyim,” diye mırıldandım ve hızla yürümeye devam ettim.

Hazar'ın hâlâ kafa karıştırıcı cümleler kurması, saçma sapan gizemli tavırlar içinde olması ve kimsenin bunca zamandır beni kurtarmak için harekete geçmemesi bir yana, bir de duyduğum şeylerin yarattığı sorular beni her saniye yoruyor, hırpalıyordu. Kaybettiklerim, kaybettiklerimiz bir yana dursun hayata olan güvenimi de kaybetmek beni mahvediyordu. Artık bir çözüm istiyordum. Hazar'ın kafa karıştırıcı romantik cümlelerini duymak, ailemi kafamın içinde sorgulamak, başıma neler geleceğini merak ederek uyumak değil, buradan kurtulmak istiyordum.

Artık zamanı gelmişti. Bu gece o geceydi. Bu gece kuralları ihlal ettiğim ilk gece olacaktı. Ne yapıp edecek Lidya ve Aref'e ulaşacak, onlarla baş başa konuşacaktım. Başka şansım yoktu. Bu gece o gece olmak zorundaydı...

Saatler Sonra

Gün battıktan ve hava karardıktan hemen sonra çalışma masam, kitaplarım, kâğıtlarım ve kalemlerim odama taşınırken ayakta durmuş onları izliyordum. Gözlerim kitaplarımda, aklım Lidya ve Aref'e nasıl ulaşacağımdaydı. Saatlerce binlerce yol düşünmüştüm. Kapıdan çıkmam imkânsızdı, beni gözleyen muhafızlar vardı. Koridorlar tehlikeliydi, pencerem yüksekti, yardım alabileceğim kimse yoktu. Maya'yla aram ne kadar iyi olursa olsun o buranın, sarayın ve Hazar'ın çalışanıydı. Bana kim, nasıl yardım edebilirdi? Uzun saatlerin sonunda bana yardımı dokunabilecek tek şeyin bir mucize olduğuna kanaat getirdiğimde tüm heveslerim söndü. Bu gece o gece olmalıydı, evet ama nasıl? Dört bir yandan kuşatılmışım. Her yanımda sarılıydı; sağım solum, önüm arkam, her yerim kontrol altındaydı.

"Teşekkürler," dedim masayı bırakan muhafızlara.

Hepsi başlarıyla selam verip tek tek çıktı. Bir bir, ağır hareketlerle çıkarlarken geriye bir tanesi kalmıştı ki gözlerim merakla onu izliyordu. Diğerlerinden farklıydı, çıkmak için acelesi yokmuş gibiydi, daha yavaş davranıyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordum. Diğerleri çoktan çıkmış, yalnızca o kalmıştı.

Bana arkası dönük olan muhafız yavaş yavaş önüne döndüğünde yüzünün bir peçeyle kapalı olduğunu gördüm. Ona endişeyle baktım. Diğerleri peçe takmazken o neden takıyordu?

Büyük kapı muhafızın arkasından kapandığında endişem arttı zira odada yalnız kalmıştık. Peçeli muhafız bana doğru iki adım attıktan sonra telaşlandığını görünce durdu ve elini kaldırıp peçesine götürdü.

“Sakin olun majesteleri,” dedi ve bir anda peçesini indirdi.

O ana kadar endişeyle atan kalbimin süratli hareketleri artık şaşkınlığımı temsil ediyordu.

“Aref!”

“Majesteleri.”

Yüzünde beni şaşkın görmenin yarattığı hafif tebessüm vardı. Muhafızlar gibi giyinmişti, onlardan tek farkı yüzünde bir peçe takmasıydı.

“Senin burada ne işin var?” dedim şok içinde. Olabildiğince sessiz konuşmaya çalışıyordum.

“Seninle konuşmaya geldim.”

Bana doğru birkaç adım daha attı ve tam önümde durdu. Telaşla kapıya baktım. Bunu nasıl yapmıştı, tüm o muhafızları buna nasıl ortak etmişti?

“Kapıdakileri nasıl ikna ettin?” dedim endişeyle. “Nasıl geldin buraya? Yakalanırsan seni öldürürler!”

Aref yüzüne, *Bunu asla yapamazlar*, der gibi bir ifade takındı.

“Ben de bir taht vârisiyim Sara. Burada onlarca muhbirim var. Elbette bana yardım edeceklerdi.” Başını kaldırıp odama, masama, kitaplarım, yatağıma göz attı. “Neyse ki odan güzel.”

“Peki neden geldin?” diye sordum, öylesine sohbet etmek için bunca çaba göstermiş olamazdı.

“Yanlış giden bir şeyler olduğunu biliyorum,” dedi. İlerleyip pencereye, odanın yüksekliğine baktı. “Sana yardım etmek için geldim.”

“Nereden anladın?” diye sordum merakla.

Peşinden ilerlediğim sırada perdeleri çekip kapattı.

“Yemekteki halin her şeyi anlatıyordu,” dedi ve bana döndü. “Bu evliliği sen istemedin, değil mi?”

Derin bir nefes alıp başımı kaldırdım. Öyle bir soruydu ki ne cevap vereceğimi bilemedim. Bu evliliği istemiştim elbette. Hazar’ın yalnızca bir muhafız olduğunu sandığım o günlerde...

“Evet,” dedim. “İstemedim.”

“Yalnızca kolye için...” dedi Aref.

“Evet, aynen öyle. Aslına bakarsan ben de sana ve Lidya’ya ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Buraya gelmeniz benim için bir mucize,” dedim. “Bu arada Vera da burada.”

“Vera?” dedi Aref kaşlarını çatarak, hatırlamıyordu.

“Kuzenim var ya. Bir ara ziyaretleriniz denk gelmişti, birlikte vakit geçirmiştik.”

“Haa,” dedi başını sallayarak. “Şimdi hatırladım. Onu niye kaçırdılar ki?”

“Öyle denk geldi,” dedim ve sinir bozukluğuyla güldüm.

“Tek hatası yanında olmaktı yani,” dedi Aref sessizce gülererek. “Peki sana zarar verdiler mi? İyi misin? Seni herhangi bir şeye zorladı mı?”

Aref elini uzatıp koluma dokunduğunda kendimi geri çekme ihtiyacı hissettim. Kolumu nazıkçe çektim ve ona teşekkür eder gibi gülümsedim.

“İyiim, merak etme,” diye mırıldandım. “Bana bir şey yapmadı. Yapmaz da.”

“Buna nasıl emin olabilirsin? Adam seni bir kolye için alıko-
yuyor.” Aref’in ses tonundan Hazar’a ne kadar öfkeli olduğunu
hissedebiliyordum, yine de Hazar’ın bana zarar vermeyeceğine
olan inancım her nedense tamdı. Belki de bu yalnızca bir hissi
ama yine de onun bana fiziksel bir zarar vermeyeceğine emin-
dim.

“Eminim...” dedim. “Yapmaz. Nasıl emin olduğumu ben
de bilmiyorum ama öyle işte. Yapmaz...”

Aref öfkeli bir nefes aldı ve odanın içinde volta atmaya baş-
ladı. Sanki hem odaya göz gezdiriyor hem de benim için bir
kaçış yolu, bir kurtuluş planı düşünüyordu.

“Peki ne yapacağız?” diye sordum. “Var mı bir planın?”

“Her zaman bir planım vardır Sara,” dedi Aref. “Merak
etme. Ama önce burada daha uzun kalabilmek için bir şey bul-
mak zorundayım. Aksi takdirde yalnızca bir gece daha burada-
yız ve bana en az üç gece daha lazım.”

“Lidya’nın haberi var mı?” diye sordum. “Tüm bunlar-
dan...”

Aref başını salladığı sırada masadaki kitaplarımı inceliyordu.

“Tabii ki. Ama onu buraya gönderip tehlikeye atamazdım.”

Aref sandalyemi çekip masama oturdu ve kendine bir kâğıt
bir de kalem alıp bir şeyler karalamaya başladı. Birkaç ufak
adım atıp masanın başına geldim. Ellerimi masaya dayayıp kâ-
ğıda doğru eğildim ve ne yaptığına baktım.

“Kroki mi?”

“Aynen,” dedi ve çizmeye devam etti.

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz,” dedim. “Beni buradan
alıp götürürsen sizin için de sıkıntı olacak...”

“Savaş çıkacak.”

Bunu ne kadar da kolay söylüyordu?

“Evet... Yüksek ihtimalle. O yüzden bunu yapmak zorunda değilsiniz. Bana başka türlü de yardım edebilirsiniz, yalnızca ağabeyime benden bir haber götürseniz de olur.”

“Olmaz,” dedi Aref bir yandan çizmeye devam ederken.

Sarayın her yerini, herkesin hangi binada hangi odada kaldığını, depoları, sığınaklarını ve gizli noktalarını bile biliyordu.

“Buraya kadar gelmiş ve sarayın içine girmişken seni burada bırakıp çıkamam Sara. Biz çocukluk arkadaşınız, seni o küstaha bırakır mıyım?”

Endişeli bir nefes aldım ve doğruldum. Nedenini bilmiyordum ama tam şu an içime sinmeyen bir şeyler vardı. Ayağıma gelen şeyin adı mucizeydi, biliyordum ama yine de yerine oturmayan bir şeyler vardı.

“Bu sende kalsın,” dedi Aref. “Olur da başaramazsak bu haritaya ihtiyacın olabilir.”

Aref haritayı elime tutuşturup peçesini yüzüne geçirirken bir ona bir haritaya bakıyordum.

“Artık gitmem lazım,” dedi. “Buraya sana her şeyden haberdar olduğumuzu ve senin için bir şeyler yapacağımızı söylemeye geldim. İçin rahat olsun. Sana söz veriyorum Sara. Seni buradan çıkaracağım.”

Aref öyle kendinden emin, öyle güven verici konuşuyordu ki bir şeyler yapacağını biliyordum. Karnımda oluşan endişe hissi ve ağırlar beni strese soksa da ona minnettardım.

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce. “Hiçbir şey yapamasan bile...”

“Yapacağım,” dedi.

Bana söylediği son şey bu oldu. Yüzünü peçeyle kapattı ve kapıya ilerledi. Kapıyı tek tıkla çaldı ve açılan kapıdan hızla çıktı. Kapı kapandığında hâlâ orada, öylece dikilmeye devam

cdiyordum. Artık emin olduğum bir şey vardı, birileri benim için bir şeyler yapacaktı.

Akşamın ilerleyen saatleri boyunca masamda oturdum, yazdım durdum. Duygularımı, hislerimi, rüyalarımı... Her biten sayfanın sonunda Aref'in çizdiği saray haritasını alıp inceledim. Parmaklarımı haritanın üzerinde gezdirdim. Bir kendi odama baktım, bir Hazar'ın odasına.

Çok yakındık ama bir o kadar da uzak.

En sonunda kitaplarımdan birini açtım. Mum ışığının altında okumaya başladım ama kafamdaki düşünceler odaklanmama müsaade etmiyordu. Aref nasıl bir plan yapacaktı? Ağabeyim neden hâlâ gelmemişti? Hazar bana neden bu kadar iyi davranıyordu? Peki ben onun zarar görmesini gerçekten istiyor muydum?

Dönmek, evimi bulmak, hayatıma kavuşmak istiyordum, evet. Peki ya Hazar? Onun zarar görmesini gerçekten istiyor muydum? Neydi bu ikilemin, bu gelgitlerin sebebi? Neydi bu kararsızlığımın, bu dengesizliğimin nedeni? Neden nefret etmiyordum ondan? Neden bir çırpıda silip atamıyordum onu ve neden hâlâ bunca şeye rağmen onun zarar görme ihtimalinden korkuyordum? Aptal mıydım ben?

Başımı önümdeki kitabın açık sayfasına eğdim ve kitabın kapağını kapatıp masadan kalktım. Üzerimi bir çırpıda değiştirip geceliğimle yatağa yürüdüm. Uzandıktan sonra gözlerimi tavana, tepemdeki yansımalara diktim. Uzun uzun boşluğa baktım. Uyumak zordu ama zorundaydım. Günler geçmeli, geceler bitmeliydi. Evime ulaşmamın tek yolu buydu.

Zaman düşmanımdı.

Kapattım gözlerimi. Nasıl bir sabaha uyanacağımı bilmeden daldım uykuya. Karanlık ormanlarda koşturduğum

rüyalarımın sonunda duyduğum gürültülerle araladığım gözlerimi ilk karşılayan gün ışığı oldu. Sabah olmuştu fakat her zamankinden farklı, gürültülü bir sabahtı bu.

Yatakta doğrulup uyku sersemliğiyle etrafıma bakındım. Maya yoktu, henüz gelmediğine göre çok erken bir saatte uyanmış olmalıydım, güneş muhtemelen yeni yeni doğuyordu. Dışarıdan gelen sesler koşuşturma seslerine benziyordu. Yataktan telaşla kalktım ve hızlı adımlarla pencereme ilerledim. Dağılmış saçlarım ve askısı omzumdan düşmüş mavi geceliğimle perdeyi aralayıp dışarıya baktım. Savaş mı çıkmıştı? Ne oluyordu?

“E kimse yok!” dedim kendi kendime. Dışarıda her şey olağan görünüyordu.

Ne oluyorsa burada, sarayın içinde, koridorda oluyordu. Telaşla üzerime dün gece çıkardığım elbisemi giydim ve saçlarımı ellerimle daha makul bir hale getirip kapıya koştum. En-dişe içinde kapıya tıkladım.

“Hadi, hadi...” diye söylendiğim sırada kapı beklediğimden geç de olsa aralandı.

Kapı aralığında bana bakan iki muhafızın arkasında neler olduğunu görmeye çalıştım ama görüş açım çok talihsizdi.

“Buyurun majesteleri,” dedi muhafızlardan biri. “Bir şey mi istemiştiniz?”

“Ben...” dedim. “Seslere uyandım. Neler oluyor?”

Beni dinleyen iki muhafız önce birbirine baktı. Sonra daha uzun boylu olanın diğerine başıyla onay verdiğini gördüm ve kısa boylu olan bana dönüp konuşmaya başladı.

“Kralımız hastalanmış,” dedi. “Onunla ilgileniyorlar.”

Kulaklarıma ulaşan bu cümlelerin kalbime bu denli bir en-dişe vereceğini tahmin edemezdim. Hazar hasta mıydı? Dün gayet iyi görünürken ne olmuştu birdenbire?

“Neyi var?” diye sordum.

“Detaylarını bilmiyoruz efendim.”

“Tamam,” dedim öfkeyle. “Öyleyse çekilin de yanına gideyim.”

Talebim karşısında bir kez daha dönüp birbirlerine baktılar. Onlara bu zamana kadar ne söylenirse söylensin ben onların kraliçesiydim ve kral hastalandığında yanında olması gereken kişi bir başkası değil, ben olmalıydım. Buna izin vermek zorundaydılar.

“Neyi düşünüyorsunuz?” dedim tahammülsüz bir ses tonuyla. “O benim kocam! Hastalandığında yanında olmama izin vermediğinizi öğrenirse sizin için kötü olur, emin olun.”

Birkaç saniye daha düşündükten sonra az önce olduğu gibi uzun boylu olanın göz onayıyla kapılar benim için açıldı. Koridor tek başıma çıkabilmem için önümdeydi. Az önceki koşuşturmalar azalmış, herkes Hazar’ın odasında toplanmış gibiydi. Odanın önünde büyük bir kalabalık görünüyordu. Telaşla adımımı attım ve benimle Hazar’ın odasına gelecek olan iki muhafıza döndüm. Bugün yalnızca iki muhafızım vardı, diğerleri ve Maya, Hazar’ın odasında olmalıydı.

“Bana...” dedim ve bir saniyeliğine durup düşündüm. “Bana içeriden çalışma masamı ve kitaplarımı getirin. Onları kralın odasına taşıyın. Bugün orada, onun başında çalışacağım.”

Önce yine birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. Anladığım kadarıyla birbirlerine bakmadan herhangi bir şeye karar veremiyorlardı.

“Hadi!” dedim. “Ben geçiyorum, siz de hemen getirin!”

Onlara arkamı dönüp Hazar’ın odasına yürümeye başladığımda bunu yapacaklarından emin değildim ama şunu çok iyi biliyordum, bu bana verilmiş bir fırsattı. Ağır ağır birkaç adım attıktan sonra arkama gayri ihtiyari bir bakış attığımda

şaşkınlıkla kalakaldım. Gitmişlerdi! Masamı almak için odama girmişlerdi!

“Ah!” dedim heyecanla. Bu uzun koridorda, Hazar’ın odasının önündeki telaşlı kalabalığın gerisinde ve tek başımaydım.

Kalabalığın umurunda bile değildim, hiçbirinin gözü üzerimde değildi. Muhafızlarım ise en azından otuz saniyeliğine burada değillerdi. Hızlı düşünmem lazımdı. O kadar az vaktim vardı ki aklıma gelen ilk şeyi yaptım ve kendimi koridorun üzerindeki açık kapılardan birinin arkasına, duvar ve kapının arkasına atıverdim. Şimdi tek yapmam gereken bir süreliğine burada kalmak, muhafızlarımın koridordan geçip gitmesini beklemektir.

Her şey tahmin ettiğim gibi oldu, muhafızların odamdan çıkması bir dakikayı bile bulmadı. Masayı birer ucundan tutmuş, birlikte taşıyarak önümden geçtiler. Kalabalığı aşır Hazar’ın odasına girdikleri sırada herkesin gözü onlardaydı ve fırsat bu fırsattı işte!

Kapının arkasından sessizce ve yavaşça sıyrılıp kendimi merdivenlere attım. Orada olmadığımı fark edip aramaya çıkmaları çok uzun sürmeyecekti. Bu yüzden kendimi bir an önce dışarı atıp yeni bir saklanma alanı bulmalıyım. Peki ya Vera? O ne olacaktı? Kurtulduktan ve evime döndükten sonra onu da buradan kurtarabilirdim!

Ayaklarım basamakları telaşla inerken bir yandan da ne yapacağımı, nereye saklanabileceğimi düşünüyordum. Sarayın öyle bir gününe denk gelmiştim ki tam şu an herkesin umurunda olan tek şey Hazar’ın durumuydu. Bu kaçabilmek için muhteşem bir fırsattı!

Peki ya Hazar’ın neyi vardı? Ne olmuş olabilirdi? Bunun bir yandan bana kötü hissettirmesi normal miydi? *Ah, kahrolsun; kahrolsun duygularım!*

Kendimi merdivenlerden aşağı atarken bir yandan da dışarıya “BEN SARAYDAN KAÇIYORUM GÖRÜŞÜRÜZ” imajı vermemeye çalışıyordum. Saraydan kaçmıyormuşum da daha çok kralın ihtiyacı olan bir şeyi alıp götürebilmek için telaş yapıyormuşum gibi görünmeye çalışıyordum.

Kendimi en sonunda bulduğum ilk kuytu köşeye, büyük salonun açıldığı avlunun içindeki gür ve ağaçlı yeşilliğin arkasına attım ve oturup soluklanmaya çalıştım. Etrafıma bakındığım sırada avluda kimsenin olmadığını gördüm. Koşsam ne kadar uzaklaşabilirdim? Ya da tam şimdi çıksam muhafızlara denk gelir miydim? Acaba beni aramaya çıkmışlar mıydı?

Tamam, sakın olmalıydım, önce iyice bir düşünüp plan yapmalı ve ona göre hareket etmeliydim. Aref’in bana çizdiği haritayı gözümün önüne getirebilsem faydası olabilirdi.

“İlk avlu, ikinci avlu, üçüncü avlu, saksılı avlu, mezarlık, tarım alanı, kapılar...” Gözlerimi kapatmış kendi kendime mırıldanırken iki kadının konuşarak avludan geçtiklerini fark ettim.

Korkuyla gözlerimi açıp iyice saklandım ve onları izlemeye başladım. Elllerinde iki büyük sepetle önümden geçiyor, bir yandan da endişeli sohbetlerine devam ediyorlardı.

“Zehirlenmiş,” dedi içlerinden biri. Kimden bahsediyorlardı?

“Nasıl olur? Bunca yıldır olmamış şey! İçeriye düşman mı sızdı acaba! Neyle zehirlenmiş?”

Zehirlenmiş mi? Zehirlenen Hazar mıydı? Hastalandı dence üşüttüğünü filan sanmıştım! Nasıl olurdu bu? Her şey bu kadar kontrol altında tutulurken nasıl zehirlenirdi? Ben korkuyla onları dinlerken kadınlardan birinin diğerine verdiği yanıt beni olduğum yere öyle bir sabitledi ki yer, altımdan uçup gitti sanki.

“Siyanür,” dedi kadın. “Şifacı siyanürle zehirlendiğini söylemiş.”

“Ne?” dedi diğer kadın şok içinde.

Onlar uzaklaşırken artık sesleri de duyulmaz oldu. Bense orada öylece, yeşilliğin arkasında kalakaldım. Nefesimin kesildiğini hissettim. Elim kalbime götürdüm ve nefes almaya çalıştım, sanki kalbim sıkışıyordu.

Benim krallığımda idamlar siyanürle yapıldı. Bildiğim en güçlü zehir, şimdi Hazar’ın kanında mıydı? Bunu kim, neden yapmıştı? En kötüsü de birinin bunu benim için, beni kurtarmak için yapmış olabileceği düşüncesiydi. Gözlerimden akan birkaç damla yaşı fark edene kadar donduğumu düşünüyordum. Aslına bakarsanız, Hazar’ın bundan kurtulabileceğini bile düşünmüyordum.

Peki ne yapmalıydım? Ne yapacaktım?

Önümde iki yol vardı. Biri bilinmeyene doğru kaçmak, başıma ne geleceğini bilmeden buradan koşarak uzaklaşmak ve tutsaklıktan kurtulmak için sonunda gerçek bir adım atmaktı. Diğer ise dönmek, Hazar’ın yanında olmak ve kaçmak için onun iyileştiğinden emin olana kadar beklemektir. Artık tek düşmanım zaman değildi, duygularım da düşmanım kesilmişti. Beni burada kalmaya iten, gitme ihtimalim yüzünden kalbimi acıyla dolduran duygularım ayak bağımdı.

Elim kalbimde, gözlerim kapıda, ayaklarımsa bir bataklığa saplanmıştı sanki. Kalmak ya da gitmek, kaçmak ya da kalmak, uzaklaşmak ya da yakınlaşmak, vazgeçmek ya da devam etmek... Ne yapacaktım? Ne yapmalıydım?

Annem olsa ne yapardı? Herkesten çok örnek aldığım babam ne yapardı? Hazar benim düşmanım değil miydi? Son zamanlarımda en büyük dileği ondan kurtulmak değil miydi? Öyleyse tüm bu tereddüdün sebebi neydi?

BEYZA ALKOÇ

Başımı kaldırıp derin bir nefes aldım, önce içeriye giden kapıya, sonra dışarıya açılan kapıya baktım. Derin bir nefes daha aldım ve boş avlunun ortasına doğru, verdiğim karar neticesinde bir adım attım. Bu adımın beni nereye götüreceğini bilmiyordum. Bildiğim bir şey vardı: Bunu yapmasam kendimi asla affetmezdim ve kendimi yanıltmak istemiyordum...

“Sevmek yetmedi.”

ATEŞKES

Önümde iki yol vardı. Biri bilinmeyene doğru kaçmak, başıma ne geleceğini bilmeden buradan koşarak uzaklaşmak ve tutsaklıktan kurtulmak için sonunda gerçek bir adım atmaktı. Diğeri ise dönmek, Hazar'ın yanında olmak ve kaçmak için onun iyileştiğinden emin olana kadar beklemektir. Artık tek düşmanım zaman değildi, duygularım da düşmanım kesilmişti. Beni burada kalmaya iten, gitme ihtimalim yüzünden kalbimi acıyla dolduran duygularım ayak bağımdı.

Peki ne yapmalıydım? Ne yapacaktım?

Elim kalbimde bir seçim yaptım. Ayağa kalktım ve önce dışarıya açılan kapıya, sonra içeriye dönen avluya baktım. Derin bir nefes aldım ve ilk adımımı seçtiğim yöne doğru attım.

“Durun!”

Arkamdan gelen sesin sahibi nefes nefeseydi, dehşet içinde bana bakıyor ve hemen arkasından gelen adım seslerinin tamamlanmasını bekliyordu. Beni korumakla görevlendirilen o iki muhafızı gördüğümde artık gitmek veya kalmak için çok geçti. Artık bir seçim yapabilecek noktada değildim, geç kalmıştım...

“Durun majesteleri!” dedi koşa koşa gelen diğer muhafız.
“Hiçbir yere gidemezsiniz!”

Yutkundum ve titrek bir nefes alıp saklandığım uzun bitkilerin arkasından ağır ağır çıktım. Bir kuşun kafesine girişi gibi yürüdüm onlara doğru.

“Ne demek hiçbir yere gidemezsin?” dedim öfkeyle. “İçeri gidiyordum, ne bu küstahlık?”

Madem buraya kadar hiçbir şeyi doğru yapamamıştım, bari bundan sonrasını doğru yapabilseydim!

“Hiçbir yere gitmenize izin veremeyiz,” dedi muhafızlardan biri, daha kısa boylu olan. “Bizi oyuna getirdiniz majesteleri! Kral uyanana kadar sizi özgür bırakamayız!”

“Ne demek bu?” dedim aynı yapay öfkemle. “Siz eşyalarımı taşıırken buraya hava almaya indim, biraz hava aldıktan ve işiniz bittikten sonra yukarı çıkacaktım zaten.”

Muhafızlar tereddütle birbirlerine baktı. İkisi de ter içinde kalmış, koşmaktan mahvolmuştu. Bu toprakların hükümdarı olsaydım kondisyonu daha iyi olan askerlerim olurdu. Buna emindim.

“Söyledikleriniz doğru mu yanlış mı bilmiyorum majesteleri, buna uyanınca kralımız karar verir. O uyana kadar görevimizi yapmak ve sizi aynı eylemi bir kez daha yapmamanız için hapsedmek zorundayız.”

“Beni odama götürüp kilitleyecek misiniz yani?” dedim omuz silkerek. “Bu zamana kadar farklı bir düzende yaşıyormuşum gibi...”

“Maalesef efendim,” dedi diğeri. “Sizi zindana götüreceğiz...”

Kısa boylu olanın dibime kadar gelip elini koluma uzattığını gördüğümde dehşet içindeydim. Beni kolumdan tutacak ve zindana mı götürecekti? Zaten bir kafeste yaşarken o kafesin içinde de mi hapsedilecektim?

“Bunu yapmazsak ve odanızdan bir kez daha kaçarsanız cezalandırılacak olan bizleriz,” dedi muhafız kendini açıklamak ister gibi. Elini uzattı ve kolumu tuttu.

Yutkundum ve titrek bir nefes alıp saklandığım uzun bitkilerin arkasından ağır ağır çıktım. Bir kuşun kafesine girişi gibi yürüdüm onlara doğru.

“Ne demek hiçbir yere gidemezsin?” dedim öfkeyle. “İçeri gidiyordum, ne bu küstahlık?”

Madem buraya kadar hiçbir şeyi doğru yapamamıştım, bari bundan sonrasını doğru yapabilseydim!

“Hiçbir yere gitmenize izin veremeyiz,” dedi muhafızlardan biri, daha kısa boylu olan. “Bizi oyuna getirdiniz majesteleri! Kral uyanana kadar sizi özgür bırakamayız!”

“Ne demek bu?” dedim aynı yapay öfkemle. “Siz eşyalarımı taşıırken buraya hava almaya indim, biraz hava aldıktan ve işiniz bittikten sonra yukarı çıkacaktım zaten.”

Muhafızlar tereddütle birbirlerine baktı. İkisi de ter içinde kalmış, koşmaktan mahvolmuştu. Bu toprakların hükümdarı olsaydım kondisyonu daha iyi olan askerlerim olurdu. Buna emindim.

“Söyledikleriniz doğru mu yanlış mı bilmiyorum majesteleri, buna uyanınca kralımız karar verir. O uyana kadar görevimizi yapmak ve sizi aynı eylemi bir kez daha yapmamanız için hapsetmek zorundayız.”

“Beni odama götürüp kilitleyecek misiniz yani?” dedim omuz silkerek. “Bu zamana kadar farklı bir düzende yaşıyor muyum gibi...”

“Maalesef efendim,” dedi diğeri. “Sizi zindana götüreceğiz...”

Kısa boylu olanın dibime kadar gelip elini koluma uzattığını gördüğümde dehşet içindeydim. Beni kolumdan tutacak ve zindana mı götürecekti? Zaten bir kafeste yaşarken o kafesin içinde de mi hapsedilecektim?

“Bunu yapmazsak ve odanızdan bir kez daha kaçarsanız cezalandırılacak olan bizleriz,” dedi muhafız kendini açıklamak ister gibi. Elini uzattı ve kolumu tuttu.

“Dokunma bana,” dedim öfkıyla. Kolumu çekerken gözlerimin dolduğunu, çenemin titremeye başladığını fark ettim. Oysa kendimi çekmem muhafızı tetikledi ve ondan kaçacağımı sanarak kolumu bir kez daha tuttu. “Dokunma bana!” dedim bir kez daha, bu sefer bağıırıyordum.

Titreyen sesim ve gözyaşlarım birbirine karışırken dışarı açılan kapıya bakıyor, bir yandan kolumdan çekştirilerek içeri götürülüyordum. Avlunun duvarları, çizimlerle süslenmiş tavanı, çiçekler, su sesleri, uçuşan kelebekler ve ışık huzmeleriyle çevrelenirken ben bile benden alınıp götürülüyordum sanki.

Gururum, onurum, gücüm ve dik duruşum her darbe aldığımda biraz daha yıkılıyor ama asla çökmüyordum. Hikâyem asla bitmiyor, asla toza dönmüyordum ama her geçen gün eksiliyor, her saniye azalıyordum...

İnsanların gözleri üzerimdeydi, muhafızların kolları arasında koskoca bir sarayın koridorlarından, avlularından geçtim, merdivenlerinden indim. Gitmedim ama götürüldüm, tutsak olmadım ama tutsak edildim. Karanlık bir zindanın içinde, gözlerim artık görmek bile istemezken zifiri bir boşluğun ortasına öylece bırakıldım. Öyle kör edici bir karanlığa girmiştik ki girdiğim gibi alnımı bir duvar çıkıntısına çarpıverdim.

“Ah...” dedim sessizce. “Kahretsin!” Elimi alnıma götürüp söylendikten sonra yere çömeldim ve oturup yüzümü ellerimin arasına alıp sakinleşmeyi bekledim.

“Hiç ışık yok,” dedi muhafızlardan biri diğerine.

“Burada ışığa gerek yok,” diye yanıtladı diğeri onu.

Aynen söylediği gibi... Hiç ışık yoktu ve gerek de yoktu. Burada görülecek bir şey yoktu. Burada olan tek şey tutsaklıktı. Benim tutsaklığım.

Sonra sesler sustu. Karanlık nasıl daha da karanlık olur bilemem ama sanki her şey daha da karardı. Geriye yalnızca

damlayıp duran sakin bir su sesi ve ben kaldım. Peki ya muhafızlar beni bulmasaydı? Hiç kimse beni görmeseydi o zaman ne yapacaktım? Hangi yöne gidecektim? Kalacak mıydım yoksa kaçacak mıydım? Kararımı ben bile hatırlamıyordum. Belki de hatırlıyordum ama kendime hatırlamak, kendi kalbimi kırmak istemiyordum.

Derin bir nefes aldım. Gözlerimi iyice açıp karanlığa daha da yakından baktım. Karanlık nasıl mıydı? Siyahtı. Hiçlikti. Yokluktu. Kolyem her şeye rağmen boynumdaydı, elim her şeye rağmen kolyemdeydi ve kalbim her şeye rağmen atıyordu.

Çenem titriyor, gözyaşlarımın yanaklarımda kuruduğu yerler zindanın soğuğuyla yanıyordu. Soğuk tüm bedenimi acımasızca yakarken kendimi hiç olmadığım kadar kimsesiz hissediyordum. Kollarımı kendime sarmış, karanlığın ortasında bir duvara yaslanmış ve öylece bekliyordum.

Kendimi ısıtıyor, teselli ediyor, kendime sahip çıkıyordum.

Belki yarım saat, belki bir saat boyunca orada öylece oturdum. Soğğun etkisinden olsa gerek, bir ara kendimden geçer gibi oldum. Soğuk beni uykuya davet ediyor, vücudum bunu reddediyordu. Bir noktada birkaç dakikalığına soğuk kazandı. Gözlerim istemsizce kapandı, başım önüme doğru hafifçe düştü ve kollarımla vücudumu sarmaya devam ettiğim sırada kendimi uzun zamandır bulmadığım bir yerde, bir rüyanın derinliklerinde anne ve babamın yanında buldum.

Sarayda, evimdeydim. Bahçedeki elma ağaçlarının arasında yürüyor, arkamdan gelen anne ve babamın sohbetlerini dinliyor, bir yandan da güzel mi güzel kıpkırmızı bir elma yiyordum. Kuşları, çiçekleri, tertemiz gökyüzünü izleyip ruhum neşeyle dolarken anne ve babamın olağan konuşmalarında anahtar bir kelime duyar gibi oldum.

“Kılıçlar...” dedi babam.

Tam o an gökyüzünde bir şimşek çaktı. Güneşin önü bir bulutla kaplandı ve hava karardı.

“Kılıçlar kalbi bulacak,” diye devam etti babam.

Bu cümle bana öyle tanıdık geliyordu ki endişeyle ona döndüm. Annem de babam da yürümeyi bırakmış, korku içinde bana bakıyordu.

“Anne?” dedim telaşla. “Baba? İyi misiniz? Ne oluyor?”

Tam o an gök gürledi ve şiddetli bir yağmur başladı. Elimdeki elma, ben farkında bile olmadan yere düştü, etrafımızı kaplayan çiçekler nasıl olduğunu anlamadığım bir hızla soluverdi. Anne ve babamın bakışları saraya, evimize yöneldi.

“Anne ne oluyor? Baba? Bu da ne demek?” Endişeyle soruyor, bana bir cevap vermeleri için yalvarıyordum âdeta. Oysa onların gözleri beni görmüyor gibiydi.

“Kılıçlar kalbi bulacak...” diye tekrar etti babam. “Ve çok kan akacak.”

O an babamın görmeyi çok özlediğim o güzel siyah gözlerinde sarayın yansımalarını gördüm. Sarayın yanan duvarları babamın gözlerini parlatırken korkuyla döndüm ve yağmurun altında yanmaya başlayan saraya, evime baktım.

“Hayır!” dedim korkuyla. “Hayır!”

Cayır cayır yanan sarayın en tepesinde, babamın odasının penceresinde bir siluet gördüm. İçeride biri vardı. Kimdi bilmiyordum, anlamam imkânsızdı. Alevler onu da içine aldığında artık çok geçti, yanımda ne annem ne babam kalmıştı. Ben yine yapayalnız, buz gibi bir yağmurun altında kalmış, çaresizce alev alev yanan evimi izliyordum.

“Sara... Sara!”

Uzaklardan gelen tanıdık sesi duyduğumda gözlerimi sarayın alevlerinden gökyüzüne, yağan yağmura çevirdim.

“Sara!” dedi aynı ses, kaşlarımı çattım ve gözlerimi kapattım.

Rüyamda kapattığım gözlerim, gerçekliğe açıldı. Elinde meşaleyle önümde eğilmiş, telaşla ismimi sayıklayan yüz Atlas'ın yüzüydü. Bana endişeyle bakıyordu.

"Atlas?" dedim uyku mahmurluğuyla. Kıpırdanınca alnımda hissettiğim acıyla elimi alnıma göttirdüm ve o an alnımı çarptığını hatırladım.

"İyi misin?" dedi hüznle. "Alnına ne oldu?"

"Buraya geldiğimde çarptım... Karanlıktı..."

Atlas öfkeyle arkasına, ayakta dikilen iki muhafıza baktı.

"Efendim, ne yapacağımızı bilemedik!" dedi muhafızlardan biri.

"Odasına götürsek tekrar kaçabilirdi!" dedi diğeri.

Yavaş yavaş doğrulup burnumu çekerek meşalenin ışığıyla aydınlanan zindana baktım. Her yer yıkık döküktü, toz toprak içindeydi.

"Sizinle sonra konuşacağız," dedi Atlas öfkeyle. "Gel," dedi bana. Elini uzattı ve beklentiyle yüzüme baktı.

"Nereye?" diye sordum.

"Odana... Seni odana götüreceğiz. Tutun bana."

Çaresizce etrafıma bakındım, zindanın kapısında beni bekleyen Maya'yı gördüm, endişeyle beni izliyordu. Onu görür görmez içimde hissettiğim suçluluk hissiyle Atlas'ın koluna tutunup ayağa kalktım, belki kaçabilseydim o bile suçlanacaktı... Uyuşmuş bacaklarımla yürümeye çalıştım.

"Merak etme," dedi Atlas. "Cezalarını çekecekler."

"Bir suçları yok," dedim sessizce. "Görevlerini yaptılar."

Ağır ağır ilerledik. Beni Maya'ya teslim etmesine rağmen Atlas arkamızdan geliyordu. Atlas'ın arkasında ise on kişilik bir muhafız ordusu vardı. Aklım bir yandan Hazar'ın durumunun nasıl olduğundayken bir yandan da kendi halimi düşünüyordum. Atlas'ın yüzü ağabeyini kaybetmiş bir kardeş gibi

Rüyamda kapattığım gözlerim, gerçekliğe açıldı. Elinde meşaleyle önümde eğilmiş, telaşla ismimi sayıklayan yüz Atlas'ın yüzüydü. Bana endişeyle bakıyordu.

"Atlas?" dedim uyku mahmurluğuyla. Kıpırdanınca alnımda hissettiğim acıyla elimi alnıma götürdüm ve o an alnımı çarptığımı hatırladım.

"İyi misin?" dedi hüznüyle. "Alnına ne oldu?"

"Buraya geldiğimde çarptım... Karanlıktı..."

Atlas öfkeyle arkasına, ayakta dikilen iki muhafıza baktı.

"Efendim, ne yapacağımızı bilemedik!" dedi muhafızlardan biri.

"Odasına götürsek tekrar kaçabilirdi!" dedi diğeri.

Yavaş yavaş doğrulup burnumu çekerek meşalenin ışığıyla aydınlanan zindana baktım. Her yer yıkık döküktü, toz toprak içindeydi.

"Sizinle sonra konuşacağız," dedi Atlas öfkeyle. "Gel," dedi bana. Elini uzattı ve beklentiyle yüzüme baktı.

"Nereye?" diye sordum.

"Odana... Seni odana götüreceğiz. Tutun bana."

Çaresizce etrafıma bakındım, zindanın kapısında beni bekleyen Maya'yı gördüm, endişeyle beni izliyordu. Onu görür görmez içimde hissettiğim suçluluk hissiyle Atlas'ın koluna tutunup ayağa kalktım, belki kaçabilseydim o bile suçlanacaktı... Uyuşmuş bacaklarımla yürümeye çalıştım.

"Merak etme," dedi Atlas. "Cezalarını çekecekler."

"Bir suçları yok," dedim sessizce. "Görevlerini yaptılar."

Ağır ağır ilerledik. Beni Maya'ya teslim etmesine rağmen Atlas arkamızdan geliyordu. Atlas'ın arkasında ise on kişilik bir muhafız ordusu vardı. Aklım bir yandan Hazar'ın durumunun nasıl olduğundayken bir yandan da kendi halimi düşünüyordum. Atlas'ın yüzü ağabeyini kaybetmiş bir kardeş gibi

görünmüyordu, mutlu da değildi ama yüzünde o denli bir hü-
zün izi de taşımıyordu.

“Sizi çok merak ettim!” dedi Maya hüzünle. “Muhafızlar
gelip de sizi bana sorunca odanıza koştum... Odanızı bomboş
görünce kaçırıldığınızı sandım!”

Elimi uzatıp Maya’nın kolunu sıvazladım. “Merak etme,”
dedim. “Yalnızca hava almaya çıkmıştım. Sonra bir yanlış an-
laşılma oldu...”

“Alnınız çok kötü olmuş... Çıkar çıkmaz şifacıyı getirtece-
ğim, hemen temizleyip merhemlerinizi süreriz.”

Başımı salladım oysaki alnımın durumu umurumda bile
değildi. “O nasıl diye sordum?” bir anda.

Maya derin bir nefes aldı. Kimi kastettiğimi biliyordu.
“Panzehir verildi efendim.” Sonra bir iç daha çekti. “Uyanma-
sını bekliyoruz.”

“Uyanacak mıymış? Şifacılar ne söylüyor?”

Atlas bitkin bir halde başını salladı. “Bilmiyorlar...” dedi.
“Uyanıp uyanmayacağını kimse bilmiyor.”

İçimdeki suçluluk ve haklılık hissinin çatışması giderek bü-
yüyordu. Bir yandan Hazar bu haldeyken buradan kaçmaya
çalışmak ve Atlas’ı ağabeyinin yanından alıp beni zindandan
kurtarmak zorunda bırakmak bana kendimi deliler gibi suçlu
hissettirirken bir yandan da buraya zorla getirildiğimi hatırlı-
yor ve ne kadar haklı olduğumu fark ediyordum.

Bu iki dengesiz hissin bende yarattığı “bir şeyler yolunda
gitmiyor” hissi beni içten içe yiyip bitirirken zindanda gördü-
ğüm rüyanın bana hissettirdikleri bambaşkaydı. Kendime dair
çözmeme gereken bambaşka şeyler vardı. Aylar önce şifacının
bana kurduğu o cümleyi çok net hatırlıyordum. “Kılıçlar kalbi
bulacak,” demişti şifacı. “Ama hiç kan akmayacak.” Aylar sonra
bambaşka bir yerde, burada zifiri karanlığın ortasında bir rüya

görmüş ve aynı başlayıp farklı biten o cümleyi babamdan duymuştum. “Kılıçlar kalbi bulacak,” demişti babam aynı endişeli tavırla. “Ve çok kan akacak.”

Bir şeylerin geldiğini biliyordum. Bunu en derinden hissediyordum.

“Siz yatağa geçip uzanın,” dedi Maya. “Ben birilerinden şifacıyı çağırmasını isteyeceğim.”

“Hayır,” dedim yatağa otururken. Gözlerim odamın kapısında ayakta durmuş beni izleyen Atlas’a kaydı. “Kralınız bu durumdayken hiçbir şifacının benimle ilgilenmesini istemem. Sadece bir yara alnımdaki, zamanla geçer. Her yara gibi...”

Atlas halime hüznle bakarken teşekkür eder gibi gözlerini kapattı. “Siz biraz dinlenip kendinize gelin majesteleri,” dedi. “Ben ağabeyimin yanına döneyim, sizi ziyarete gelirim.”

Başımı salladım. “Teşekkür ederim,” dedim. Tam o kapıdan çıkarken, “Atlas?” diye seslendim.

“Efendim?”

Tereddütle yüzüne baktım ve elimi kolyeme götürdüm. “Yapabileceğim bir şey olursa yapmaya hazırım,” dedim. “Şifacı yardımımı isterse...”

Atlas bir kez daha teşekkür eder gibi gözlerini kapattı. “İhtiyaç olursa söylerim majesteleri. Şimdi izninizle, oraya dönmem gerekiyor...”

Atlas çıkıp giderken odanın kapısı da arkasından kapandı. Maya’yla odada yalnız kaldığım ve tüm o karmaşayı dışarıda bıraktığım an içimden gelen o ağlama isteğine nasıl karşı koyabileceğimi bilmiyordum. Maya elinde bir bezle eğilmiş alnımı silerken gözlerimden akan yaşları görmemeye çalışıyordu sanki.

“İsterseniz sonra devam edebilirim efendim,” dedi. “Ama kanıyor. Temizleyip biraz bastırsak iyi olur.”

“Sorun değil,” dedim. “Ağlamıyorum. Gözümden yaşlar akıyor sadece.”

Maya kendini tutamayıp sinirleri bozulmuş gibi güldü. “Özür dilerim efendim,” dedi toparlanıp. “Siz öyle deyince gülesim geldi.”

“Sorun değil Maya. Emin ol benim de bazen kendi halime gülesim geliyor.”

Sonra kısa bir sessizlik oldu. Maya alnımı silmiş, kanamanın durması için oraya elindeki bezle baskı uyguluyordu. Bunu yaparken bir yandan da diğer eliyle saçlarımda kalan küçük taş parçalarını topluyordu.

“Size duş hazırlayayım...” dedi. “İyi gelir.”

“Şu an istemiyorum.”

“Ama rahatlardınız.”

“Şu an rahatlamak istemiyorum.”

Gerçekten de rahatlamak istemiyordum. Sanki havada asılı kalan bir şeyler vardı ve ben onları alıp yerlerine koymak istemiyordum. Akışla ilerlemek istiyorum. Babam bir keresinde bana, “Sen kendini akışa bırakmazsan akış seni zorla sürükler,” demişti. Ben artık sürüklenmek istemiyordum.

“Yanlış anlamazsanız...” dedi Maya.

“Sor,” dedim tekdüze bir sesle. “Çekinme, sor.”

“Gerçekten hava almaya mı çıktınız?” dedi Maya sessizce.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Hüzünle gülümse-dim ve gözlerimi tekrar açtım. Oraya ne için çıktığımı herkes çok iyi biliyordu, bilmedikleri şey ne yapacağımdı.

“Oraya evime gitmek için çıktım,” dedim.

“Kaçacaktınız...” dedi Maya sessizce.

“Oraya çıkana kadar buna emindim,” dedim. “Oysa avluya çıkıp da kapıya yaklaştığımda tereddüde düştüm. Gitmek de kalmak kadar zor bir karardı. Bir yanda özgürlüğüm vardı, öte

yanda adını koyamadığım bambaşka bir duygu. Bir süre durup düşündüm: Hazar bu haldeyken gidecek miydim, kalacak mıydim? Tam bir karar vermiştim ki muhafızlar beni buldu.”

Maya bir şey söylemedi. Yarama baskı uygulamaya ve saçlarımdaki taş parçalarını toplamaya devam etti. Sonra bana karıştırdığı çekmecelerin birinden bir merhem getirdi ve yaramın üzerine sürmek için eğildi.

“Morarmaya başlamış. Biraz da şişmiş,” dedi kendi canı yanıyormuş gibi. “Ben size birazdan buz da getireyim. Yoksa daha beter olacak.”

Maya merhemi sürerken canımın acısıyla gözlerimi kapattım.

“Peki neye karar vermiştiniz?” diye sordu Maya merhemi sürmeye devam ederken.

“Efendim?”

“Avluda... Muhafızlar sizi bulmasaydı ne yapacaktınız majesteleri? Neye karar vermiştiniz?”

Gözlerimi açıp uzak da olsa aynadan görebildiğim yansıma baktım, bakışlarım gözlerimi bulduğunda neye karar verdiğimi, ne yapacağımı artık çok iyi hatırlıyordum. “O bende kalsın.”

“Nasıl isterseniz efendim.” Maya merhemini kapağını kapatıp bezi ve merhemi banyoya götürdü.

Odaya döndüğümde beri içimdeki suçluluk hissi büyümüş, Hazar’ın durumunun nasıl olduğuna dair merakım daha da artmıştı. Atlas kesin bir yanıt vermemişti, uyanıp uyanmayacağı bile belli değildi. Kafamın içi istemsizce onun o hüzünlü halleriyle, bana bakarken yüzündeki suçluluk yüklü ifadeleriyle doldu.

Çaresiz düşüncelerle saatler geçirdim, Hazar’ı, Vera’yı, Aref ve Lidya’nın saraydan gidip gitmediklerini düşünüyordum.

Maya odada bir şeylerle uğraşırken yatağımın bir köşesinde oturdum ve alnına buz tutmaktan başka hiçbir şey yapamadım. Gözlerim bir pencereye, bir kapıya, bir aynaya bakıyordu. Nihayet kapım çaldığında gelenin kim olduğunu merak ettim.

“Girin!” diye seslendim. Kapı açıldığında gelenin Atlas olduğunu gördüm. Uğrayacağını söylemişti ve saatlerdir bunu bekliyordum.

“İyi akşamlar,” dedi içeri doğru bir adım attığında. “Nasıl olduğunuza bakmak istedim.”

“Ben iyiyim,” dedim ve doğrulup birkaç adımda yanına gittim. “Hazar nasıl?”

Atlas oldukça yorgun ve halsiz görünüyordu. “Bilmiyorum,” derken gözlerini benden kaçırıyor gibiydi.

“Şifacı bir şey söylemiyor mu?”

“O da bilmiyor,” dedi Atlas. “Elinden gelen her şeyi yaptığını, verdiği panzehirle uyanması gerektiğini...” Duraksadı. “Ama uyanmadığını söylüyor.”

Ne hissedeceğimi bilemiyordum. Ondan nefret etmeliydim, bunun farkındaydım ama bunu yapamıyordum. Onda benim ondan nefret etmemi engelleyen bambaşka bir şey vardı, göremediğim, bilemediğim bambaşka bir şey.

“Beni onun yanına götür,” dedim çaresizce.

“Bir faydası olmaz.”

“Olsun veya olmasın, onu görmek istiyorum...”

Bu sefer yalan söylemiyordum, bu bir kaçış oyunu değildi. Hazar’ı gerçekten görmek istiyordum. Bir daha gözlerini açacak mıydı, benimle bir daha konuşabilecek miydi bilmiyordum ama ona olan öfkemi kısa bir süreliğine rafa kaldırıp onu görmek istiyordum.

“Pekâlâ,” dedi Atlas burnunu çekip toparlanarak “Gidelim. Çok kalamayacağız ama madem görmek istiyorsunuz...”

Muhafızlarımı da arkama alıp koridora çıktık, Hazar'ın odasının önü daha da kalabalıklaşmıştı. Tüm bu insanlar bir haber bekliyordu. Uyanıp uyanmadığını öğrenmek, yaşayıp yaşamayacağını bilmek istiyorlardı. Uyanmamasının da bir seçenек olması inanılır gibi değildi.

“Kraliçe geldi...” dedi kalabalıktan bir ses. “Kenara çekilin!”

“Ayrılın, kenara çekilin!”

Kalabalığın arasından hakkımda konuşanların fısıltılarıyla geçtim.

“Zindanda değil miydi? Kaçmaya çalışmış dediler!”

“Ne? Ciddi olamazsın!”

“Kral hastayken mi?”

Duyduklarımı duymazdan gelerek, gördüklerimi görmezden gelerek geçtim. Atlas hemen yanımdaydı, Maya ise diğer yanımda. Nihayet Hazar'ın odasına girebildiğimde sarayın tüm şifacıları başındaydı. O ise hiç görmediğim kadar halsiz, hiç görmediğim kadar güçsüzdü. Koca yatağının ortasında, çok derin bir uykudaydı.

“Kraliçe geldi,” dedi şifacılardan biri.

“Hoş geldiniz kraliçem!”

Yatağın etrafında tam sekiz şifacı vardı. Şifacılar bir bir kenara çekilirken elimi kaldırıp durmalarını işaret ettim.

“Hayır hayır,” dedim telaşla. “Kenara çekilmeyin. Ne yapıyorsanız yapmaya devam edin.”

Şifacılar çaresizce birbirlerine bakındı.

“Efendim,” dedi içlerinden bir kadın, en yaşlı olanları. “Aslında artık bir şey yapmıyoruz.”

“Nasıl yani?”

“Yalnızca bekliyoruz,” dedi yaşlı kadın. “Yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Ya uyanacak ya da...”

Şifacının son cümlesi odadaki herkesi hüzne boğarken ben yatağa doğru bir adım attım. Fısıltılar, söylentiler ve ağlama

sesleri yükselirken Hazar'ın tam yanma, yatağa oturdum. Gözlerimi kapalı gözkapaklarına çevirdim ve yorgun yüzünü izledim. Elimi uzatıp soğuk ellerinden birini tuttum ve yüzüne bakmaya devam ettim. Şifacılar yapabilecekleri her şeyi yapmıştı ama içimden bir ses Hazar'ın bana ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Elini tuttuğum an aklım aylar öncesinden bir hatıra, onun benim hayatımı kurtardığı o günlere gitti...

Aylar önce Hazar'ın bana dikiş attığı, şifacının, "Şövalyeniz hayatınızı kurtarmış kraliçem," dediği o gün ikimizin bambaşka bir bağı olduğunu hissetmiştim.

"Hadi ama Kalp Muhafızı," dedim sessiz ve hüzünlü bir fısıltıyla. "Beni bırakıp gidecek misin?" Titreyen sesim gözyaşlarına karıştı. Gözlerimden akan birer damla yaş dudaklarımı buldu. "Sen gidersen kalbi kim koruyacak?" diye fısıldadım yalnızca ikimizin duyabileceği bir tonda.

Beni duyabiliyor muydu bilmiyordum, belki de yalnızca ben duyuyordum söylediklerimi... Aklım ve mantığım bana tersini söylese de kalbim bizi koruyan o olduğunu söylemeye devam ediyordu, kalbim bunu söylemeyi hiç bırakmamıştı. Ellerim Hazar'ın soğuk elini tutarken umudum giderek azalıyordu. Bir oda dolusu insan burada durmuş ve yalnızca onun gözlerini açmasını bekliyordu.

"Majesteleri, sizi odanıza götüreyim," dedi Atlas hüzünle.

Başımı kaldırıp ona baktım. Burada olmamın bir çare olmayacağını kabullenmişti. Umutsuzca başımı eğdim. Tam elimi elinden çekiyordum ki elimde bir baskı hissettim.

"Elimi sıkıyor," dedim şaşkınlıkla.

Şifacılar koşarak başıma toplandı. Ben çekmeye çalıştıkça Hazar'ın elimi sıktağı çok bariz bir şekilde ortadaydı.

"Tepki veriyor!" dedi şifacılardan biri zafer edasıyla. "Ah, çok güzel bir haber bu!"

Hazar'ın elini daha fazla sıktım ve ona doğru eğildim. Kalbime denk gelen kolyemin hemen altında mucizevi bir sıcaklık hissettiğimden emindim. Şifacılar yeni bir ilaç hazırlığı için koştururken ona bir kez daha fısıldadım.

“Hadi uyan Hazar...” dedim sessizce. “İyileştiğinde savaşmaya devam ederiz.”

Gözleri yavaş yavaş açıldı ve odadaki coşkulu sesler bir süreliğine sustu sanki benim için. Onları duymayı ve görmeyi bıraktım, sadece onun gözlerine ve onun sesine odaklandım.

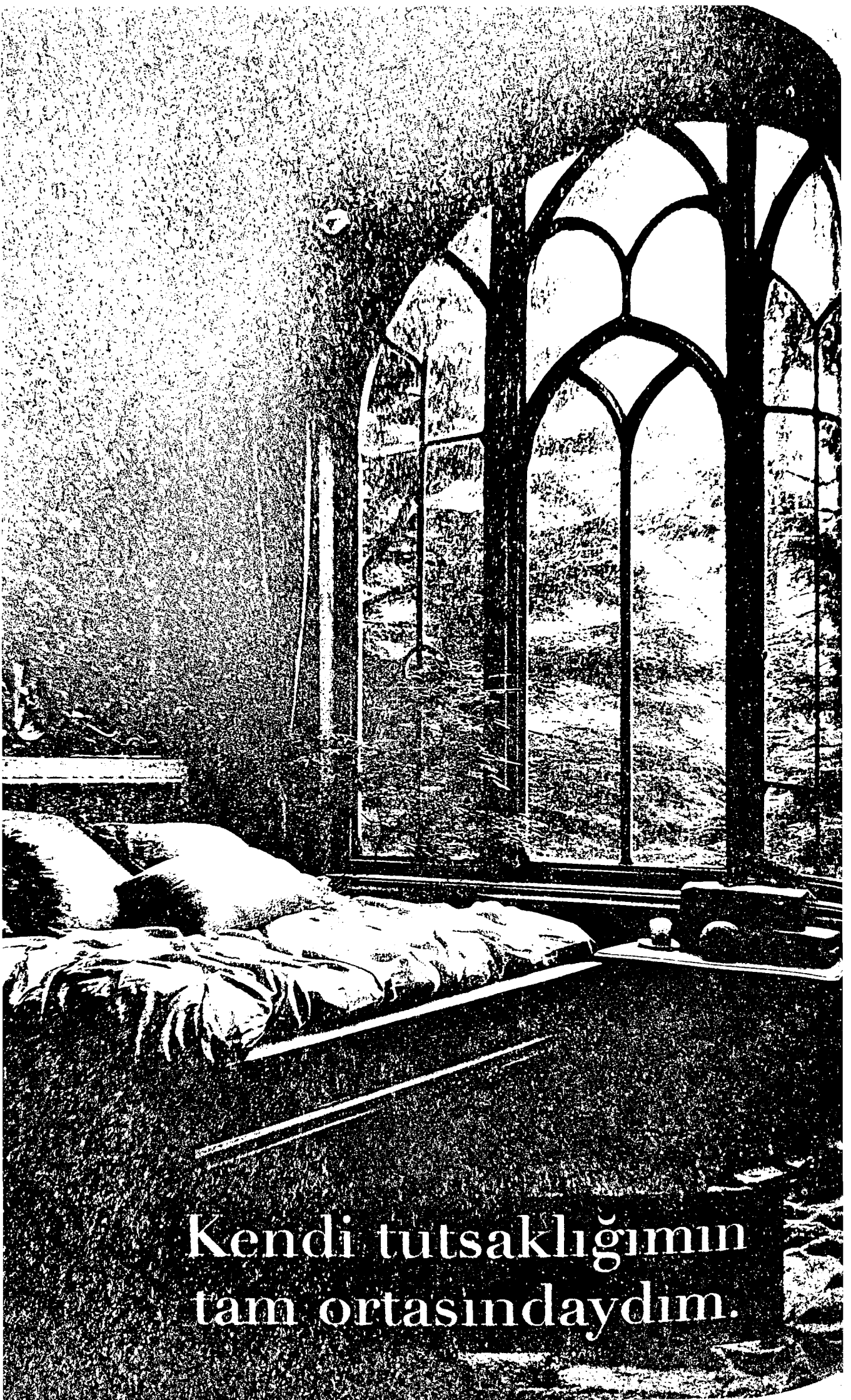
“Ben iyileşene kadar barış mı ilan ediyorsun?” diye sordu halsiz bir sesle. Gülümsemeye çalışıyordu.

Gözlerine bakıp gözyaşları içinde gülümsedim ve alnımın yaralı kısmını görmemesi için başımı biraz sola çevirdim.

“En azından savaşmamayı vaat ediyorum,” dedim. “Ateşkes diyebiliriz.”

Hazar'ın uyanması tüm saray için kutlanacak bir haberdir. Yeni kavuştukları krallarını bir anda kaybetme ihtimalleri hepini derinden etkilemişti ama tüm bunların ötesinde, ben de dahil olmak üzere herkesin aklında aynı soru vardı.

Bunu ona kim yapmıştı?

Kendi tutsaklığımın
tam ortasındaydım.

GİDEMEMEK VE KALAMAMAK

Hazar'ın gözlerini açmasının üzerinden çok geçmemişti. Odadaki kalabalık dağılmış, benimle Hazar dışında yalnızca şifacılar Atlas kalmıştı. Şifacılar uyuyan Hazar'ın başında bekleyip hazırladıkları bütün karışımları üzerinde denerken ben kaçmama olanak sağlaması için buraya getirttiğim çalışma masamda kitap okuyordum.

Hazar hâlâ halsizdi. Uyanmıştı, evet ama pek gücü yoktu. Atlas pencerenin önündeki uzun koltukta oturmuş elindeki haritayı inceliyordu. Hava artık iyice kararmış, odanın loş ışıkları ve bütün mumları yakılmıştı.

“Ne okuyorsunuz majesteleri?” diye sordu Atlas oturduğu koltuktan bana bakarak.

“Bir macera romanı...” dedim. “Kaçırılan bir prensesin hayatını anlatıyor.”

Odada kısa bir sessizlik oldu. Atlas hemen ardından dayanamayıp sordu. “Gerçekten mi? Yoksa şaka mı yapıyorsunuz?”

Gülümseyerek omuz silktim. “Gerçekten. İlginç bir tesa-
düf, değil mi?”

Atlas düşünceli gözlerle başını salladı. “Son sayfalardasınız sanırım... Peki prenses kurtuluyor mu?” diye sordu. “Yoksa sonsuza kadar tutsak mı kalıyor?”

Başımı eğip önümde duran kitaba baktım. Son sayfalarda geçen, *Artık özgürdüm*, cümlesi gözüme çarptı. “Kurtuluyor...” dedim sessizce. “En azından o kurtuluyor.”

Atlas’ın bakışlarının Hazar’a yöneldiğini hissettim. Sanki bir şeyler söylemek istiyor ama kendini tutuyordu. Hazar ise gözlerini birkaç saniye açsa da birkaç dakika kapatıyordu. Sonunda ben romanımın son sayfalarını da okuyup arka kapağını kapatıp yana doğru ittiğimde Hazar biraz daha kendinde görünmeye başlamıştı.

“Sizi doğrultalım da yemek yiyin majesteleri,” dedi şifacılar-
dan biri, ismi Mera olan yaşlı kadın.

“Sadece çorba,” dedi Hazar. “Daha fazlasını yiyecek halde değilim.” Doğrulup yatak başlığına yaslandığı sırada gözleri benim üzerimdeydi. “Sen bir şeyler yedin mi?”

O sırada önüme aldığım bir kâğıda beceriksizce çizimler yapmakla, rasgele kelimeler yazmakla meşguldüm. Başımı kaldırıp soran gözlerle ona baktım. “Ben mi?” diye sordum. Başını salladı.

“Hanımefendinin yemeği de geliyor majesteleri,” dedi kapı-
daki görevlilerden kısa boylu bir adam, sesi oldukça telaşlıydı. Sanki yemeğimin henüz gelmemesi büyük bir yanıltı.

“Acıkmadım ki,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Onları yanıtladıktan hemen sonra başımı önümdeki kâğıda çevirmiştim ki Hazar’ın bana bakmayı sürdürdüğünü gördüm. “Alnına ne oldu?” diye sordu bir anda.

Başımı kaldırıp endişeli yüzüne baktım ve kendimi alnımı göremeyeceği bir noktaya çevirdim.

“Alnım mı?” dedim. “Ha, burası mı? Biraz kötü kaşımışım da...”

Bu yanıt Hazar’ı tatmin etmedi. Ona uzatılan tepsiyi eliyle uzaklaştırıp şifacının ellerinin arasına iterek yataktan kalktı.

“Ağabey, yatman lazım,” dedi Atlas telaşla. “Ölümden döndün!” Ardından Hazar’ın önüne geçip onu durdurmaya çalıştı. Bense ne yapmam gerektiğini bilmeden öylece oturuyordum.

“Çekil önümden Atlas!” dedi Hazar endişeyle. Atlas’ı kenara itip yanıma geldi. Hastalıktan kızarmış gözlerine, solmuş cildine, dağınık saçlarına ve üzerinde yalnızca keten bir uyku şortu olmasına aldırmadan ellerinden birini sandalyemin kenarına dayayıp bana doğru eğildi. Elini korkuyla alnıma götürdü. Bunu görmesini istemeyerek başımı diğer yöne çevirdim. “İzin ver,” dedi sertçe.

Çeneme nazikçe dokunup başımı kendisine doğru çevirdi ve alnımdaki şişmeye başlayan büyük yaraya baktı. Titrek bir nefes aldı ve parmağını alnıma götürüp yarama dokundu. Kendimi acı içinde geri çektiğim an parmağını hemen çekti. Karşımdaki adamın vücudunda savaşımlardan kalma yüzlerce yara izi vardı ama benim alnımdaki yaraya eli titreyerek dokunuyordu.

“Ne oldu?” diye sordu korkuyla.

Derin bir nefes aldım ve kendimi bir kez daha geri çektim. Eli hâlâ sandalyemdeydi, ayakta durmaya hali yoktu, dönüp yatağına oturmak yerine önümde diz çöktü ve bana bakmayı sürdürdü.

“Bir yere çarptım...” diye mırıldandım.

“Kafanı mı?”

Başımı salladım. “Kafamı çarptım. Karanlıktı, görmedim.”

Hazar öfkeli bir nefes aldı ve ne yapacağını bilemez bir halde doğruldu. Şifacılara dönüp eliyle kapıyı gösterdi. “Çıkın,” dedi. “Hemen!”

“Fakat efendim henüz iyileş...”

“Hemen!” diye ekledi Hazar öfkeyle.

Atlas ve ben hariç odadaki her bir çalışan hızla çıkarken Hazar tekrar bana döndü.

“Neresi ne zaman bu kadar karanlıktı da kafanı çarptın Sara? Resmen duvara girmişsin!” Öfkeyle doğruldu ve Atlas’a döndü.

Atlas hemen arkasında durmuş ağabeyinin yığılıp kalmasından korkuyordu, bu her halinden belliydi.

“Ne oldu?” dedi. “Bir şey oldu ve siz bunu benden gizliyorsunuz!”

Artık bağıırıyordu. Benim yüzümden hiçbir suçu olmayan insanlara bağıırılmasını istemiyordum. Dayanamayıp konuşmaya başladım.

“Kaçmaya çalıştım,” dedim.

Hazar şaşkınlıkla bana döndü. “Kaçmaya mı çalıştın?” diye sordu inanamayarak.

“Herkes seninle ilgilenirken...” dedim. “Bunu bir fırsat olarak gördüm.”

O an başımı kaldırıp bana hayal kırıklığıyla bakan Hazar’ın gözlerinde gerçek üzüntüyü gördüm.

“Benim ölmek üzere olmamı bir fırsat olarak mı gördün?” diye sordu sessizce.

Acımasızca başımı salladım. O beni buraya hapsederken bana acımamıştı.

“Özgürlüğümü geri almak istedim,” dedim halsizce. Gözlerim yerdeki kırmızı İran halısındaydı. “Bu da tek şansımdı.”

Hazar inanamıyor gibiydi. Söylediklerimi hazmedemiyor, hayal kırıklığını aşamıyor gibiydi. Soran gözlerle Atlas’a baktı ve Atlas söylediklerimi onaylar gibi başını salladı. Bir süreliğine kimse konuşmadı. Hazar yatağını saran ahşap korkuluklardan birine yaslandı ve bana baktı.

“Peki alnına ne oldu?” diye sordu. “Kaçarken mi oldu?”

Sesimi çıkarmadım. Doğruyu söylemek ve bunu bana yapan muhafızları korumak için yalan söylemek arasında gidip geliyordum. Kendilerince yanlış bir şey yapmamışlardı, görevlerini yapmaya çalışıyorlardı.

“Muhafızlar...” diye söze girdi Atlas. “Sara’yı kaçarken gördükleri için zindana götürmüşler. Meşaleleri de yakmamışlar, alnını orada çarpmış.”

Hazar neye uğradığını şaşırmış, duyduklarına inanamıyor gibiydi. Öfkeden deliye dönmek üzere olduğu her halinden, nefes alıp verişinden bile belli oluyordu. Yaslandığı ahşap direğe dayanmaya devam ederken gözlerini benden ayırmadan, “Gözün kulağın onda değil miydi?” dedi Atlas’a. Öfkesini bastırmaya çalıştığı belli oluyordu. “Ben yokken onu sen koruyacaksın demedim mi sana?”

“Ölmek üzereydin ağabey!” dedi Atlas. Artık tek bağırان Hazar değildi.

“Ben ölsem bile...” diye söze girdi Hazar öfkeyle. “Ben ölsem bile onu koruyacaksın demedim mi sana?”

Kendimi tutamayıp sinirle güldüm. “Bu kadar mı ya?” dedim. “Benim tutsak olmam bu kadar mı umurunda? Sen bir gün ölsem bile benim özgürlüğüme kavuşmamam için her şeyi planladın mı? Öldükten sonra bile umurunda olan tek şey benim tutsaklığımın devam etmesi mi?”

Hazar ayakta durmaya daha fazla dayanamadı ve yatağının ucuna oturdu. Yüzünde nedenini bilmediğim mahvolmuş bir ifade vardı. Onu bu kadar etkileyen şey benim kaçma girişimim miydi?

“Sara,” dedi Atlas sessizce “Lütfen... O iyi değil ve bunun sırası değil.”

Gözlerimi devirip arkama yaslandım. Hazar birkaç kez öksürdükten sonra elini kalbine götürdü. Atlas kendini endişeyle Hazar'ın başında bulmuşken Hazar'ın derdi bambaşkaydı.

“O adamları getir buraya,” diye söze girdi Hazar. “Söyle onlara, saraydaki tüm muhafızlar balkonun önüne toplansın.”

Atlas huzursuz bir sızlanmayla nefes alıp verdi ve elini başına götürüp alnını ovuşturdu. Bense kitap okumaya dönmüşüm bile. Daha doğrusu kitap okuyor gibi görünüp onları dinliyordum, böylece olup bitenleri çok da umursamıyormuş gibi görüneceğimi sanıyordum.

“Peki...” dedi Atlas. “Sonra yatıp dinleneceğine söz verersen dediğini yapacağım.”

Hazar yalnızca başını salladı. Atlas odanın kapısına kadar gidip kapı muhafızlarına kralın talebini ilettikten sonra döndü ve Hazar'a giymesi için keten bir üst ve siyah bir pelerin getirdi. Hazar yarı çıplak bir halde karşımda oturmuş yeri izlerken ben hâlâ kitap okuyordum.

“Giy bunları...” dedi Atlas. “Hadi ağabey.”

Aradan yalnızca dakikalar geçti. Hazar dilediği konuşmayı yapmak için hazırды. Ben masamda oturmaya devam ederken o Atlas'la halsizce balkona çıktı. Göz ucuyla balkonun manzarasına baktığımda bahçede toplanan yüzlerce muhafızı gördüm. Bir konuşma uğruna sarayın bütün muhafızlarını buraya toplamıştı ve ne diyeceğini gerçekten merak ediyordum.

“Muhafızlar,” diye söze girdi Atlas. “Kralımızın iyileşmesi konusunda verdiğiniz destek, dualarınız ve dilekleriniz için size ve ailelerinize sonsuz müteşekkirimiz lakin bugün buraya tatsız bir mesele için çıktık. Şimdi kralımız sizlerle konuşacak, onu dikkatle dinleyin.”

Gözlerim önümdeki kitap sayfalarında, kulağım balkondaydı. Balkonun açılmasıyla içeri dolan rüzgâr tülü uçuruyor,

saçlarımı hafifçe kıpırdatıyordu. Bahçeye ellerinde meşalelerle akın eden muhafızların görüntüleri bir savaş sonrası hitabını andırıyordu.

“O ikisi kim?” diye sordu Hazar, Atlas’a.

Atlas kalabalığa baktı ve seslendi. “Siz ikiniz,” dedi. “Öne çıkın.”

Muhafızlardan ikisi öne çıkmış olacak ki birkaç adım sesi geldi.

“Siz,” diye söze girdi Hazar. “Tam yüz gece boyunca zifiri karanlıkta zindanda kalacaksınız.”

Başımı kaldırıp şaşkınlıkla ona, balkondan görünen sırtına ve önündeki şaşkın kalabalığa baktım. Kalabalık merak içinde fısıldaşmaya başlarken cezalandırılan iki muhafızdan biri söze girdi.

“Biz ne yaptık kralım? Yalvarırım bir daha düşünün! Sadece kaçmasını engellemeye çalıştık!”

“Bunu, onu kapkaranlık bir zindana atarak mı yaptınız? Siz kendinizde buna karar verecek haddi nereden buldunuz? Sakın...” dedi öfkeyle. “Sakın bir daha kraliçeme saygısızlık etmeyin! Hiçbiriniz!”

Kalabalık korku içinde sessizleştiği sırada Hazar konuşmaya devam ediyordu ve ben nefesimi tutmuş onu dinliyordum.

“Onun kılına bile zarar gelirse sizden bilirim. Bir daha herhangi biriniz bu gaflete düşecek olursa, inanın bana içinde siz varken yakarım bu toprakları.”

Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilemez bir haldeydim. Beni buraya getirip hapseden, beni tutsak eden o değil miydi? Şimdi beni zindana götüren muhafızlara duyduğu bu öfke de neyin nesiydi? Bunu bana yapma hakkını yalnızca kendisinde mi görüyordu?

Öfkeyle ayağa kalktım ve masamın üzerini toplamaya başladım. Açık kitaplarımı kapattım. Kullandığım kâğıtları

katlayıp kitaplarımın aralarına yerleştirdim. Kalemlerimi bir araya getirdim. Hazar ve Atlas içeri girdiğinde masamın tam önünde durdum ve gitmeye hazır bir halde yüzlerine baktım.

“Gidiyor musun?” diye sordu Hazar.

Başımı salladım. “Odama dönüyorum.”

“Atlas, odasına şifacılarından birini gönder... Yarasına iyice bakılsın.”

Tam kapıya ilerliyordum ki duyduğum son cümleyle durup ona döndüm.

“Anlamıyorum,” dedim. “Ne değişti? Beni hapseden sen olunca sorun yok ama beni zindana götüren muhafızlar olunca sorun var, öyle mi?”

Hazar zar zor yatağa oturdu ve yüzüme baktı. Az önceki renksiz halinden eser kalmamıştı, yüzü kıpkırmızıydı. Onu o halde görünce daha fazla uzatmamaya karar vererek Atlas’a baktım.

“Şifacıya söyle odaya gelsin,” dedim. “Belli ki ateşi çıkmış.”

Atlas başını sallarken onlara arkamı dönüp kapıya doğru ilerledim. Kapı benim için açılır açılmaz Maya’yla karşılaştım. Hazar’ın bahçeden dönen muhafızlarının yanında durmuş beni karşılamak için bekliyordu ve muhafızların balkondan yapılan konuşmadan bahsettiklerini duyduğuma adım gibi emindim.

“Dönüyor muyuz majesteleri?” diye sorunca başımı salladım. O sırada hemen arkamdan Atlas’ın sesini duydum.

“Şifacılar nereye gitti?” diye sordu muhafızlara.

“Karşı odada istirahate geçtiler efendim.”

“Hemen çağırın gelsinler. Yemeklerden bir haber var mı? Zehri kimin koyduğunu bulabildiniz mi?”

“Henüz değil efendim, sorup soruşturuyorlar. Herkesle konuşuyorlar.”

“Tamam,” dedi Atlas. “En ufak bir şey duyarsanız hemen gelip bana haber ver. Anlaşıldı mı?”

Biz Maya'yla koridorda ilerlerken Atlas şifacıları bekliyor, bir yandan da muhafızlarla konuşuyordu. Maya merakla bana doğru eğildi ve çekinerek, "Bir şey mi oldu efendim? Kötü bir haber mi var?" diye sordu.

Umursamamaya çalışarak omuz silktim. "Biraz ateşi çıkmış."

"Çok şükür, ciddi bir şey değil. Bir kere uyandı ya gerisi hallolur..." dedi Maya koridorda yürürken.

Başımı salladım. "Hallolur," dedim sessizce.

Onlar için her şey hallolur, her şey çözüldü. Benim içinse hallolamayacak çok şey vardı. Özgürlükten giderek uzaklaşıyor, tutsaklık çamurunun derinliklerine batıyordum. Odaya girer girmez yine aynı yere dönmenin verdiği çaresizlik hissiyle kendimi üzerimdeki kıyafetlerle yatağıma bıraktım. Yorganımı üzerime çekip gelmiş geçmiş en paspal ve en depresif kraliçe olduğumun farkına vararak gözlerimi kapattım.

"Uyuyacak mısınız efendim?" diye sordu Maya. "Aç değil misiniz?"

"Uyuyacağım."

"Peki," dedi Maya. "İzniniz olursa ben de sessizce odayı toparlayayım."

Yorganın altından başımı salladım, ardından beni göremeyeceğini fark ederek, "Tamam," dedim. "Bu arada," diyerek yorganı çektim ve Maya'ya baktım.

"Buyurun efendim."

"Bir şey olursa beni uyandır..." diye mırıldandım. "Yani... Kötü bir şey olursa... Haberim olsun."

"Peki efendim, tabii."

Bu gece bu saraydaki herkesin aynı hisle uyuyacağını biliyordum. İçimde her an bir savaşa, bir ölüme, bir felakete ya da kökten bir değişime hazır olma hissi vardı. Göğsümdeki

çarpıntı bana bir kelebeğin kanat çırpmasını anımsatıyordu. Huzurlu ve sakin bir gün geçirmeyi öyle çok özlemiştim ki...

Sessizlikten ve huzurdan çok uzakta, kendi tutsaklığımın tam ortasıdaydım. Ortasıdaydım çamurun, pasın, sisin... Gündüzü hiç yaşamayan bir coğrafyanın gecesinin tam ortasıdaydım, bu kadar anlamsız bir noktadaydım işte.

Aklımda saatlerdir aynı şey vardı. Aynı ihtimal, aynı soru. Muhafızlar beni bulmasaydı orada, o noktada ne yapacaktım? Ne yapmak için ayağa kalkmış, ne yapmak için nereye doğru adım atmıştım? Kalbim, Hazar bu haldeyken gitmemem için bana yalvarırken aklım hâlâ başımdaydı ve dik durmaya devam edebilmek, duruşumu kaybetmemek için gitmem gerekiyordu buradan.

Ayağa kalkıp attığım adım kalbimin emri değildi, gururumun ve aklımın seçimiydi. Ben o adımı dışarıya, kaçışa doğru atmıştım... Bulunmasaydım gidecektim buralardan. Başıma neler gelebileceğini bile umursamadan kaçıp gidecek, evimi bulacak ve askerlerimle, hem Vera'yı hem de intikamımı almak için buraya dönecektim.

Kapıya hüznle arkamı döndüm ve pencereye doğru uzandım. Yatak neredeyse sertti, yorgan neredeyse soğuktu ve ben neredeyse yoktum bu dünyada. Aklım başka yerdeydi, kalbim başka yerde. Nefret ve aşkın arasında sağa sola çekiştirilirken kırılmış, tuzla buz olmuş gibiydi ruhum.

Yerli yersiz var oluşların arasında, en yersizinden bir yok oluşun içindeydim ruhen.

Gidememiş ama kalamamıştım da. Aklım hâlâ beni yakaladıkları o büyük avlunun ortasında, söz dinletemediğim kalbimse birkaç oda ötemdeydi.

Sara buhran dolu düşünceler içinde kıvranırken birkaç oda ötesinde yatağında uzanan Hazar yaşlı şifacının onun için hazırladığı çorbayı içiyordu. Odadaki şöminenin ateşi camdan giren soğukla savaş verirken Atlas uzanıp pencereyi kapattı ve ağabeyinin yanındaki koltuğa döndü. Yaşlı kadın merhemlerini ve ilaçlarını toplayıp dinlenmek için karşı odaya geçerken iki kardeş nihayet yalnız kalmıştı.

“Sen yedin mi?” diye sordu Hazar, Atlas’a. “Söyle sana da getirsinler.”

“Daha acıkmadım, yerim bir ara,” dedi Atlas.

Hazar kardeşinin moralinin bozuk olduğunu fark etmişti ve sebebini biraz olsun tahmin ediyordu. Elindeki aynalı tepsiyi yanındaki yuvarlak ahşap sehpaye bırakıp arkasına yaslandı.

“Konuş hadi,” dedi çaresiz bir sesle.

Atlas soran gözlerle Hazar’a baktı. “Ne söyleyeyim abi?” diye sordu.

“Konuş işte. Dök içindekileri. Belli ki bir derdin var.”

Atlas yorgun ve bıkkın bir halde ellerini yüzüne götürüp yüzünü ovduktan sonra arkasına yaslandı. Koridordan gelen sesler kapıda ne kadar kalabalık bir muhafız ordusu olduğunu gösteriyordu. Kral zehirlenince tüm güvenlik önlemleri katlanarak artırılmıştı.

“Ona,” diye söze girdi Atlas yalvarır gibi bir sesle. “Ona ne zaman söyleyeceksin abi?”

Hazar, Atlas’tan bunu duyacağını biliyordu. Tahammülsüz bir halde çenesini hareket ettirdi, gözlerini uzağa, odanın yüksek tavanına çevirdi ve parlak taşlı avizeyi izlemeye başladı.

“Bunu konuştuk,” dedi Hazar. Avizeyi izlerken aklı birkaç oda ötede, Sara’daydı.

“Biliyorum ağabey, biliyorum ama onunla konuşmamak her şeyi daha da kötüleştiriyor, görmüyor musun? Sana nefretle bakıyor,” dedi Atlas. “Görmüyor musun?”

Hazar bakışlarını hüznle Atlas'a çevirdi. O güçlü adam ne-redeyse kardeşine sarılıp ağlayacaktı. Burnunu çekti ve dişlerini sıktı. İstemeye istemeye başını salladı.

"Görüyorum," dedi sessizce. "Bana nasıl baktığını görüyorum..."

Başka bir şey söylemedi, söyleyemedi. Kendince sebepleri vardı. Hazar'ın gözleri ne zaman dalsa Atlas onun Sara'yı düşündüğünü bilirdi. Ağabeyini böyle çaresiz görmek onun alışık olduğu bir şey değildi. Onun gözünde ağabeyi sevdikleri uğruna koskoca bir saraya ve geleceğine arkasını dönüp kapıyı çarpıp çıkabilmiş bir adamdı. Yaşadığı bu koca çaresizlik Atlas'ı da en az Hazar kadar üzüyordu.

Bir odada Sara, bir odada Hazar birbirinden habersizce aynı acıyı paylaşıyorlar, aynı çaresizliğin birer neferi olarak kıvranıyorlardı. Kalpleri birbirlerinin ismini sayıklarken mantıkları onlara başka şeyler söylüyordu. Onlar düşünüp dururken evrenin onlar için bambaşka planları vardı. O gece sarayın bahçesinde bir at arabası durdu. Sisli havanın ortasında at arabasının içinden genç bir kadın indi. Kadın başını kaldırıp sarayın pencerelerine, ışıklarına, işlemeli duvarlarına özlemle baktı.

"Hoş buldum," dedi kendi kendine.

Kadın saraya doğru ilk adımını attı, bir rüzgâr esti ve Sara kalbindeki kolyenin ilk kez onu rahatsız ettiğini hissetti. Bir sağa döndü, bir sola. Akli zindanda gördüğü rüyaya, babasının ona kurduğu cümleye gitti ve bu cümle onun uyumadan önce aklından geçirdiği son cümle oldu.

"Kılıçlar kalbi bulacak. Ve çok kan akacak..."

“İzin kaldı ruhumda.”

KORİDORLAR VE KAPILAR

Gece huzursuz bir uyku çektim. Maya beni uyandırmadığına göre ters giden bir şeyler olmamış demektir. Huzursuzluğumun sebebi Hazar'ın durumu muydu o halde?

Kendime gelirken beni mis gibi bir çay kokusu karşıladı. Maya perdelerimi aralıyordu. Yatakta dönüp kollarımı esneterek doğruldum. Uykulu gözlerle ve darmadağın saçlarımla oturduğum yerden Maya'ya baktım. Beni görünce gülümsedi.

“Günaydın efendim,” dedi. “Size güzel bir haberim var.”

“Öyle mi?” diye sordum merakla.

Başını salladı. “Kuzeniniz kahvaltıya gelecek. Bu aralar sık görüşebiliyorsunuz, sizin adınıza çok mutlu oluyorum.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Bu da nereden çıkmıştı acaba? Hazar ne zaman moralimin bozuk olduğunu görse bana hediye olarak Vera'yı mı gönderecekti?

“Kralımızdan bir kuzen ikramı yani...” diye mırıldandım dalga geçerek.

Maya kendini tutamayıp güldü. “En azından tepsiyle getirmiyorlar,” dedi. Hemen sonra pişman olarak bana döndü.

“Özür dilerim, saygısızca bir cümle oldu, değil mi?”

“Hayır hayır,” dedim gülererek. “Mizahi yönün çok güçlü Maya. Ya da ben geldikten sonra böyle oldu. Sanırım seni komikleştirdim.”

Yataktan kalkıp şöminenin önüne kurulan büyük kahvaltı masasına baktım, beyaz çiçekli çaydanlıktaki çay şöminedeki alüminyum bölmede ısıniyordu, çaydanlığın içinden çıkan buhar ise odanın her yerini güzel çay kokusuyla doldurmuştu.

“Ah, bu arada,” dedi Maya. “Sizin için sıcak bir duş hazırladım. Bayan Vera gelmeden önce duşa girmek istersiniz diye düşündüm. O sırada ben de yatağınızı toplarım.”

“Kahramanımsın,” dedim gülümseyerek. Tam banyoya doğru gidiyordum ki aklımı kurcalayan bir soruyla durdum ve ona döndüm. “Kraldan haber var mı? Sağlık durumuyla ilgili yani...”

Maya gülümseyerek başını salladı. “Daha iyiymiş. Hatta hava almaya çıkmış, görmek isterseniz şu an bahçede. Buradan görünüyor mu bilmiyorum ama...” Maya merakla perdenin arkasındaki tülü aralayıp dışarı baktı ve bana döndü. “Görünüyor,” dedi fısıldayarak.

“Maya, fısıldamana gerek yok sanki...” Kendimi tutamayıp güldüm. “Oradan seni duyma ihtimalleri yok gibi, ne dersin?”

“Ah doğru ya, böyle gizli işler yaparken hep fısıldayasım geliyor!”

Maya ufak bir kahkaha atıp kenara çekildiğinde tülü ben devraldım. Parmaklarımla kavradığım tülü hafifçe kenara çekip bahçenin odamın penceresinden görünen kısmına, büyük yeşillik alana baktım. Oradalar. Hazar, Atlas, Poyraz, Deha ve diğer onlarca muhafız... Bahçenin ortasında ayakta durmuş sohbet ediyorlardı. Sohbet ettikleri noktanın tam da benim penceremin görüş açısına denk geliyor oluşu ilginç bir tesadüftü. Acaba tesadüf müydü?

Hazar üzerine koyu kırmızı ve siyah taşlarla bezenmiş bir takım giymişti, bu haliyle tam bir kral gibi görünüyordu. Hafif dalgalı saçları her ne kadar bakımlı görünse de yüzünde hâlâ halsiz bir ifade vardı.

“Of!” dedim perdeyi aniden kapattığımda.

Çünkü ne durumda olduğuna bakarken Hazar hissetmiş gibi buraya, pencereme ve bana dönmüştü. Bana yarım bir gülüşle baktığı an yüzüne perdeyi kapatmıştım!

“Bir şey mi oldu efendim?” dedi Maya.

“Bana baktı,” dedim. “Resmen hissetti...”

“Hükümdarların hisleri kuvvetlidir derler.”

“Bunu hissedeceğine zehirleneceğini hissetseymiş ya...”

Söylenerek banyoya doğru ilerledim. Maya söylediğime gü-lerek yatağımı toplamaya başladı. Buna güldüğü için birazdan gelip özür dileyeceğini biliyordum. Kıyafetlerimi çıkarıp dağ-nık saçlarımın arasında kaybolan tokaları saçlarımdan koparırçasına ayırdım. Aynadaki halime bakarken kendime acıyordum. Derin bir nefes alıp benim için hazırlanan sıcak küvete girip uzandım.

“Kusura bakmayın,” diyerek kapıda belirdi Maya. “Söyledi-ğiniz şeye güldüm ama kendimi tutamadım... O cümleye gül-mem biraz saygısızca oldu galiba.”

“Benden özür dilemene gerek yok Maya,” dedim. “Cümleyi kuran bendim. Ortada bir saygısızlık varsa da benim saygısız-lığım!”

Maya bana bir süre kafası karışmış gibi baktıktan sonra ya-tağımın başına döndü ve yastıkları havalandırmaya devam etti. Bense bir süre küvette uzanıp kendime gelmeye çalıştım. Göz-lerimi her kapattığımda Hazar’ın o yorgun ve halsiz yüzünü görmek öyle büyük bir işkenceydi ki gözlerimi kapatmak bile istemiyordum...

Kafam her zamanki gibi karmakarışıkı. Bana davranışları ve içinde bulunduğumuz durum öyle dengesizdi ki delirmek üzereydim. Bana gösterdiği şefkat, alnımdaki yaraya dokunurkenki hali, kendi yaşadığı zehirlenme olayını unutup tüm meseleyi benim zindana kapatılma meselem haline getirmesi, kaçma girişiminin değil de ahımdan yaralanmamın ona çok daha büyük şeyler ifade etmesi beni delirtecekti... Bunları neden yapıyordu? Öyle çok seviyor gibi davranıyordu ki... Seviyorsa beni neden tutsak etmişti?

Tüm bu düşüncelere daha fazla dayanamayıp gözlerimi açtım. Şu aralar kendi kendime kalmak ve düşünmek bana göre değildi. Hızlıca yıkanıp temizlendim ve üzerime sardığım kalın beyaz havluyla banyodan çıktım.

“Elbisenizi hazırladım,” dedi Maya. “Siz onu giyerken ben banyoyu toparlayayım.”

Başımı sallayıp yatağımın üzerinde duran koyu kırmızı elbiseyle aynanın karşısına geçtim. Önce yüzüme, yarama baktım. Alnımdaki şiş daha iyi görünüyordu. Gözlerim fazla uyumaktan biraz şişmiş, çenemde küçük bir sivilce çıkmıştı.

“Hoş geldin depresyon sivilcesi...” diye söylendim sessizce. Kraliçelerin de sivilceleri oluyordu.

Bordo tüllü ve ince elbisemi üzerime geçirdikten sonra havluyla saçlarımı kuruladım. Maya banyodaki işini bitirip saçlarımı kurulama işini devralmak için geldiğinde nefes nefeseydi.

“Çok yoruluyorsun,” dedim. “Senden saçlarımı kurulamanı beklemiyorum, bırak da onu kendim yapayım. Ayrıca birazdan bizimle oturup kahvaltı yapacaksın. Anlaşıldı mı?”

Maya’nın elinden saç havlumu çekip saçlarımı kurulamaya devam ettim. Maya ise söylediklerimin şaşkınlığını sindirmeye çalışıyordu.

“Sizinle kahvaltı mı yapacağım?” diye sordu şok içinde.

Başımı salladım. “Birlikte sohbet edebiliyoruz, aynı odada aynı anda nefes alıp verebiliyoruz, beraber kahvaltı da yapabiliriz bence...” dedim.

“Bu...” dedi Maya. “Ayıp olur. Özür dilerim efendim, yapmam...”

“Asıl söylediğimi yapmazsan büyük ayıp olur,” dedim. “Sonuçta söylediklerimi yapmakla yükümlüsün, yanlış mı biliyorum?”

Maya’nın kafası asıl şimdi karışmıştı. “Ben...” dedi ve duraksadı. “Peki, efendim. Nasıl isterseniz.”

Ona gülümseyip saçlarımı kurulamaya devam ettim. O ise biraz oturup dinlenmek yerine hâlâ odanın bir yerlerini toparlayıp düzenliyor, oradan oraya koşturuyordu. Dakikalar sonra sonunda saçlarım kuruduğu için havlumu elimden bırakacağım sırada kapım çalındı. “Girin!” diye seslendim.

Büyük kapı nazikçe aralandı ve önce Vera’nın dalgalı saçları, sonra gülen yüzü görüldü. Belli ki o da bu kahvaltı planından benim kadar mutluydu.

“Hoş geldin!” dedim gülümseyerek.

Vera beni görünce anlık bir şokla bakakaldı.

“Ne oldu?” dedim merakla ve o an olan şeyi anladım. “Ah, tamam. Alnımı gördün... Merak etme, bir şey yok. Sadece çarptım. Biraz karışık bir mesele ama inan bana şu an bundan bahsetmek istemiyorum. Sen şimdilik böyle bil, sadece çarptım.”

Vera bana bir süre endişeyle baktıktan sonra derin bir nefes aldı. Bu konudan bahsetmek istediğimde bahsedeceğimi biliyordu, o yüzden şimdilik bunu rafa kaldıracaktı. Onu, ne yapacağını tahmin edecek kadar iyi tanıyordum.

“Hoş buldum,” dedi ve bana sıkıca sarıldı. Odadaki çay kokusunu işaret ederek burnunu çekti. “Tüm oda çay kokmuş harika.”

“Masaya buyurun efendim,” dedi Maya heyecanla. “Hepsi size özel yapıldı.”

Masa üzümlü çörekler, tereyağlı yumurtalar, yeni toplandığı renginden belli kahvaltı sebzeleri ve taze meyvelerle bezenmişti. Vera’yla vakit geçirebildiğim her gün bana eski hayatımı, normalimi hatırlatıyordu. Burada, bu dört duvar arasında bana iyi hissettiren tek şey buydu. Ne de olsa o benim buradaki tek ailemdi ve ben ailemi çok özliyordum.

“Ağabeyinden haber yok mu?” diye sordu Vera kahvaltı masasına oturduğumuzda.

Maya çaylarımızı dolduruyordu. Dönüp ona, “Hadi, otur sen de,” dedikten sonra Vera’ya döndüm. “Haber yok. Savaş haberi geleli günler oldu, henüz buraya ulaşmamaları normal değil.” Uzandım ve kendime bir çörek aldım.

“Peki zehirlenme olayı...” dedi Vera. “Bunu bizimkiler yapmış olabilir mi?” Sonra durdu ve Maya’ya baktı. Bu konuyu onun yanında konuşmak ne kadar doğrudu bilmiyordum ama Maya’nın beni incitecek bir şey yapmayacağına emindim.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Krala zehri kimin verdiğini bulamadılar...”

“Peki şeyler nasıl?” diye söze girdi Vera çayından bir yudum alırken. “Neydi isimleri...”

“Aref ve Lidya mı?”

“Heh, onlar.”

Bilmediğimi belli etmek için dudaklarımı büzdüm. Dünden beri onlardan hiç haber almamıştım. Hâlâ burada olup olmadıklarını bile bilmiyordum ama daha da ötesi içimden bir ses yaşananlarda parmakları olabileceğini söylüyordu. Beni kurtarmak için bunu yaparlar mıydı ki? Benim için Hazar’ı öldürmeye kalkarlar mıydı?

“Dünden beri hiç görmedim,” dedim. “Sen gördün mü?” diyerek Maya’ya döndüm.

Maya tereddütle yemek yerken başını salladı. “Evet efendim,” dedi. “Hâlâ buradalar. Şu an kimse gidemez zaten.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bu da ne demekti? “Nasıl yani?” dedim anlam vermeye çalışarak.

“Sarayda bu tarz bir olay olduğunda hep böyle olur efendim.”

Yaşadığım aydınlanmayla ağzımı açtım. “Haa,” dedim. “Doğru ya! Bazen bir sarayda büyüdüğümü unutuyorum.”

“Biri bana da açıklayacak mı?” diye sordu Vera.

Başımı sallayarak elimdeki çöreği tabağıma bıraktım. “Sarayın içinde böyle bir olay olduğunda bunu kimin yaptığı bulunana kadar içeride olan herkes içeride kalır. Hiçbir misafirin gitmesine dahî izin verilmez. Çünkü bilirsin işte, belki de suçlu misafirlerden biridir...”

“Hiç böyle düşünmemiştim,” dedi Vera. “Peki bu misafirlere saygısızlık değil mi? Suçsuz misafirler bunu sorun edip savaş çıkarmasın!” dedi gülerek.

“Bu bir prosedür,” diye açıkladım. “Aynısı kendi saraylarında olduğunda kendileri de bunu yapmak zorunda, o yüzden herkes buna uyar ve kimse sorun etmez.”

Kahvaltının ilerleyen dakikaları bir noktadan sonra İngilizlerin *brunch* dediği bir öğleden sonra kahvaltısına döndü. Yalnızca keyif için masada oturmaya devam ediyor, bir yandan sohbet ederken bir yandan Vera’nın her zamanki elişlerinden birine yardım ediyorduk. Vera kasnağını masada tabağının yanına koymuş ve bir kiraz işlemesi yapıyordu.

“Çok yedim,” dedim ona istediği ipi uzatırken.

“Size midenizi rahatlatacak bir karışım hazırlatabilirim,” dedi Maya. Başımı iki yana salladım.

“Mide deyince aklıma annem geldi...” dedi Vera işlemesini yapmaya devam ederken. Suratı düşmüş, enerjisi çekilmişti.

Büyük halamın yıllardır ciddi bir mide rahatsızlığı vardı. Bazı günler hiçbir şey yiyemez, ağzından kan gelene kadar kusardı. Sık sık mide ağrısı çekerdi ve şifacılar buna hiçbir çare bulamamıştı.

“Biz oradayken iyiydi...” diye mırıldandım içimdeki suçluluk hissiyle. “Belki kötüleşmemiştir.”

Vera başını kaldırıp hüüzünle bana baktı. “Birkaç ayda bir kötüleşir. Günlerdir aklım onda. Atak geçirdiği zamanlar o kadar kötü oluyor ki bazen kan kusarak yerlerde sürünüyor resmen...”

“Of,” dedim hüüzünle. “Keşke sadece beni götürselerdi. Keşke seni bıraksalardı!”

“Saçmalama,” dedi Vera işlemesine dönerken. “Bunu yalnız yaşamak zorunda kalmadığın için mutluyum ben. Yalnızca söylediğim gibi... Ara ara annemi çok merak ediyor ve onun için çok endişeleniyorum. Keşke ondan haber almamın bir yolu olsa.”

Çaresizce nefes alıp önüme dönmüştüm ki kafamda yanan bir ışıkla yeniden ona döndüm. “Belki de bir yolu vardır...” diye mırıldandım.

“Nasıl?” dedi Vera merakla.

Başımı çevirip odanın içine bakındım ve düşündüm. Hazar’ın bana bu denli şefkatli davranmasının bize bu konuda bir yardımı dokunabilirdi. Belki bunu ondan istesem beni mutlu etmek için kabul ederdi. Ya da eder miydi?

“Ondan rica edeceğim,” dedim.

“Kimden?” Vera gözlerini açıp bana baktı.

“Hazar’dan. Seni bile buraya beni mutlu etmek için gönderip durduğuna göre ufak bir isteğimi yerine getirir diye düşünüyorum. Ama emin eğilim. Getirir mi, ne dersin?”

“Hayır hayır,” dedi Vera. “Benim için böyle bir şey yapmanı kabul edemem. Ondan nefret ediyorsun. Benim için ondan bir şey istemek zorunda kalmanı isteyemem senden.”

“Benim yüzümden kaçırıldın Vera!” dedim hayretle gülümseyerek. O an anlık bir kararlılıkla ayağa kalktım ve kapıya yöneldim.

“Efendim, nereye?” diye sordu Maya peşimden kalkarken.

“Odasına,” dedim. “Ya da her neredeyse oraya.”

“Tamam, bekleyin,” dedi telaşla. “Gidip kontrol edeyim, sizin için izin alayım. Böyle çıkıp gitmenize izin vermezler, kapıdakiler sizi asla çıkarmaz!”

Omuz silkerek kapıyı çaldım. Muhafızlar kapıyı açtığı anda karşımda gördüğüm ilk kişiyle konuşmaya başladım.

“Kralı ziyaret etmek istiyorum,” dedim. “Bana eşlik ederseniz hemen şimdi gitmek istiyorum.”

Muhafızlar birbirine baktıktan ve birkaç saniye boyunca sessiz kaldıktan sonra içlerinden biri konuşmaya başladı. “Buyurun efendim, size eşlik edelim.”

Hazar’ın dün akşam yaptığı konuşma işe yaramış olsa gerekti. Vera ve Maya’yı odada bırakıp muhafızlarla koridora çıktım. Her zamanki saray çalışanlarının göz hapsi ve soru soran gözleri eşliğinde koridor boyunca yürüdüm ve birkaç oda ötemde, Hazar’ın kapısının önünde durdum.

“Kraliçemiz ziyarete geldi,” dedi muhafızlarımdan biri Hazar’ın muhafızlarına.

“İzin almamız gerek,” diyerek Hazar’ın kapısını tıklattı içlerinden biri.

Kapıyı aralayıp içeri girdikten kısa bir süre sonra döndü. Bense yaklaşık elli muhafızın arasında durmuş ayağımı yere vurarak bekliyor ve zaman geçirmeye çalışıyordum.

“Buyurun majesteleri.”

Büyük kapılar benim için açıldığı an muhafız ordusunu arkamda bıraktım ve içeriye sadece bir kişi olarak, bu sarayın kraliçesi olarak girdim. Hazar tam karşımda, benim çalışma masamda oturmuş benim kitaplarımdan birini okuyordu. Kapılar arkamdan kapanır kapanmaz başını kaldırdı ve soran gözlerle bana baktı.

“Hoş geldin kraliçem.”

“Hoş buldum. Kitaplarımı mı okuyorsun?”

Başını salladı. “Dün anlattığın kitaba göz gezdiriyordum. Prenses nasıl kurtulmuş onu merak ettim.”

Oturduğu yerden kalkıp birkaç adım attı ve tam önümde durdu. Bahçedeyken üzerinde olan kıyafetleri değiştirmemişti, pelerini bile üzerindeydi. Odasına yeni dönmüş olmalıydı... Saçları rüzgâr yüzünden dağılmış, doğal halini almıştı. Uzun boyuyla önümde durmuş bana tepemden bakıyordu.

“Ziyaretini neye borçluyum?” diye sordu. “Neye teşekkür etmem lazım bunun için?”

Huzursuzca nefes alıp boğazımı temizledim. Bunu yapmaktan nefret edeceğimi biliyordum ama Vera için bunu yapmalıydım, ona olan vefa borcumu böyle ödemek zorundaydım.

“Senden bir şey istemeye geldim...” dedim tereddütle. Sanırım kendime bunu yediremiyordum.

“Öyle mi?” diye sordu kaşlarını kaldırarak, buna o da şaşır-mıştı. “Bunu beklemiyordum. Neymiş istediğin?”

Bir an içimden, *BENİ ÖZGÜR BIRAK!* demek geçmedi değil ama gözlerimi kırıştıtırıp kendime geldim. “Tam olarak kendim için değil,” dedim. “Aslında Vera için...”

“Pekâlâ, söyle bakalım.”

Başımı kaldırıp kemikli, fazlasıyla düzgün yüzüne baktım. Gözlerinin alnımdaki yarada olduğunu fark ettim. Yaramın durumunu, ne denli iyileştiğini kontrol ediyor gibiydi.

“Büyük halamın dönem dönem kötüleşen bir mide hastalığı vardı. Ona kan kusturacak kadar kötü bir hastalık... Ve biz...” dedim tereddütle, “...durumunu öğrenmek istiyoruz.”

“Durumunu öğrenmek istiyorsunuz,” diye tekrar etti yarım bir gülüşle.

Ondan bir şey istemem nasıl da hoşuna gitmişti ama!

“Evet,” dedim. “Sağlığı hakkında bilgi almak istiyoruz... Kendim için olsa böyle bir şey istemezdim ama Vera benim yüzümden burada ve ben...” derken sözümü kesti.

“Açıklama yapmana gerek yok Sara. Kendin için veya bir başkası için. Fark etmez.”

Başımı salladım. Ne diyeceğimi bilememiştim, o da bir yanıt vermemişti. İstedikimi yapıp yapmayacağı belli olmuyordu. Kendimi tutamayıp sordum.

“Ee, yapacak mısın yapmayacak mısın?”

Hazar’ın gülüşü büyüdü. “Yapacağım.”

“Teşekkür ederim,” dedim tepkisiz kalmaya çalışarak.

O an Hazar kendi cümlesine bir ekleme yaptı: “Bir şartla.”

Ona kaşlarını çatarak baktım. Bunu yapmak için bir şart mı öne sürecekti? Ah, bunu şartsız yapacağını nasıl düşünmüştüm ki? Adam kitaplarımı okuyabilmem için bile yemek yeme şartı sunmuştu!

“Bir şartla, öyle mi?” dedim ve sinir bozukluğuyla güldüm. “Söyle.”

“Merak etme, büyük bir şey değil...” diye mırıldandı ve başıyla şöminenin önündeki yuvarlak taş masayı işaret etti. “Bu akşam yemeğini benimle burada yersen istediğin şeyi yaparım.”

Ona inanamayarak baktım. Bunun için onunla başa bir yemek yememi mi istiyordu? Bu ona ne kazandıracaktı? Öfke dolu bir nefes aldım. Ona ne kazandıracağını

bilmiyordum ama bana çok bir şey kaybettirmeyecekti, Vera için bunu yapabilirdim.

“Pekâlâ,” dedim. “Öyleyse akşam yemeğinde buradayım.”

Hazar keyifle başını salladı. “O zaman akşam görüşürüz,” dedi. “İstersen öğle yemeğine de kalabilirsin. Sonra da akşam yemeğine...”

Ona bakarak gözlerimi devirdim. “Teşekkürler,” dedim. “Kalsın.” Ona arkamı dönüp kapıya doğru ilerledim.

“Akşam görüşürüz,” dediğini duydum arkamdan.

Bir gün önce zehirlenmiş birine göre yemek yemeye fazla hevesliydi. Kapıyı tıklatıp açılan kapıdan koridorda çıktım ve peşime takılan kendi muhafızlarımla odama doğru yol aldım. İçinden geçtiğim bu yüzlerce yıllık koridorun şahit olduğu anları ve hatıraları düşledim o an. Tüm bu kapıların ardında yaşananları, ölümleri ve doğumları, aşkları ve ayrılıkları, mutlulukları ve acıları...

Koridorlar ve kapılar ne çok şeye tanıktı...

Koridorlar ve kapılar
ne çok seye tanıklı..

GEÇMİŞTEN MİSAFİR

Yıllar önce gördüğüm bir rüyada bir ağacın gövdesini kazdım, içinden ben çıktım. Sanki hem doğdum hem kendimi doğurdum. Önümdeki nehre girdim. Nehrin sularında yıkarken kendimi, önce dibe daldım sonra kendimi dipten çıkardım.

Yeni yeni anlıyordum rüyanın anlamını, hayat beni tek başı-
nalıkla sınavacakmış meğer. Yalnızlık benim eşğim olacakmış,
onu atlamadan hayatta kalamayacakmışım meğer. Ben doğdu-
ğum gün giden annem; babam öldüğü gün giden ruhumdan
geriye yalnızca kırıntılarım kaldı. O kırıntıları önce bir ağacın
gövdesini tırnaklarımla kazıp o ağacın içinden çıkardım, sonra
nehirde yıkadım kırıntılarımı, önce dibe daldım sonra kendi-
mi dipten çıkardım.

Ben dip burası dedikçe bir dip daha çıktı, dibe vurduğum de-
dikçe bir dip daha çıktı. Ben battıkça bitmedi derinliği, meğer
nehir de benmişim içindeki de.

Bu saraydaki günlerim birbiri ardına geçerken kendime
uzaktan baktığımda nasıl da çaresizce çırpındığımı farkınday-
dım. Bir gün birilerinden medet umuyor, bir gün umutsuzca
depresyona giriyor, bir gün kaçmaya çalışıyor, bir gün yakala-
nıyor ve sonra yeni özgürlük hayallerine dalıyordum.

Bu akşam benim bu saraydaki kaçınıcı akşamımdı bilmiyordum ama her akşam olduğu gibi bunun da buradaki son akşamım olmasını diliyordum. Olur muydu bilinmez, döner miydim bir gün evime? Döndüğümde bir evim kalır mıydı, o da bilinmez. Hayalini kurduğum ev belki de hiçbir zaman evim olmamıştı, peki neresiydi benim evim? Dönüp dolaşıp varmam gereken yer neresiydi?

“Saçlarınız çok güzel oldu,” dedi Maya aynadaki yansıma bakarken. Ellerini saçlarımdan çekmeden önce az önce yaptığı örgülere son kez dokundu.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Ellerine sağlık.”

Saçlarımın bir kısmı örüldükten sonra alnımın tam üzerinden geçirilmiş, altta kalan kısımlar salık bırakılmıştı. Üzerimdeki siyah taş ve dantel detaylı elbise tam bir akşam yemeği elbisesiydi. Hava yeni kararmış, dışarısı son birkaç akşamdır olduğu gibi rüzgârlıydı ve onun odasına gitme vaktim çoktan gelmişti.

“Artık hazırsanız size eşlik edeyim,” dedi Maya.

Başımı salladım. “Gidelim de bir an önce bitsin bu akşam. Her akşam olduğu gibi...”

Maya’yla koridora çıktığımızda kapımın önü her zamanki gibi kalabalıktı. Peşimizden gelen muhafız ordumla Hazar’ın kapısındaki muhafız kalabalığına doğru ilerliyorduk ve bunu bugün ikinci kez yaşıyorduk. Âdeta bir kavimler göçü...

“Bu kadar kalabalık gitmemize gerek yoktu sanki,” diye mırıldandım sessizce. “En azından birkaçınız odamın kapısında kalıp içerideki eşyaları koruyabilirdiniz...” dedim. “Çalınmaktan filan,” diye de ekledim anlamsızca.

Muhafızlar cevap vermedi. Odadaki eşyaların çalınması kimsenin umurunda değildi, üstelik saraya suç işlemek için gelmiş birinin yapacağı son şey benim odamdan bir şeyler

çalmak olurdu! Hırsız benim odamdan ne çalabilirdi ki; depresyon mu?

“Sizi buralarda bekleyeceğim efendim,” dedi Maya. “Yemeğiniz bittiğinde size eşlik ederim. Bir ihtiyacınız olursa bana kapıdan iletebilirsiniz.”

Kapıya ulaştığımızda bugün ikinci kez aynı uygulamaların tekrarlandığına şahit oldum. Benim muhafızım Hazar’ın muhafızına geldiğimi haber verdi, Hazar’ın muhafızı ise geldiğimizi içeriye haber verip giriş izni aldıktan sonra bize döndü ve içeriye girebilmem için kapıyı açtı.

“Sanki geleceğimi bilmiyorlar...”

Sessizce ve huysuzca söylenerek kapıya yöneldim. Nihayet bu aşamayı atlatmış ve zoraki akşam yemeğimiz için Hazar’ın odasına girebilmiştim. Odaya girdiğimde Hazar’ın ayakta, masanın başında dikildiğini gördüm. Üzerinde düğmeleri boğazına kadar ilikli siyah keten bir üst vardı, onun üzerindeyse siyah bir pele- rin. Bana bakarken gözlerinin parladığını görmemek mümkün değildi, beni başıyla selamladı ve ona doğru yürümemi izledi.

“Hoş geldin,” dediğinde onu başımla selamladım. Hazar benim için yanındaki sandalyeyi çekti ve bana başıyla işaret etti. O böyle özenli ve heyecanlı görünürken ben daha çok, *HADİ YİYELİM DE GİDEYİM!* der gibiydim.

“Hoş buldum,” diyerek benim için çektiği kırmızı kadife sandalyeye oturdum.

Sandalyemi masaya doğru çekmeme yardımcı olurken bana yaklaştığını hissettim. Burnu saçlarıma değer gibi oldu fakat çok kısa bir andı. Sanki saçlarımı koklamıştı, böyle bir şey yapmış olabilir miydi? Yaptıysa da neden yapmıştı?

“Öncelikle şunun bilgisini vereyim...” dedi sessizce. “Vera’nın annesinden haber almak için birkaç adamımı gönderdim. Dinlenmeden, duraksamadan yolculuk yapacaklar.

Oraya ulaşmaları kaç gün sürer biliyorsun ve onlar buraya dönene kadar da büyük balanın durumunu öğrenemeyeceğiz.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Oraya gitmelerinin de buraya dönmelerinin de ne kadar sürebileceğini maalesef biliyordum zira aynı yolları at üzerinde gitmiştim ve o günleri hiç de iyi hatırlamıyordum.

“Keşke bilmeseydim...” dedim. “Kaç gün süreceğini...”

Hazar söylediğimi takmamış gibi masadaki yemeklere odaklandı. “Patates püresinin sosu harika, denemelisin. Çocukluğumdan beri çok severim, bu akşam senin de tatman için yaptırdım. Bal ve patatesin bu kadar iyi bir ikili olacağını tahmin eder miydin?”

“Hayır,” dedim ve patatesten bir parça aldım. “Ama kimin iyi bir ikili olmadığını çok iyi biliyorum.” Aldığım patates parçasını ağzıma götürüp yuttuktan sonra Hazar’ın soran gözlerine bakıp cümlemi devam ettirdim. “Sen ve ben.”

Hazar kurduğum cümleyi duyar duymaz bozulmuş bir gülümsemeyle bana baktı. “Pekâlâ,” dedi kucağındaki işlemeli mendille ağzını silerken. “Bunları konuşmak istiyorsan konuşalım. Bana dilediğini söyle, say, söv. İstersen vurabilirsin de.”

“Ne saçmalıyorsun?” dedim kendimi tutamayıp gülerken. “Sana vurayım mı? Bu da nereden çıktı şimdi?”

“Bilmem,” dedi Hazar. “Belki bana olan öfken diner. Bir tokat işini görür belki.”

Gözlerimi devirerek pes ettim ve kucağımdaki mendille ağzımı sildim. “Peki,” dedim. “Dilediğimi söyleyebileceksem konuşayım. Çünkü sen hükümdarsın, bu toprakların her noktasında hak sahibisin, değil mi? Ama kusura bakma Hazar, benim hayatım senin krallığın değil.”

“Ben sadece...” dedi Hazar ve hemen sonra sustu. Gözlerini kapattı ve bekledi.

“Sen sadece ne?”

“Tamam, boş ver.”

“Hayır hayır,” dedim. “Söyle, sen sadece ne?”

Hazar gözlerini açıp bana çaresiz bir bakış attı. Herkese karşı bu kadar güçlü görünen bir adam benim karşımda nasıl böyle çaresiz olabiliyordu?

“Ben sadece bazen eskiyi özlüyorum... Eski günlerimizi, seninle konuşmayı, sohbet etmeyi...”

Sinir bozukluğuyla güldüm. Ciddi olamazdı, değil mi? Beni buraya hapsedmiş ve eski günlerimi özlediğini mi söylüyordu? “Eski beni bizzat sen öldürdün Hazar,” dedim acımasızca. “Ve onu en çok sen arayacaksın. Bunu sakın unutma.”

Başını salladı. “Biliyorum,” dedi, başka hiçbir şey söyleyemedi.

Şöminenin ateşi birkaç saniyeliğine harlandı, dışarıdan gelen rüzgâr sesi tüm odayı doldururken sanki aramızdaki sessizlik doğaya aykırıydı. Masadaki mumlardan biri güçsüzce titredi.

“Sen...” dedim tereddütle. “Sen, eve giden yollarımı yıktın Hazar. Senin aradığın Sara da o yollarda kaldı. Ben artık o Sara değilim. Bana göre herkes içinde kendi krallığını taşır ve sen benim şahsi krallığımı yerle bir ettin. Üstelik bunu acımasızca, kalpsizce yaptın... Ben sana ne yapmış olabilirim?” dedim titreyen sesimle. Sonunda ona kendimden bile beklemediğim bir hırsı ile içimi dökebildiğim için daha iyi hissetmeye başlıyordum. “Ne yaptım da kalbimi kırdın bu kadar?” diye sordum dolu gözlerle.

Gözleri dolan yalnızca ben değildim. Hazar’ın mavi gibi bakan siyah gözleri de dolmuştu. “Bilmediğin şeyler var,” dedi.

Çaresiz, bitkin ve üzgün görünüyordu. Neden böyleydi, pişman mı olmuştu, suçlu mu hissediyordu yoksa benden

gizlediği başka şeyler mi vardı hiç bilmiyordum. Gizlediği başka şeyler varsa bile, söylememesi de onun suçuymuş...

“Anlat,” diye mırıldandım yalvarır gibi. Sesim güçsüzdü, ben güçsüzdüm.

“Yapamam,” dedi. “Şu an değil.”

“Peki,” dedim acı verici bir kabullenişle. Burnumu çektim ve çatalımı elime aldım. Hiçbir şey olmamış, sarsıcı hiçbir konuşma yaşanmamış gibi yemeğimi yemeye devam ettim. O ise bir süre bekledi. Ben yemek yerken sanki kendi içinde çıkılması zor gelgitlerle mücadele etti. Konuşacak gibi oldu ama sonra yine sustu.

“Patatesi beğendin mi?” diye sordu çatallanan sesini düzeltmeye çalışırken.

Akmaya yeltenen gözyaşlarımın yarattığı etkiyle burnumu çektim. “Güzel olmuş.”

İçimdeki acının tek sebebi tutsaklığım olsaydı keşke. Acımın sebepleri dallanıp budaklandıkça öyle aptal hissediyordum ki yalnızca kalkıp ona sarılamadığım için bile acı çekiyordum. Onu her şeye rağmen, onunla bir daha asla beraber olmayacağımı bilmeme rağmen seviyordum.

Aslında onu hayatımda tanıdığımı herkesten çok sevdim ama sevmek yetmedi...

“Reyhanlı salata...” dedi Hazar. “Bence seversin.”

“Fesleğene benziyor,” dedim.

Konuşmuş, içimi dökmüştüm ve onunla uzun zaman sonra ilk kez böyle sıradan, böyle monoton bir konuşma yaşıyorduk.

“Reyhan, fesleğen ailesinden geliyor zaten,” dedi. “Teknik olarak aynılar.”

“Bunu bilmiyordum. Bizim topraklarımızda çok fazla yetişmezler...” Uzanıp masada duran ekmek sepetinden bir parça ekmek aldım. Ekmeğin renk tonu ilgimi çekince sıcacık ekmeği önce burnuma götürüp kokladım.

Bu halimi gören Hazar güldü. “Zencefilli,” dedi. “Sana çocukluğumda sevdiğim her şeyden hazırlattım.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Her şey hem o kadar sıradışı hem o kadar sıradandı ki insan böyle anlarda ne diyeceğini bilemiyordu. Sanki aramızda bir savaş vardı ve savaşın iki tarafı olarak. *Biraz duralım, biraz duralım da birbirimize sarılıp güç toplayalım,* diyorduk.

Hem düşman hem âşık gibiydik...

“Senin en sevdiğin yemek neydi?” diye sordu Hazar.

“Mantı,” dedim. “Türk atalarımın gelen bir yemek...”

“Duymuştum,” dedi Hazar. “Aslına bakarsan bizim geçmişimizde de Türkler var. Sizininki kadar olmasa da...”

“Noyan Krallığı...” dedim sessizce. “Sahi ya, köklerin ne-
reden geliyor sizin? Noyan hangi dilden geliyor? Anlamı ne?”

Sorularımı art arda sıralamıştım. Bunları gerçekten de merak ediyordum. Atalara ve köklere çok önem verir, hayatımızda hep onlardan izler taşıdığımızı inanırdım.

“Karmakarışığız...” dedi Hazar. “Sizin gibi. İsveç, Moğol, Nordik ve hatta biraz da Türk. Noyan ismi de Moğollardan geliyor. Noyan hükümdar demek, bu yüzden ilk doğan erkek çocuklarına genelde Noyan ismi verilir. Noyan ismi verilmediyse de Noyan’ı ikinci isim, ata ismi, soy ismi olarak kullanırız...”

“Hazar Noyan,” dedim merakla. “Sana böyle mi diyorlar?”

Hazar başını kaldırıp gözlerime baktı ve başını salladı. “Evet,” dedi. “Ama bunu uzun zamandır birinin ağzından duymamıştım. Bilirsin, krallıklarda bunlar pek kullanılmaz... Ya Kral Hazar’sındır ya da Prens Hazar. Sizde var mı böyle bir ata ismi?”

Uzanıp ekmekten bir parça daha aldım ve patatesle birlikte ağzıma attım. Hazar önündeki hindi dilimini keserken ben yemeğimi bitirip konuşmayı bekliyordum.

“Var aslında, fakat biz de pek kullanmayız...”

“Sakın Vegvisir deme,” dedi Hazar gülerek. “Pek güzel bir ikinci isim olmaz.”

“Hayır, o yalnızca krallığımızın ismi ve bu zamana kadar hiçbir hükümdarımız o ismi taşımamış. Bizde durum sizinkinden farklı.”

“Nasıl?”

Hazar kadehindeki içcekten bir yudum aldı ve arkasına yaslanıp beni dinlemeye başladı. Şöminedeki ateş yavaşlamış, odanın içindeki hava bile sakinleşmişti sanki.

“Benim ismim, yani Sara, İskandinav kökenlerimden geliyor ve prenses anlamına geliyor... Bizde ata isimleri, yani senin soy ismi diyerek nitelendirdiğin ikinci isimlerse her zaman babamızın annesinin ismidir. Ailedeki kadınlar soy ismi olarak hep babalarının annesinin ismini alır, erkeklerse babalarının babasının ismini.”

“Neydi peki? Babanın annesinin ismi...” diye sordu Hazar. Hâlâ arkasına yaslanıyor ve beni dikkatle dinliyordu.

“Aksel,” dedim. “Sara Aksel. Aksel hem Türklerde hem İskandinavlarda anlamı olan bir kelime. Türklerde sel gibi akıp gitmek demek, İskandinavlarda ise ‘savunucu’ demek. Büyü-kannemin ismi buymuş, bu yüzden benim ata ismim de bu.”

“Sara Aksel...” dedi Hazar hayranlık duyar gibi ve yüzüme uzun uzun baktı. Sanki hasret gideriyordu.

Konuyu değiştirebilmek için masada hiç tatmadığım bir aperatif türünü denedim, üzerinde rengi sarı ile krem arasında bir sos olan bir sebze ezmesiydi bu. “Kabak mı?” diye sordum.

Hazar başını salladı. “Üzerindeki de Hollandez sos. Sever misin?”

“Sevdim...” Burada bile ona laf sokasım geliyordu. *Ama sevmek yetmiyor işte*, diye devam etsem ne olurdu ki?

Yemek sessiz ve monoton bir havayla ilerlerken kapının çalınmasıyla kucağımdaki işlemeli mendili elimce aldım.

“Rahatsız etmeyin demiştim,” diye söylendi Hazar. “Girin.”

Mendille ağzımı silip merakla Hazar’ın arkasındaki camdan gördüğüm kapı yansımasına baktım. Kapı ağır ağır açıldı, giren Atlas’tan başkası değildi. Hazar onu görünce soran gözlerle baktı.

“Özür dilerim,” dedi. “Bölmek istemezdim ama önemli bir mesele var... Gelebilir misin?”

“Yemek yiyoruz,” dedi Hazar. “Daha sonra konuşalım.”

Atlas ise oldukça endişeli ve sabırsız görünüyordu. O sırada dışarıdan gelen gürültüleri, bastırılmaya çalışılan bir sesi duyar gibi oldum. Bir kadın sesini.

“Çekil,” dedi kadın. “Ben kendim girerim.”

Ve o an içeriye muhafızların arasından bir kadın dalıverdi. Atlas’a çarpıp geçti. Camdan yansımasını izlediğim kadını gören Hazar şok içinde ayağa kalktı. Onun gözleri şaşkınlıkla büyürken anlam vermeye çalışarak döndüm ve kadına baktım. Kumral uzun saçlı, uzun boylu, beyaz tenli, yeşil gözlü, çok güzel bir kadındı karşımdaki. Biraz dağılmış, yorulmuş, yıpranmış ama yine de güzel bir kadın... Peki bu da kimdi böyle? Kralın odasına dalabilecek kadar cesur, kimsenin dokunamayacağı kadar özel. Kimdi bu kadın?

“Nasıl olur bu?” diye sordu Hazar dehşet içinde. Gözlerine inanamıyor gibiydi, sesi titriyordu.

Kadın ise dolu gözlerle bir ona bir bana bakıyordu ve mahvolmuş görünüyordu.

“Buradaki herkes onu tanıdığı için...” dedi Atlas tereddütlerle. “İçeriye baş muhafızın onayıyla alınmış. Dün gece gelmiş, ailesiyle kalmış.”

“Nasıl?” dedi Hazar bir daha aynı dehşet ifadesiyle. “Nasıl olur bu? Sen...”

İçeride öyle büyük bir an yaşanıyordu ki olup biteni anlamayan tek insan bendim. Kadını herkes tanıyordu, olayı herkes biliyordu, hense bu karmaşanın ortasında durmuş yalnızca soran gözlerle bakmakla yetiniyordum.

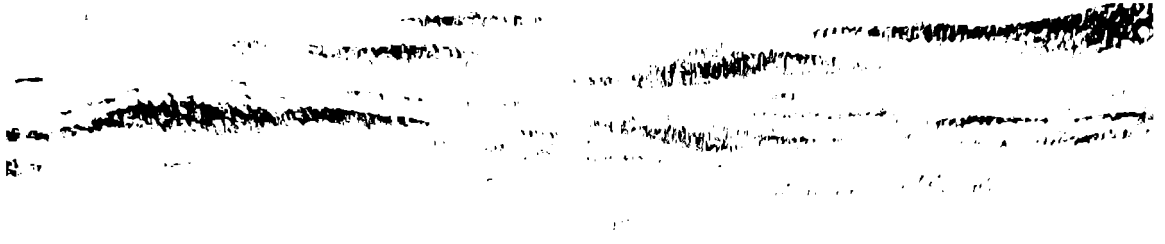
“Sen...” dedi Hazar bir kez daha ve nutku tutulmuş gibi devam etti. “Sen ölmüştün... Lena.”

O an nefesimi öyle bir tuttum ki bırakmamaya yemin ettim sanki. Kalbimin sesi kulaklarımda yankılanırken başımı Hazar’dan kadına çevirdim ve ona, Hazar’ın öldüğünü söylediği eski karısına korkuyla baktım.

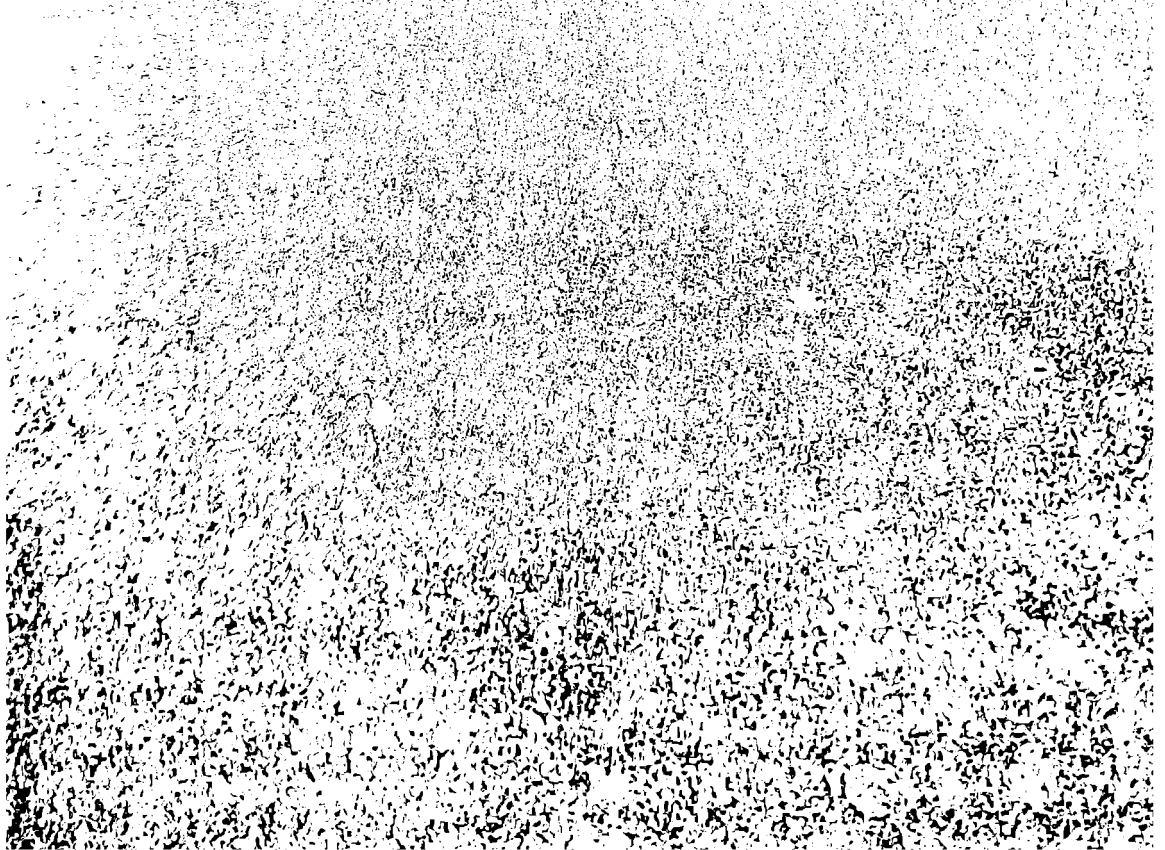
“Ben...” dedi kadın hüznle. “Ölmedim. Kurtuldum. Sana geldim.” Ve gözlerimin önünde koşarak kendini bir anda Hazar’ın kollarının arasına atıp ona sıkıca sarıldı. “Sana her şeyi anlatacağım...” dedi gözyaşları içinde. “Her şeyi.”

Bu öyle bir andı ki biraz olsun nefes almaya başladığımı hissederken kendimi hiç beklenmedik bir boğulmanın içinde bulmuş gibiydim. Sanki hiç bitmeyecek bir kâbusun içine hapsolmuştum. Kendimin gece yarısıydım o an, kendimin kâbusuydum.

Bir çocuğun anlam veremeyen bakışlarıyla, karmaşık ve bir o kadar da öfkeli bir halde bir onlara bir kapıdakilere bakıyordum. Hazar’ın havada kalan kollarını, bana bakan çaresiz ve şaşkın bakışlarını görmek bile bana bir şey ifade etmiyordu. Burada ne oluyordu bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı ki bu, bana hayatımın en büyük ikinci ihanetini yaşıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Nehrin sularında yıkarken
kendimi, önce dibe daldım
sonra kendimi dipten
çıkardım.

ÇİÇEK TARLASI

Bazen içinizde bir şeyler ölür ve onlar yine sizin içinizde bir yerlere gömülür... Hepimiz içimizde hem renkli çiçek tarlalarını hem de hayal kırıklıklarımızın mezar taşlarını taşıyoruz. Benim hayal kırıklıklarım öyle arttı ki artık içimde çiçek tarlalarına yer kalmadı. İçim artık bir çiçek mezarlığı.

Şaşırmaktan yoruldum, kırılmaktan, içimdeki çiçekleri kaybetmekten yoruldum.

Hazar'a olan tüm güvenim zaten dönüşü olmayacak bir biçimde yıkılmışken gördüklerim ve duyduklarım benim bile beklediğimden fazlasıydı. Bizi birbirimize bağlayan son köprü de yıkılmıştı. Artık soru işaretleri bırakan konuşmaların, hâlâ içimde bir yerlerde olduğuna inandığım acabaların sonu gelmişti. Hazar ve eski karısı tam karşımdaydı. Bana öldüğünü söylediği, beni onun yasını tuttuğuna inandırdığı karısı. Buradaydı, Hazar'ın odasında, ölüm sessizliğinin ortasında tam karşımda öylece duruyordu. Kulaklarım o saniyelerde duymayı bırakmıştı artık, kafamın içinde sesler değil yalnızca yoğun bir sis vardı. Onları orada bırakıp kapıya doğru yönelirken tek istediğim oradan sıyrılıp gidebilmektir. Tüm bu yalanların, ihanetlerin ve karmaşanın ortasından sıyrılıp gitmek istiyordum.

Kimse beni fark etmesin, görmesin, duymasın; kimse bana bir şey sormasın istiyordum.

Kendi adım seslerim kulaklarımdaydı ve kalp atışlarım vücudumu sarsıyordu; kalbim sanki kafamın içinde atıyordu. Muhafızların arasından çıkıp kendimi koridora attım, hangi hızla gittiğimin bilinçsizliğiyle odama ilerledim. Arkamdan gelen ses Hazar'ın değil, bir kadının sesiydi.

“Hazar,” diyordu Lena. “Hazar nereye gidiyorsun? Hazar!”

Sesi öfkeliydi, şaşkındı, o da benim kadar hayal kırıklığı içindeydi. Belki de Hazar ona da yalanlar söylemişti, belki de kalbini kırdığı tek kişi ben değildim.

“Hazar!”

Lena ona seslendikçe arkamdan gelen telaşlı adım seslerini duymaya devam ettim, adım sesleri durduğu an kolum bir el tarafından tutuldu.

“Sara!” dedi Hazar telaşlı bir ses tonuyla. Sesi o an bu dünyada duymak istediğim son ses bile değildi.

Beni kolumdan tutup da kendine çevirdiğinde sarhoş gibiydim, kendimde değildim, yaşadığım şok bende sakinleştirici bir etki yapmıştı ama yine de peşimden geleceğini biliyordum.

“Bırak beni,” dedim belli belirsiz. Kolumu ondan kurtarmaya çalıştım ama başaramadım, hiç gücüm kalmamıştı.

“Dinle beni!” dedi Hazar yalvarır gibi.

Titrek ve hızlı nefeslerimi sakinleştirmeye çalışırken öfkeyle ona baktım. “Bırak beni!” dedim bir kez daha.

“Dinle beni,” dedi ve etrafımızdaki kalabalığa, bizi izleyen saray halkına aldırmadan devam etti. “Yalvarıyorum sana, dinle beni.”

Tir tir titreyen vücudumu umursamadan öfkeden dolan gözlerimle önce kalabalığa, sonra ona baktım.

“Dağılın!” dedi bir anda Hazar. Sesinin her tınısından öfke akıyordu. “Hepiniz işlerinizin başına!”

Herkes dağılırken odasının kapısından bizi izleyen Lena'yı gördüm, yanındaki Atlas onun bizim yanımıza gelmesini engellemeye çalışıyor gibiydi. Başımla orayı işaret ettim. "Seni bekliyor," dedim kendime hâkim olmaya çalışarak. "Ve hiç de ölü gibi görünmüyor."

Hazar bana doğru bir adım daha attı, eli hâlâ kolumdaydı, gözlerime çaresiz, dolu ve yalvaran gözlerle bakıyordu. "Yemin ederim..." dedi güçsüz bir sesle. "Yemin ederim bilmiyordum."

Omuz silktim. Kolumu çekip ondan kurtardım ve yüzüne nefretle baktım. "Sen benim bu hayatta gördüğüm en yalancı ve en kötü kalpli insansın Hazar!" dedim içimdeki öfkeyi bir saçarak. "Keşke o gün bir yolunu bulsaydım da kaçabilseydim buradan! Ya da keşke sen o gün..."

"Söyleme," dedi Hazar. "Yalvarıyorum, söyleme... Sus."

Yalvarıyordu, dolu gözleri korkuyla bakıyordu gözlerime. Sanki bunları duymak onun en büyük korkusuydu. O kadar iyi rol yapıyordu ki bir başkası olsa ona inanırdı. Oysa ben artık ona inanmayı bırakmıştım. Hazar'a inanma defteri benim için bu akşam tamamen kapanmıştı.

"Keşke..." diye söze girdim az önce yarım kalan cümlede devam etmek için. "Keşke sen o gün ölseydin."

Arkama bile bakmadım, yalnızca birkaç adım daha attım ve kendimi odamda buldum. Hazar ardımdan bakakalırken bu onun o koridorda öylece kaldığı ilk an değildi, son da olmayacaktı. Oysa son olması için, buradan kurtulabilmek için her şeyi yapmaya razıydım.

Kendimi büyük kapının hemen yanındaki duvarın önünde yere bıraktım. Duvara yaslanıp bacaklarımı kendime çektim ve başımı dizlerimin üzerine koydum. Hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Yaşadıklarım ve daha neler yaşayacağımı bilmeme ağladım... Kalbimin kırıklığına, kalbimi korumak için

görevlendirildiğine inandığım o adamın kalbimi paramparça etmesine ağladım. Daha ne kadar acı çekecektim? Kalbim tuzla buz olana kadar mı? Ne zaman denecekti kaderimdeki bu soyut savaş hali?

Ömrüm boyunca herkes kalbin sahibi, kehanetin bebeği olarak dünyaya geldiğim için beni hep şanslı olarak nitelendirmişti. Oysa ben annesinin ölümüne doğmuş, babasının ölümünün yasını bile tutamadan sürgün edilmiş bir prensesim. Kendi evinin, kendi krallığının kraliçesi olacakken hiç bilmediği diyarların tutsağı olmaya zorlanmış, üstelik bu darbeyi aşık olduğu adam tarafından yemiş bir prensesim...

“Majesteleri...” Odanın aralık kapısından giren Maya’ydı. Beni kapının yanındaki duvarın dibinde ağlarken gördüğü an endişeyle yanıma geldi, eğildi ve telaşla yüzüme baktı. “İyi misiniz?” diye sordu korkuyla. “Şifacıyı çağırayım mı?”

Başımı isteksizce salladım. Burnumu çektim ve gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. “Benim artık şifa bulma ihtimalim kalmadı Maya,” dedim kendimle dalga geçer gibi. “Bana hiçbir şifacı yardım edemez.”

Maya hiçbir şey söyleyemedi. Öyle bir bakıyordu ki bana o bile acıyordu sanki. “Sizi kaldırayım efendim. Lütfen, tutunun bana da yatağa götüreyim sizi.”

Omuz silktim. Ne buradan kalkmak ne de herhangi bir şey için efor sarf etmek istiyordum. “Ben artık hiç hareket etmeyeceğim,” dedim.

“Hareket etmeyecek misiniz?”

“Hayır. Hiç kıpırdamayacağım. Artık buradayım,” dedim elimle yerdeki kahverengi taşlara dokunarak. “Burada yaşayacağım.”

Bunları bir başkası söylese kendimi gülmemek için zor tutardım ama insan acı çekerken içinden geçen her şeyi böyle

söyleyiveriyordu işte. Mümkün olsa gerçekten de burada yaşırdım, buradan hiç kalkmazdım.

“Burada, yerde mi?” diye sordu Maya hüznle.

Başımı salladım. “Kıpırdadıkça acı çekiyorum,” dedim göz yaşları içinde. “Arık kıpırdamak bile istemiyorum.”

Maya ne yapacağını bilemeyerek etrafa bakındı ve sonra yere, yanıma çömeldi. Tam yanıma aynen benim gibi oturup dizlerini kendine çekti ve duvara yaslandı. Bir süre sessizce yanımda oturdu. Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımda kurumuştur, başım dizlerimin üzerindeydi ve her ağlama sonrasında olduğu gibi uykum gelmeye başlamıştı. Aklım az önce yaşananlardaydı. Hazar’ın Lena’yı gördüğündeki yüz ifadesi ve şaşkınlığı. Lena’nın ona sarılması...

“Sen onu tanıyor musun?” diye sordum sessizce.

Maya bir süre yanıt vermedi. Ne diyeceğini, söylediği şeylerin bende nasıl bir etkiye neden olacağını bilemiyordu ama bir süre sessizce bekledikten sonra konuşmaya başladı.

“Tanıyorum,” dedi. “Lena bu sarayda büyüdü, ben buradaki herkesi tanırım...”

“Peki sen ölmediğini biliyor muydun? Herhangi birinden bir şey duymuş muydun?”

Maya anında başını kaldırdı. “Hayır,” dedi. “Onun hakkında yıllardır hiçbir şey duymadım majesteleri. Ne öldüğünü ne de yaşadığını duydum.” Yüzüme bakmaya devam ediyordu. Bense gözlerimi onun yüzünden başka bir yöne çevirmiş, yerdeki taşları izlemeye dalmıştım. “Efendim...” diye söze girdi Maya. “Beni yanlış anlamayın, yorum yapmak da haddime değil, biliyorum ama kral size yalan söylemez... Sizinle herkesin içinde nasıl konuştuğunu kendi gözlerimle gördüm.”

Sinir bozukluğuyla güldüm. “Kral bana yalan söylemez, öyle mi?” dedim alaycı bir yüz ifadesiyle. “Sen onun bana söylediği yalanları bir bilsen...”

Maya derin bir nefes aldı. Halime üzülyordu ama elbette ki kralını da korumak isteyecekti. “Ben...” dedi tereddütle. “İsterseniz sizin için bir şekilde konuşmalarını dinleyebilirim. En azından denerim...”

Maya’ya hayretle baktım. “Benim için casusluk mu yapacaksın?” dedim hüznle gülümseyerek.

“Yani isterseniz...”

“Teşekkür ederim Maya,” dedim başımı sallayarak. “Lakin hayır... Onlara dair hiçbir şey duymak istemiyorum artık. Ne halleri varsa görsünler.” Sonra durdum ve gelecek yanıtta emin olamadan konuşmaya başladım.

“Peki senden başka bir şey istesem...” diye mırıldandım.

“Yapabileceğim her şeyi yaparım kraliçem.”

Bakışlarımı karşıdaki pencereye çevirdim. Bana yardım etmesi için görevlendirilen masum birini yapmaması gereken şeyler yapmaya sürüklemek ne kadar doğruydı? Ne kadar ahlaklı bir davranış olurdu bu? Oysa öyle bir dönemdeydim ki hayatımın, doğrular ve yanlışlar umurunda bile değildi, tek istediğim özgürlüktü.

“Benim...” dedim. “Lidya ve Aref’le görüşmeme yardımcı olabilir misin? Onlarla yalnızca on dakika konuşmak istiyorum. Biliyorsun, ikisi de çocukluk arkadaşım. Onlardan destek almak bana iyi gelecek...”

Maya zor bir durumda kalacaktı, bunu biliyordum. Hüznü bir nefes aldı ve çaresizce etrafına bakındı. “Kaçmaya çalışmayacaksınız... Değil mi?” diye sordu Maya endişeyle.

Ona yalan mı söyleyecektim? Bana yaptığı bunca yardımdan sonra onu kandıracak mıydım? Başımı çevirip gözlerinin içine baktım. “Kaçacağım Maya,” dedim. Ona yalan söylemek istemiyordum. “Kaçmak için onlardan yardım isteyeceğim ama merak etme, bunu şimdi, senin gözetimindeyken değil,

senin buralarda olmaman gereken bir zamanda yapmak için elimden geleni yaparım. Bunu onlar da biliyor Maya, ben burada tutsağım ve fırsatını bulduğum her an buradan kaçmayı deneyeceğim.”

“Ama...” diye söze giren Maya’nın sözünü kestim. “Burası benim evim değil. Burası benim anne ve babamın ebedi uykuya yattığı topraklar değil. Ben burada yalnızca bir yabancıyım ve artık eve dönmek istiyorum Maya... Tutsak edilen herkes gibi.”

Maya üzülerek başını önüne eğdi. Hiçbir şey söylemedi. Sol elinin tırnakları, sağ elinin parmaklarıyla oynuyordu, yaşadığı stres her halinden belliydi.

“Bir şey söyleyecek misin?” diye sordum ve devam ettim. “Bunu yapmak zorunda değilsin... Seni çok iyi anlıyorum. Sen bunu yapsan da yapmasan da ben bir gün buradan kaçıp gideceğim. Kendini bana yardım etmek zorunda hissetme.”

Maya’nın tırnakları parmaklarını aşındırırken konuşmaya başladı. Cevabı kısa ve netti. “Yapacağım,” dedi. “Kaçmanıza yardım edemem efendim lakin çocukluk arkadaşlarınızla görüşmenizi sağlayacağım.”

Ona minnettar bir gülümsemeyle baktım. Gözlerim akşamın yorgunluğu ve hüznünü taşıyordu ama dudaklarım biraz olsun kıvrılmıştı. Kollarımı uzatıp ona sıkıca sarıldım.

“Majesteleri...” dedi Maya şaşkınlıkla, başka hiçbir şey söyleyemedi.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Bana bir kız kardeş olduğun için, bu kadar iyi bir dost olduğun için teşekkür ederim Maya.”

Hayatımdaki her şey yokuş aşağı gidiyordu ve ben bu yolda sarılabildiğim herkese sarılıyor, onları da kendimle yokuş aşağı götürüyordum sanki. Bunun bana verdiği suçluluk hissi vicdanımı rahatsız etse de çaresizdim. Gurur kırıcı gerçeklerin içinde kendimden başka her şeye benzemeye başlamışken

climi yardım isteğiyle uzatmayacağım yer yoktu. Pes etmek benim hamurumda yoktu. O benim genlerime hiç işlenmemiş bir davranış biçimiydi, ne kadar düşersem düşeyim kalkmak için gerekirse çırpınacaktım. Kıyıya vurmuş ve suya dönmeye çabalayan bir balık gibi...

Sarayın geniş ve ihtişamlı koridorlarını süsleyen kapıların ardında yine ne çok şey yaşanıyordu. Kimileri yas tutuyordu, kimileri kutlama yapıyordu. Sara'nın odası buram buram şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla doluyken Kral Hazar'ın odası da bundan farklı değildi.

Hazar, Atlas ve Lena, Hazar'ın öldü bildiği karısı, odanın tam ortasında karşılıklı durmuş tüm bu yaşananlara anlam vermeye çalışıyordu. Hazar'ın bakışları öyle yorgun, öyle öfkeli ve öyle üzgündü ki çaresizliği metrelerce öteden bile belli oluyordu. Atlas şaşkıındı, ne hissedeceğini bilemiyordu. Lena ise Hazar'a duyduğu özlemle hareket etmek, bir an önce ona sarılıp uyumak istiyordu.

"Çok değişmişsiniz..." dedi Lena dolu ve şaşkın gözlerle. "Çok zaman geçti... Çok özlemişim sizi, buraları, her şeyi.."

Lena bir anda kendini tutamadı ve odaya girdiği ilk anda yaptığı gibi kollarını açarak Hazar'a yöneldi. Karşılık bulacağından çok emindi ancak Hazar'ın göğsünü kollarıyla sarıp ona sıkıca sarılacağı anda hiç beklemediği bir tepki aldı ve Hazar'ın ondan bir adım geriye gidip elini kaldırdığını gördü.

"Hayır," dedi Hazar. "Sadece konuşmak istiyorum. Her şeyi dinlemek istiyorum..."

Lena olduğu yerde öylece kolları açık kalakaldı. Başını önüne eğip boğazını temizledi ve geriye doğru iki adım atıp eski yerine döndü.

“Anlat artık,” dedi Atlas. “Sana sorduğum soruların hiçbirine cevap vermedin, ağabeyime gelmek istediğini söyledin. Geldin ama hâlâ susuyorsun.”

Lena derin bir nefes aldı, aradan geçen yılların birçok şeyi değiştirdiğini artık anlamıştı. Karşısındaki onun Hazar’ı değildi. “Ben...” dedi. “Tam olarak ben de bilmiyorum aslında. Hastaydım, biliyorsunuz... Gittiğimiz her şifacı hastalığının bir çaresi olmadığını söylerken ve ben acılar içinde kıvrılırken senden çok büyük bir şey istemiştım...” diye mırıldandı Hazar’a bakarak.

“Evet,” dedi. “Seni öldürmemi.” Hazar artık o günü ve o anı hatırlamaktan üzüntü değil, öfke duyuyordu.

“Ama sen bunu yaparken çok da başarılı olamadın Hazar. Sen öldüğümü sanıp sinir krizi geçirerek odadan ayrıldığında beni başkaları bulmuş. Vegvisir Kralı’nın oğlunun, yani prensin adamları...”

“Prensin adamları mı?” dedi Atlas şaşkınlıkla. İkisinin de kafası karmakarışık olmuştu.

“Evet,” dedi Lena başını sallayarak. “Sana beni gömdüklerini söylediler, değil mi?”

Hazar gözlerini Lena’ya çevirmiyordu bile. Ona kısaca baktıktan sonra ya karşıdaki duvara ya da kardeşinin yüzüne bakıyordu. “Evet,” diye mırıldandı. “Bize senin mezarını bile gösterdiler.”

Lena hüznle, gözyaşları içinde başını salladı. “Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum, yalnızca tahminlerim var. Beni aylarca tedavi ettiler, iyileşmem için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Beni iyileştikten sonra da ellerinde tutsak olarak tuttular.”

“Tamam da neden?” diye sordu Atlas öfkeyle. “Hiç sormadın mı? Bize haber uçurmanın hiçbir yolunu bulamadın mı?” Lena’nın anlattığı zırvalıkların birçoğuna inanmıyordu. Ona

göre Lena şeytanın ta kendisiydi.

“Onlara defalarca sordum...” dedi Lena. “Bana yalnızca günü gelince anlayacağımı söylediler. Belli ki ben onların sana karşı tuttukları bir yemdim. Prens en başından beri senin kim olduğunu biliyordu ve günün birinde beni, senin sevdiğin kadını sana karşı kullanabileceğini düşündü belli ki.”

Lena’nın “sevdiğin kadın” vurgusu Hazar ve Atlas’ın göz göze gelmelerine neden oldu. Lena gözyaşlarını silip sakinleşmeye çalışırken onun da aklında onlarca soru vardı. Aradan geçen onca zaman boyunca Hazar, Lena’nın öldüğünü sanarken o hep sevdiği adamın nerelerde ve nasıl olduğunu düşünüp durmuştu.

“Seni buraya kim getirdi?” diye sordu Hazar dalgın bir ifadeyle. Ne düşüneceğini bile bilmiyordu artık.

Lena gözlerini diktiği eskitmeli koyu kırmızı halıdan başını kaldırıp odanın penceresine, pencereden uzaklara baktı. Yaşadıkları gözünün önünden geçti, bir süreliğine dalıp gittiği saniyelerden sonra konuşmaya başladı.

“Yeni kralın adamları...” dedi Lena sessizce, “...beni sarayın yakınlarında bir göl kenarına atıp gitti.”

Bahsettiği “yeni kral” Sara’nın ağabeyiydi. Hazar da Atlas da bunun bilincindeydi ama çözemedikleri bir şeyler vardı. Yeni kralın bu hamlesinin sebebi neydi? Lena’yı bir yem gibi saklamıştı ama neden şimdi ortaya çıkarmıştı? Sebebi neydi?

“Neden?” deyiverdi Atlas, Lena’ya duygusuz gözlerle bakarken. “Bunu neden yaptıklarına dair bir fikrin var mı?” Lena’ya duyduğu nefret gözlerinden okunuyordu.

“Bana hiçbir şey söylemediler,” dedi Lena. “Anlattığım gibi oldu her şey.”

Konuşurken ona soru soran Atlas’a değil de karşıdaki duvarı izleyen Hazar’a bakıyordu. Üçü de bundan sonra ne olacağını düşünüyordu. Lena’nın hayatlarında bundan sonraki yeri ne

olacaktı?

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Atlas ağabeyinin göz hizasına girmeye çalışarak. “Ne olacak?”

Hazar hayatının en çaresiz anlarından birini yaşıyordu. Duyguları ve mantığı delicesine bir savaşa girmiş, siyah ve beyazın arasında çekiştirilirken grinin en derininde boğuluyor gibi hissediyordu.

“Lena’yı misafirhaneye götür...” dedi sessizce. “Bir süre orada kalsın. Sonrasını düşüneceğim.”

Atlas başını sallarken Lena hayatının en büyük şaşkınlığını yaşıyordu. Bıraktığında kendisine âşık olan bu adam şimdi onun kendi odasında kalmasını bile istemeyen birine nasıl dönüşmüştü? Yine de bir şey söylemeyi, itiraz etmeyi gururuna yediremedi. Başını salladı ama yine de dayanamadı ve aklında olan o soruyu sordu.

“Pekâlâ,” dedi. “Ben misafirhanede kalırım... Peki o kadın kim?”

Hazar’ın gözleri bir kez daha Atlas’ı buldu. Atlas’ın Lena’dan hiçbir zaman hoşlanmadığını, hatta ondan nefret ettiğini çok iyi biliyordu. Haklı sebepleri de vardı. Lena hiçbir zaman çok da iyi bir insan olmamıştı ama hâlâ yaşaması ne Hazar’ın ne de Atlas’ın aklının ucundan bile geçiremeyecekleri bir gerçeklikti.

“Hangi kadın?” diye sordu Hazar emin olmak için.

“Az önce peşinden gittiğin o suratsız şey...”

Lena’nın yüzündeki kınama ifadesi ve sesindeki kinaye Hazar’ı sinirlendirmişti. Yalnızca Hazar’ı değil, Atlas’ı da sinirlendirmişti. Sözkonusu Sara olunca onu tanıyan herkes için akan sular duruyordu.

“O...” dedi Hazar, kendisinin bile beklemediği bir gururla. “O benim karım.”

Lena’nın yüzündeki şok her şeyi anlatıyordu aslında. Lena

gerçekten de buraya gelerek bir kraliçe olacağını sanmış, Hazar'ın ona yıllar sonra bile asla hayır diyemeyeceğine inanmıştı. Oysa karşılaştığı manzara beklediğinden çok farklıydı.

Hazar bir başkasına karım diyordu, onun kurduğu kraliçelik hayallerini bir başkası yaşıyordu. Fakat tüm bunlara rağmen Lena'nın içinde Hazar'ın yeniden ona döneceğine dair bir özgüven belirmişti. Onu kendisine tekrar âşık edebileceğine, bu toprakların kraliçesi olacağına inanıyordu...

Ben dip burası dedikçe
bir dip daha çıktı,
dibe vurdum dedikçe
bir dip daha çıktı.

YIKIMSA YIKIM

Gece sabaha henüz bağlanmamıştı ki odamdaki hareketlilikle gözlerimi açtım. Aralık perdelerden görünen gökyüzü gözlerimin gördüğü ilk şeydi. Siyah ve mor arasında sıkışıp kalmış, maviyle hiçbir alakası olmayan bir renk taşıyordu gökyüzü o saatte. Havanın güneş doğduktan bile kapalı olacağı her halinden belliydi ve aralık camdan içeri sızan yağmur kokusu geleceğin habercisi gibiydi.

“Maya?” dedim uykulu sesimle. Yatakta doğruldum ve ona, kapının önünde duran silüetine baktım.

Maya başına geçirdiği siyah dantelli örtüyü aralayıp bana parmağıyla susmamı işaret etti. “Bunları hemen üzerinize geçirmemiz lazım,” dedi fısıldayarak. Elinde siyah bir pelerin ve yüzümü de kapatacak siyah ve dantelli bir başlık vardı.

“Neden?” dedim fısıltıyla.

“Muhafızlar gece antrenmanına indi, kapıda yalnızca iki kişi kaldı ama merak etmeyin... Onlar bizi ele vermez.”

Apar topar kalkıp sessiz ve hızlı adımlarla kapının yanına koştum. Maya elindekileri hızla üzerime geçirirken ben bir yandan konuşuyordum.

“Onlar da senin adamların mı yani?” dedim sessiz bir gülüşle. “Bu sarayda bir benim mi casusum yok?”

Maya gülümseyerek başını salladı. “Ben varım ya efendim,” dedi ve bana başıyla kapıyı gösterdi. “Dışarı çıktığımız andan itibaren asla konuşmayın majesteleri. Yüzünüzü sakın açmayın, sessiz ve hızlı olmak zorundayız.”

Başımı salladım. Maya beni hazırlar hazırlamaz kendi yüzünü de aynı dantelli başlıkla kapattı ve kapıyı araladı. Dışarıdaki muhafızlardan biriyle kısa bir bakışma anı yaşadktan sonra bana elini uzattı. Elini tutup başım öne eğik bir halde hızlı adımlarla koridora çıktım. Başımı asla kaldırmadım, sesimi asla çıkarmadım. Hiç yokmuşum gibi indim sara yın karanlık merdivenlerinden, bir elim Maya’nın elini tutarken bir elim pelerinimin yeri süpüren eteğindeydi. Duvarlara asılı meşalelerin aydınlattığı basamaklardan bir bir indik, önce büyük avluyu hızla geçtik, sonra daha önce hiç görmediğim birkaç koridordan hızlıca süzıldük ve bir kapının önünde nefes nefese durduk.

“Sizi kapıda bekliyorum,” dedi Maya. “Sadece birkaç dakikanız var. Lütfen hızlı olun majesteleri.”

Başımı salladığım an Maya kapıyı çaldı ve kapı anında açıldı. Kapıyı açanın kim olduğuna bile bakmadan açılan aralıktan hızlıca içeri girdim ve nihayet başlığımı çıkardım.

“Ah!” dedi Lidya elini kalbine götürerek. “Nihayet!”

Kapıyı açan Aref’ti ama beni Lidya’nın açık kolları karşılamıştı. Yüzündeki endişeli ifadeyle bana sarıldığı sırada ben hâlâ nefes nefeseydim. Gözlerim hızlıca odayı taradığında buranın büyük bir kral odasından neredeyse farksız olduğunu gördüm. Aslında tek farkı burada iki yatak olmasıydı.

“Geldiğinizi kimse görmedi, değil mi? Emin oldunuz mu?” diye sordu Lidya kolları beni sarmaya devam ederken.

“Yok görmüşler Lidya, birazdan onlar da geliyormuş zaten. Beraber bir sabah kahvesi içeriz demişler,” dedi Aref gözlerini devirerek. “Kızı bırak da konuşsun! Boğuyorsun onu.”

“Özür dilerim, özür dilerim! Ben yalnızca senin için çok endişelendim Sara!” dedi Lidya kollarını açarken. Kollarının arasından ayrıldım ve kendimi tam yanımda duran yatağın ucuna bıraktım.

“Pekâlâ,” dedim. “Hızlı olman lazım. Maya size bunu söylemiştir zaten.”

“Alnına ne oldu senin?” diye sordu Lidya bir anda telaşla.

İkisi de endişeyle bana bakarken geçiştirmek için başımı salladım. “Önemli bir şey değil, cidden hızlı olmamız lazım! Burada kaç tane casusunuz var bilmiyorum, ne yapabiliriz inanın bunu da bilmiyorum ama beni ve Vera’yı buradan bir an önce çıkarmamız lazım.”

“Bunu yapmak için elimden geleni yapacağımı söylemiştim, biliyorsun,” dedi Aref. “Ama o kendini kral sanan şövalye bozuntusu onu kimin zehirlediği ortaya çıkana kadar tüm misafirlerinin saraydan bile çıkmasını yasakladı.”

“Senin bu gece buraya gelebileceğine bile inanamadık,” diye söze girdi Lidya. “Sahi ya, nasıl atlattınız onca muhafızı?”

Tam o an kapı sessizce çaldı ve aralanan kapının ardından Maya’nın fısıltısı duyuldu. “Artık çıkmamız gerek efendim.”

“Bir dakika daha Maya,” diye yanıtladım onu ve Aref’le Lidya’ya döndüm. “Onu boş verin şimdi. Sizden istediğim şey şu, casuslarınızı kullanarak sarayınıza haber gönderin. Buraya...” dedim kendimden emin bir sesle. “Noyan Krallığı’na ve Hazar’a savaş açmak için hazırlıklara başlasınlar.”

“Savaş mı?” dedi Lidya endişeyle.

“Biliyorum,” dedim. “Büyük bir karar ama merak etmeyin, bu fedakârlığı yaparlarsa karşılığını görecekler.” Derin bir nefes aldım ve gece boyunca düşündüğüm ama söylemenin bu kadar zor olacağını hiç bilmediğim o cümleyi kuruverdim. “Babanız Noyan Krallığı’na ve Hazar’a savaş açarsa buradan

kurtulduğum anda kendi topraklarımın, Vegvisir Krallığı'nın yarısını size vermenin sözünü veriyorum..."

Aref ve Lidya şaşkınlıkla birbirine bakarken Maya bir kez daha kapıyı çaldı.

"Birkaç saniye daha!" dedim sessizce.

"Senin için her şeyi yaparım Sara, bunu biliyorsun..." dedi Aref fısıltıyla. "Bu zamana kadar yaptıklarımı da biliyorsun."

"Biliyorum," dedim. "Her şeye rağmen gizlice odama girmen bile büyük bir şeydi benim için..."

"Yalnızca o değil," dedi Aref anlamlı bir ses tonuyla.

Kaşlarımı çattım ve ona merakla baktım. "Ne demek bu?" Maya bir kez daha kapıyı araladığı an ayaklandım ve Aref'in cevabını beklerken kapıya doğru ilerledim.

"Başarılı olabilseydim Hazar şu an ölmüş olacaktı," dedi Aref gözleriyle beni takip ederken.

"Nasıl yani?" dedim endişeyle. Aklıma gelen şey doğru olabilir miydi? Elimi kapının kulpuna götürmüş kalbim ağzımda Aref'in cevabını bekliyordum ki Aref dünyanın en gurur verici eylemini yapmışçasına bir özgüvenle konuşmaya başladı.

"Onu ben zehirledim Sara," dedi. "Ve merak etme, istediğin savaşa savaşıyoruz... Yıkımsa yıkım, ateşe ateş. Şimdi git. Aklın burada kalmasın, gerekeni yapacağız. Sana söz veriyorum."

Az önce duyduklarımın şokuna rağmen Maya'nın başının derde girmemesi için acele etmem gerektiğini biliyordum. Nutkum tutulmuş bir halde kapıyı açtım ve titreyen ellerimle başlığımı kafama geçirip yüzümü kapatarak Maya'nın yanında yola koyuldum.

Bu gerçeği zaten az çok tahmin etmeme rağmen şaşkındım. Çocukluk arkadaşınızın böyle kolayca birini zehirlediğini söylemesi kolay atlatılabilir bir durum değildi. Gerçi hangisi daha dehşet vericiydi bilmiyordum. Bu mu yoksa evlendiğiniz adamın öldü sandığınız eski karısının bir anda çıkagelmesi mi?

Artık tüm yaşadıklarımın, her güne yeni bir gerçekle uyanmaktan ve bu gerçeklerle sarsılmaktan çok yorulmuştum. Savaşa savaş istiyordum, yıkımsa yıkım. Dün gece yatağıma uzandığımdan beri bu sarayı yerle bir hayal ediyordum, hayal kurmaya başladığı her an Hazar'ın topraklarını kendi topraklarıma katıyor, onu dünyanın bir ucuna sürgün ediyor ve evime dönüyordum...

Artık kalbimdeki kolyenin varlığını bile hissedemiyordum. Kalbin ne beni ne de bu sarayı koruduğuna inanıyordum. Sanki onun içimi ısıtan ve bana mutsuz olmayı yasaklayan bir sihri vardı ve o sihir bu topraklarda çalışmıyordu. Burada mucizelere yer yoktu, burada yalnızca acı vardı.

“Odanıza girene kadar sesinizi çıkarmayın majesteleri,” diye fısıldadı Maya.

Yüzümü örten dantelin arkasından başımı salladım. Süratle geldiğimiz yollardan döndük. Meşaleler, şamdanlar, görkemli resimler ve uyanmaya başlayan kuş seslerinin arasında koridorları geçtik, merdivenleri aştık. Sapasağlam karoların üzerine hepsini kırmak istercesine basıyor, baktığım her bir duvarın yıkılış anını hayal ediyordum.

Nihayet odamın bulunduğu koridora girdiğimizde gözümün ucuyla baktım ve kapının önünde kalan iki muhafızın da orada olmadığını gördüm. Kaşlarımı çatarak Maya'ya döndüm ama koridordaki bize uzak kalan diğer muhafızların dikkatini çekmemek için konuşmadım. Maya da bana aynı kafa karışıklığıyla, aynı soru soran gözlerle bakıyordu ama burada dikilip bu durumu sorgulamak için pek de vaktimiz yoktu. Başımınla kapıyı gösterdim ve Maya tereddütle kapıyı açtı. Başını yerden kaldırmadan içeri girdi ve aynı tedirginlikle peşinden giderken yalnızca Maya'dan gelen korku dolu “hıh” sesini duydum.

Tam o an bir adım geri gidip başımı kaldırdım ve denk gelmeyi beklemediğim bir çift göze rastladım. Gözleri dantelin ardında kalan gözlerimi buldu. Bana her zamanki hayal kırıklığıyla baktı.

“Hoş geldiniz hanımlar,” dediğinde o tanıdık kadife ses kulaklarımı buldu. Hazar’ın sesi...

Maya ve ben kapının girişinde öylece kalakalmışken karşıımızda yalnızca Atlas ve Hazar vardı. Hazar en karşıda, pence-remi yanındaki koltuğa oturmuş, kollarını göğsünde birleştirmiş bana bakıyordu. Atlas ise pencereye yaslanmış ağabeyinden gelecek tepkiyi gözlemliyordu.

“Korkma,” diye fısıldadım Maya’ya ve koluna yavaşça dokundum. Ardından önüne geçip başımdaki dantelli başlığı çıkardım.

“Hoş bulduk,” diye mırıldandım pasif bir öfkeyle. “Odama ne zamandır izinsiz giriyorsun?”

Hazar başını kaldırıp alaycı bir tavırla bana baktı. “Bu akşam başladım,” dedi. “Merak etme, bu son olacak.”

Hazar’ın yanıtı beni şaşırtırken kaşlarımı çattım. “Ne güzel,” dedim. “En azından haddini bilmeye başladın.”

Hazar burnunu çekip ayağa kalktı ve odada ağır ağır dolaşmaya başladı. Ellerini arkasında birleştirmiş yatağa, koltuğa, pencerelere, perdelerine bakınıyordu...

“Bu son olacak,” dedi bir kez daha. “Zira artık bu odada yaşamayacaksın Sara.”

Durdu ve bana döndü. Birkaç adım ötemde, tam karşıımdaydı. Elleri hâlâ arkasında, bakışları dimdikti. Kaşlarım bir kez daha çatıldı ve söylediklerine anlam vermeye çalıştım.

“Ne demek bu?” diye sordum. “Ne oldu, yine mi zindana gönderiliyorum?” Sonra durdum ve öfkeyle güldüm. “Hah, rabbii ya! Karın geldi ve ona bir oda lazım, değil mi?”

Hazar sakinleşmeye çalışırcasına derin bir nefes daha aldı. Yanağındaki hareketten dilini dişlerinin üzerinde hareket ettirdiğini anlayabiliyordum.

“Bu topraklarda her kralın bir karısı olur ve benim karım sensin,” dedi keskin bir sesle.

Omuz silkip alaycı bir tavırla konuşmaya devam ettim. “Prensipleri olan bir hükümdar, ne kadar etkileyici...” Bur- numdan güldüm ve devam ettim. “Tek kusuru eski karısının öldüğüne dair yalan söylemesi.”

Hazar doğrudan benim gözlerime bakıyordu, yüzünde en ufak bir hareket bile yoktu. Aksine korkutucu derecede ifade- sizdi.

“Nereye gittiniz?” diye sordu.

“Size bunu kim uçurdu?” diye sordum aynı alaycı tavırla. “Söyle de bir daha onunla çalışmayayım ve geldiği casusluk kurumuna geri postalayayım onu!”

Artık onunla yalnızca dalga geçiyordum. Belki de içten içe onu öfkeliendirirsem beni buralardan göndereceğini düşünüyordum. Ne aptalca bir hayaldi...

“Maya, sana soruyorum,” dedi Hazar öfkeyle. Tam yanımda duran Maya korkuyla sıçradı. “Nereye götürdün onu?”

“Onun bir suçu yok,” dedim. “Onu ben zorladım... Tehdit ettim.”

Sanırım alaycı olmayı bırakacağım tek nokta gerçekten sevdiğim birinin zarar görebileceği noktaydı. Maya başını yere eğmiş tir tir titrerken benim başıma gelebilecek hiçbir şeyden korkum yoktu. Bana istediklerini yapabilirlerdi ama sevdikle- rime dokunamazlardı.

“Arkadaşım Lidya’yı ziyaret etmek istedim,” diye mırıldan- dım. “Onu da bana yardım etmeye mecbur bıraktım. Soru- ların bittiyse çıkabilirsin.” Sonra durdum ve kaşlarımı çatıp

aklıma ciddi bir soru gelmiş gibi devam ettim konuşmaya. “Hem senin karın gelmedi mi? Odanda seni beklemiyor mu? Neden yalnız bıraktın onu?”

Hazar’ın gözleri hâlâ üzerimdeydi, böyle konuşmaya daha ne kadar devam edeceğimi merak ediyor gibiydi.

“Şimdilik sorularım bitti,” dedi ve başıyla kapıyı işaret etti. “Çıkabiliriz.”

“Çıkın,” dedim.

“Çıkabiliriz,” dedi bir kez daha. “Hiçbir eşyanı almana gerek yok. Yarın gün içinde getirecekler.”

Ona anlam vermeye çalışarak bakıyordum, bu da ne demekti şimdi? Beni gerçekten zindana filan mı gönderiyordu? Öyleyse buna bile sevinecek hale gelmiştim. Ondan ne kadar uzak olursam o kadar iyiydi.

“Zindana mı gidiyorum?” diye sordum umursamaz bir tavırla.

“Benimle geliyorsun,” dedi Hazar. “Yeni odana.”

“Yeni odam mı?”

İfadesizce başını salladı. “Artık burada değil, benim odamda kalacaksın,” dedi kararlı bir sesle. “Tabii Maya’nın zindana gönderilmesini istemiyorsan.” Maya’nın arkamdan gelen korku dolu sesini duyduğum an tüm umursamazlığım yerini bir kalp titremesine bıraktı. “Onun görevi sana hizmet etmekti,” diye devam etti Hazar. “Casusluk etmek değil. Sana hizmet etmeye devam edebilmesinin tek şartı benim odamda, benim gözetimimde benimle kalman. Aksi takdirde Maya bir daha asla sana hizmet etmeyecek ve bir casus olarak yargılanacağı günü beklemek için zindana gönderilecek.”

Yanıt verebilecek bir halde değildim. Elime aldığım her şeyin paramparça olduğu bir evresindeydim hayatımın. Denize girmek istiyor ama suya bir türlü alışamıyordum sanki.

Yüzmek istiyor ama daha suya girmeden boğuluyor, adım bile atmadan düşüyordum.

“Ağlama,” dedim sessizce Maya’ya. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Aklım az önce Aref’e söylediklerimde ve ondan duyduğlarımıdaydı. Ağabeyimin Hazar’a savaş açması neden bu kadar uzun sürmüştü bilmiyordum ama Aref’in bunun olmasını en kısa zamanda sağlayacağına inancım sonsuzdu. O odada olsa olsa birkaç gün, bilemedin bir hafta kalacaktım ama sonra o duvarların bir bir yıkılışına da şahit olacaktım, buna emindim.

“İstedğin gibi olsun,” dedim ve imalı bir sesle ekledim. “Majesteleri.”

Hazar bana eliyle kapıyı gösterdi. Atlas yürümeme liderlik etmek için koşar adım önüme geçmişti, destek olmak istercesine Maya’nın koluna dokunduktan sonra Atlas’ın ardından yürümeye başladım. Maya da benimle, tam yanımdan yürürken Hazar arkamızdan geliyordu. Henüz kimse uyanmamıştı. Koridorda yalnızca nöbet tutan muhafızlar vardı ve biz gecenin sessizliği içinde bir yenilgiyi başka bir zafer uğruna kabullenmişçesine yürüyorduk. Atlas’ın peşinden Hazar’ın odasına girdiğim sırada yatağın toplu olduğunu ve çalışma masamın hâlâ köşede durduğunu gördüm.

Atlas biz odaya girdikten sonra Maya’ya döndü. “Benimle gel. Kraliçenin eşyalarını toplaman için sana eşlik edeceğim. Bundan sonra tam karşıdaki odada konaklayacaksın.”

Onlar çıkarken bile aklım Maya’da kalmıştı ama dediklerini yaptığım sürece ona bir zarar vermeyeceklerini de biliyordum. Hazar yanımdan geçip gitmiş, kendi çalışma masasına oturmuştu. Bir yandan önündeki kâğıda bir şeyler yazıyor bir yandan çayını içiyordu. Bense öylece ayakta durmuş karşımdaki büyük çift kişilik yatağa bakıyordum.

“Burada mı uyuyacağım?” diye sordum.

Hazar başını kaldırıp önce bana, sonra yatağa baktı. “Genelde yatakta uyumaz mısın?”

“Kendi yatağımda uyurum. Başkasının yatağında değil.”

“Sorun etme,” dedi Hazar önündeki kâğıda dönmeden önce. “Alışırsın.”

Öfkeli bir nefes aldım, ardından kendi masama geçip sandalyeme oturdum. Onun uyuduğu yatakta uyumaktansa her gün bu sandalyenin üzerinde uyurdum. Önüme kitaplarımdan birini çektim ve masamda duran mumlardan birini arkamda duran şamdanın içindeki büyük muma tutup yaktım. Bir süre sessizce kitap okumaya çalışsam da tek cümleyi dahi anlayamıyordum. Önümdeki kitaptan da yanan mumdan da masadaki sürahidenden de nefret ediyordum. Neredeyse kalkıp sandalyeyi tekmeleyecektim.

“Ne okuyorsun?” diye sordum bir anda. “*Eski karım döndü* temalı bir roman filan mı?”

Hazar başını kaldırmadan ve bana hiç bakmadan konuşmaya başladı. “İttifaklarımızdan gelen mektupları okuyor ve yanıtlarını yazıyorum.”

“Ne yazmışlar?” Bu neydi peki şimdi, çok konuşursam rahatsız olur ve beni odama geri gönderir taktiğini mi deniyordum?

“Bazı konularda tavsiyelerimi istiyorlar,” dedi Hazar kısaca.

“Hangi konularda? Eski karım öldü diye ustaca yalan söylemek için tavsiyelerini mi istiyorlar yoksa başka krallığın prensesini kaçırma inceliklerini anlatmanı mı talep etmişler?”

Hazar, hiç de böyle ciddiyetsiz şeyler söylüyormuşum gibi davranmıyordu, başını bile kaldırmadan bana en ciddi haliyle yanıt vermeye devam ediyordu.

“Çevremizdeki tüm ülkeler veba salgınından kırılıyor,” dediğinde kaşlarımı çatıttım. “Bizdeki durumu soruyorlar.”

“Veba mı?” diye sordum. “Yine mi ortaya çıkmış?”

Hazar başını salladı. “İlginçtir ki biz hariç her ülkeye yayılmış...” derken gözleri bir anda önce bana, sonra boynumdaki kolyeye çevrildi ve o an aylardır hissetmediğim bir şey hissettim.

Boynumdaki kolyeden yayılan sıcaklık kalbimi doldurur gibi oldu, bu sıcaklık hissini kalbimde hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. İçimi kaplayan sebepsiz haz ve huzur elimi kalbime götürmeme neden oldu. Bu apaçık bir mucizeydi. Kalbin mucizesi... Kalp koruması gereken toprakları değil, burayı, düşmanımın topraklarını koruyordu ve bunun tek suçlusunu bendim. Buradan hâlâ kaçamamış olmam, evime hâlâ dönememiş olmam benim beceriksizliğimdi. Benim yüzümden sevdiklerime bir şey olursa kendimi asla affetmeyecektim.

Başımı önüme eğdim ve kitaba odaklanmaya çalıştım. Aca- ba kolyemi boynumdan çıkarsam kolyenin mucizesi yine de bu toprakları korumaya devam eder miydi? Peki kendi topraklarımdaki insanlar, sevdiklerim, ailem iyi miydi?

Çaresiz düşüncelerle belki bir, belki iki saat geçirdim. Maya ve Atlas bu sürenin sonunda birkaç özel eşyayla odaya girdi. Atlas eşyaları şifonyerin üzerine bırakırken Maya da onları hızlıca çekmecelere yerleştiriyordu. Maya eşyaları yerleştirmeye devam ederken korkudan öyle sinmişti ki yüzüme bile bakmıyordu. Atlas sonunda Maya’nın yanından ayrılıp Hazar’a döndüğünde belki odadan çıkarlar da biraz yalnız kalır ve sohbet ederiz diye umuyordum.

“Ağabey,” dedi Atlas. “Yarım saatliğine alabilir miyim? Birkaç elçi geldi; salgınla ilgili konuşmak, bilgi ve tavsiye almak istiyorlar.”

Hazar derin bir nefes alıp başını kaldırdı ve bana baktı. Bense kitabımla oyalanmaya devam ediyordum, bana baktığını bile göz ucuyla görmüştüm.

“Kapıda otuz tane muhafız var,” dedi Atlas. “Maya da diğer odaya geçip eşyaları toparlamaya devam edecek...”

Belli ki bir süreliğine insan gibi yaşamamam, biriyle sohbet edip dertleşmemem için bile ellerinden gelen her şeyi yapacaklardı.

“Peki,” dedi Hazar. “Sadece yarım saat.”

Elimi uzatıp okuduğum sayfayı çevirdim ve derin bir nefes aldım. Kendimi biraz olsun ortamdan soyutlamaya çalışmak zorundaydım. Onlara bu kadar odaklanırsam ruh sağlığımı toparlayamayacaktım. Hazar ve Atlas, Maya’yla odadan ayrıldığında kocaman kral odasında yapayalnız kalmıştım. Yalnızlığı ne kadar sevsem de onun odasında olmak beni delirtiyordu.

Dakikalar boyunca kitap okumaya devam ettim. Bir yandan sayfaları çevirip duruyor bir yandan uyuyakalmamak için gözlerimi kırıştırıyordum. Ne kadar zaman sonra bilmiyorum, tam kafamı masaya koymuştum ki kapının açıldığını duydum. Merakla başımı kaldırıp uykulu gözlerle kapıya baktığım an hiç beklemediğim bir yüz gördüm...

Bana bu kapıdan içeri giren kimdir deseler belki art arda elli isim sayardım ama içeri girenin ismini yine de veremezdim. Zira hayatımda ilk kez dün gece gördüğüm kadının odaya giren kişi olduğunu tahmin etmem pek de mümkün değildi.

“Sen...” dedim uykulu gözlerle. Gelen Hazar’ın eski karısı Lena’dan başkası değildi.

“Ben...” dedi kadın. Kapı arkasından kapanır kapanmaz bana doğru bir adım attı ve kollarını bilmiş bir özgüvenle göğsünde birleştirip gülümseyerek odaya baktı.

“Uykun var gibi görünüyor,” dedi. “Orada uyuklamak yerine yatağı denesene. Çok rahat.”

Kaşlarımı çattım ve anlamsız konuşmalarını anlayabilmek için ona yüzümü buruşturarak baktım. “Ne saçmalıyorsun sen?” diye sordum. “Kim aldı seni içeri?”

“Burada beni herkes tanır Sara. Sen buraya ne kadar yabancıysan, ben de bir o kadar tanıdığım...” Sonra birkaç adım daha attı ve elini yavaş yavaş yatağın üzerinde gezdirirken hayranlıkla yatağı izlemeye başladı.

Buradan baktığımda tam bir manyak gibi görünüyordu.

“Dün gece,” dedi gülümseyerek. “Dün gece burada çok güzel zaman geçirdik, o yüzden söylüyorum... Çok rahat bir yatak, uykun varsa tavsiye ederim.”

Belli ki buraya beni öfkeliendirmeye, hatta öfkeden delirtmeye gelmişti ama öfkeliendiğimi görse bunu istediğine bin pişman olurdu. Yavaşça ayağa kalktım ve ona aynı psikopatça gülümsemeyle baktım.

“Madem çok rahat, kalsana...” dedim. “Uzanıp uyusana biraz daha.”

Lena önce bana, sonra kapıya baktı.

“Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu ve burundan güldü. “Onun gerçek karısının kim olduğunu yakında anlarsın Sara. Sen aptal bir kehanetin gereksiz mucizeleri uğruna yanımızda tutmak zorunda olduğumuz bir eklentiden başka bir şey değilsin.” Sonra başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Anladın mı?”

Başımı salladım. “Seni çok iyi anladım,” dedim aynı özgüvenle. “Muhafızlar!” diye seslendim kapıya doğru. Kapı büyük bir gürültüyle açıldığında içeriye aynı anda tam dokuz muhafız birden girdi. Lena bir sonraki hamlemi merakla izlerken başımla onu işaret ettim. “Bu kadını bir daha bu odaya alan olursa bizzat benim emrimle zindana atılır,” dedim öfkeyle. “Şimdi hanımefendiye odasına kadar eşlik edin de bir güzel uyusun. Belli ki uykusu gelmiş...”

“Emredersiniz majesteleri!”

Lena gözlerimin önünde muhafızlar eşliğinde odadan ayrılırken yaptığım tek şey masama dönmek oldu. Odanın

kapısı aynı gürültüyle kapandığında nelerle ve kimlerle uğraşmak zorunda olduğuma inanamıyordum. Bu kadın buraya nasıl gelmişti? Kendini saraydaki herkese nasıl bu kadar saydırmıştı da böyle kolayca içeri girebilmişti? Belki de doğru söylüyordu. Belki de gerçekten dün gece burada kalmış, Hazar'ın kollarında uyumuştur ve muhafızlar odadan çikalı çok olmayan birini tekrar odaya almakta hiçbir sakınca görmemişti, kimbilir?

Başımı hissettiğim yorgunluk ve öfkeli bir hüznle masaya yasladım. Prenses ve şövalyenin aşkını anlatan bir masalın içinden çıkmış ve savaşa girmiştik sanki. Masum hayallerim, basit imkânsızlıklarım öylece uçup gitmişti. Aylar önce aklımdan ve kalbimden geçen her şey nasıl da tuz ve buz olmuştu böyle... O günlere dönmek, babama sarayı asla terk etmeyeceğimi söylemek ve savaş boyunca sarayda kalmak için neler vermezdim. Hazar, ruhumda kocaman bir yara izi bırakmıştı. O izi ömrüm boyunca taşıyacaktım ve belki de ona dair kurtulamayacağım tek şey bu olacaktı.

Bu duvarlar, merdivenler, pencereler ve sarayın içindeki tüm ihanetler bu çatının ağırlığının altında kalacaktı. Ben çoktan buraları terk etmiş ve evime doğru ilerlerken isteyen bu yatakta uyuyabilir, isteyen Hazar'ın kollarında uyanabilirdi; umurumda bile olmayacaktı. İçimde hissettiğim öfke bir gün dinecekti ama o an itiraf etmeye bile utandığım tek dileğim vardı. *Ona hâlâ âşık bu aptal kalbim artık akıllanmalıydı...*

Benim hayatım
senin krallığın değil.

YARALI KUZGUNLAR

İçimde hissettiklerim nasıl anlatılır bilmiyorum. Yaşamayı çok seviyorum ama yaşamayı sevmemi sağlayan hiçbir şeye ulaşamıyorum artık. Elma bahçelerimde gezinemiyor, aşına olduğum aynalara bakamıyor, gözlerimi çevirdiğim hiçbir köşede hatıralarımı göremiyorum.

Toprak yine toprak, gök yine gök, hava yine hava ama hiçbiri tanıdık gelmiyor bana ve ben bu yabancılık duygusunun içinde boğuluyorum. Nasıl söylenir, nasıl ifade edilir, emin değilim. Denizi çok seviyorum ama suya alışamıyorum işte...

Lena'nın odaya gelişi bana ne ifade ediyordu ya da ne ifade etmeliydi, emin değildim. Elleriyle dokunduğu yatak örtüleri, ahlaksız imaları ve beni kışkırtmak için söylediği her şey biraz olsun başarılı olmuştu. Öfke dolu gözlerim bir süre Hazar'ın yatağının üzerinde takılı kaldıktan sonra başımı halsizce masaya koydum.

"Yalan söylüyor..." diye fısıldadım kendi kendime.

O an hiç beklemediğim bir şey oldu. Sol gözümünden akan bir damla yaş yanağımdan kayıp gitti ve masamın üzerine düşüverdi. Ah, hadi ama... Ağlıyor muydum? Allah kahretsin. Kadın beni ağlatmayı birkaç saniye içinde başarmıştı.

Mantığıma ve düşüncelerime her şeyi anlatıyordum, onları her şeye ikna edebiliyordum ama birini bazı şeylere ikna edemiyordum işte. Lanet olası kalbim... Kalbimi duygulardan arınmaya ikna edemiyordum.

Her şey üst üste geliyordu. Evimden ve ailemden çok uzakta olmam yetmezmiş gibi bir ailem olup olmadığını bile bilmiyordum. Neredeydi ailem? Kardeşlerim, kuzenlerim, dostlarım? Pencereleleri açıp, *Kayıp biriyim ben!* diye bağırarak istiyordum. *KAYIP BİRİYİM SİZİ APTALLAR! KAYBOLDUM BEN!*

Oysa faydası olmayacağına her şeyden çok emindim. Vazgeçilmiş bir aile üyesiydim, vazgeçilmiş bir prenses... Artık onlar için yoktum, beni de babamla gömmüşlerdi.

Elimi uzatıp gözyaşlarımı sildim. Başım hâlâ masadaydı. Uyumak üzere olduğuma emindim ve şu an bu masa bu odanın içinde bana ait olan tek şeydi. Diğer her şeyin üzerinde onun kokusu vardı, onun dokunuşları...

“Ben kayboldum...” diye fısıldadım kendi kendime. Gözlerim yavaş yavaş kapanırken fısıldamaya devam ettim. “Ben kayboldum... Kayboldum...”

Gözlerim masanın üzerindeki kâğıtlara bakarken kapanıyordu ve bambaşka bir dünyada ben yine aynı masanın üzerinde uyuklarken aynı kâğıtlara açıldı. Kırpıştırarak açtığım gözlerim önce önümde duran zarfları ve kâğıtları gördü.

Sonra başımı kaldırıp merakla etrafa bakındım. Burası Hazar’ın odasıydı, bunu biliyordum ama her zamankinden farklı olarak karşımda duran yatağın üzerinde her yeri kırmızı yatak örtüsüyle örtülmüş biri uyuyordu. Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım.

“Hazar...” dedim sessizce. “Sen misin?”

Ses gelmedi. Birkaç adım atıp tereddütle yatağa doğru ilerledim. İlerlerken gözlerim başka bir yere, Hazar’ın masasına

takıldı. Dikkatim öyle hızlı dağıldı ki yatağı unutup Haza'ın masasına yöneldim. Birkaç adım atıp masanın önünde durdum ve masada duran kâğıtlara, kitaplara, zarflara ve mühürlerle baktım... Kaşlarımı çatarak masanın üzerine eğildiğimde bir şey dikkatimi çekmişti.

“Kuzgunlar...” dedim endişeyle. Her kâğıdın, her zarfın hatta her kitap kapağının üzerinde birer kuzgun sembolü vardı. Siyah, büyük, yaralı birer kuzgun... Her biri karnından yaralanmış, karnlarındaki hançeri pençeleriyle tutan acı içindeki kuzgunlar... “Bu da ne demek?” diye söylendim kendi kendime.

Biraz daha eğilip elime birer kâğıt aldım, üzerlerinde yazanları, önlerini, arkalarını incelemeye başladım ama o an yazıları okuyamadığımı fark ettim. Anlayabildiğim tek şey çizimlerdi, sanki yazmayı ve okumayı bilmediğim bir dünyada resimlere ve sembollere muhtaç kalmıştım. Resimlere tek tek baktım, kuzgunları tek tek saydım.

“Kırk yedi,” dedim kendi kendime. Hepsi karnının aynı yerinden yaralanmış, tam kırk yedi siyah kuzgun vardı.

Elim istemsizce karnıma, kasıklarımın sağ göğsümle aynı hizada kalan noktasına gitti. Elim karnımın sağ alt kısmını tutarken bir anda orada bir acı hissettim. Önce soyut gibi gelen ve sonra somuta dönen büyük ve keskin bir acı. Gözlerim neler olduğuna anlam verebilme telaşıyla kısılırken karnımı tutan elimdeki ıslaklığı fark ettim.

Titremeye başlayan elimi karnımdan çektiğim an elbiseme ve hatta kasıklarıma yayılan kanın elime bulaştığını fark ettim. Acı içinde ufak bir nefes aldım ve arkama dönmek için hareket ettiğim an sırtıma saplanan hançeri fark ettim. Bacaklarım ve ellerim titriyordu, kalbim iki insana daha kan pompalıyormuş gibi atıyordu, yüzümde hissettiğim ateş beni önce terletip sonra üşütürken aklım hâlâ arkamdaydı.

Kim vardı arkamda? Hançeri tutan elin sahibi kimdi?
Kalbim bana ne söylemek istiyordu?

Sara'nın kâbuslar arasında gezinip durduğu karanlık uykusu devam ederken Hazar görüşmelerini yapmış ve endişeyle odaya dönmüştü. Yaptığı her görüşmede, kurduğu ve duyduğu her bir cümlede aklı odada, Sara'daydı.

Kendini her geçen saniye Sara'yı düşünürken ve onun için endişelenirken buluyordu. Koridorda yürürken bile aklında bir sürü soru vardı. Sara onun hakkında ne düşünüyordu, onun anlattıklarına inanmış mıydı? Ne yapıyordu?

Belki balkondaydı, belki kahve içiyordu, belki kitap okuyordu ya da belki bir şeyler yazıyordu... Odanın kapısı muhafızlar tarafından açıldı, Hazar o büyük kapıdan tek başına geçti ve içeri girdiğinde Sara'yı orada, o güzel başını masaya yaslamış uyurken buldu. Uzun koyu saçlarının düzgün dalgaları sırtına ve yüzüne doğru yayılmıştı. Üzerindeki dantel detaylı siyah elbiseyle her zamanki gibi görünüyordu.

Çok güzel, diye düşündü Hazar. Her zamanki gibi... çok güzel.

Yalnızca iki adım attı ve yanına, masanın diğer tarafına geçip eğildi ve yüzünü görebileceği bir açı bulup dizlerinin üzerine çöktü. Kolunu masaya koyup çenesini de koluna yerleştirdi ve Sara'yı, karısını sessizce izlemeye başladı.

Burnu, dudakları, saçları, kaşları, teni... Her şeyi öyle güzel geliyordu ki izni olsa bu yüzü günlerce izlerdi. Sara biraz kıpırdanınca Hazar endişeyle doğruldu. Başını kaldırıp karşıda duran büyük yatağına baktı. Karşısında bu koca yatak dururken Sara'nın bu masada uyuması onu o kadar üzüyordu ki Sara'yı bu hale getirdiği için kendisini asla affetmeyecekti.

Onu burada, bu masanın üzerinde bırakacak değildi. Sara uykusunun derinliğiyle gözlerini bile aralamazken Hazar bir cesaretle Sara'ya yaklaştı. Önce kendini tutamayıp saçlarını kokladı ve hemen sonra onu kollarının arasına alıp kucakladı. Hiç sesini çıkarmadan kucagında uyuyan güzel karısını yavaş yavaş yatağa taşıdı. Ona kalsa Sara'yı yatağa bile yatırmaz, kollarında uyuturdu... Ama buna mecburdu.

Karısını istemeye istemeye yatağa yatırdı, hüznle doğruldu ve saçlarını son bir kez kokladıktan sonra kendi yastığına uzandı. Yastığını alıp pencerenin önünde duran geniş kırmızı koltuğa attı ve üzerini bile değiştirmeden koltuğa uzandı. Kolunu kıvrıp yastığın üzerine, başını ise kolunun üzerine koydu. Gözlerini tavana çevirdiğinde nefesini tuttuğunu fark etti.

En son Sara'nın kokusunu içine çekmek için aldığı nefesi vermek istemiyordu ama hayat buydu işte, o nefesi istemeye istemeye verecekti...

Günün ışıkları gözkapaklarımı bulduğunda nerede olduğumun bilincinde değildim. Sırtımı destekleyen yumuşak yatak ve her yanıma saran saten yorganın ağırlığı bana kendimi pamuklara sarılmışım gibi hissettirirken bilinçsizce gülümsedim. Gözlerimi yavaş yavaş aralayıp uzun zamandır uyuduğum en iyi uykunun bittiğini kavrarken nerede olduğumu fark ettim.

“Ne?” dedim kendi kendime. Doğruldu ve endişeyle etrafıma bakındım.

Önce koltukta uyuyan Hazar'ı, sonra karşımda duran çalışma masamı gördüm. Buraya geldiğimi bile unutmuştum. Kendimi hâlâ kendi odamda, kendi yatağında sanıyordum. Oysa dün uykuya daldığım yer burası bile değildi, öyle değil mi? Masada uyuduğuma dair hatıralarım gerçek değil miydi

acaba? Masada uyurken uyanıp yatağa mı uzanmıştım? Yoksa beni buraya taşıyan biri mi olmuştu?

Başımı çevirip koltukta uyuyan Hazar'a baktığımda o büyük koltuğun ona nasıl da küçük geldiğini gördüm. Üzerini bile değiştirmemişti, odadan nasıl çıktıysa öyle gelmiş ve yatmıştı.

Ne yapacağımı bilemeyerek ayağa kalktım. Dağılan saçlarımı ellerimle düzelterip gözlerimi ovuşturdum ve banyoya gitmek için hareket ettim. Maya hâlâ gelmemişti, Hazar'ın odasına taşındığım için Maya'yı eskisi kadar sık göremeyeceğimi anlamıştım ama bu kadar olacağını da düşünmemiştim. Hüzünle banyoya girdim ve kapıyı kapatmak için arkamı döndüğümde kanepede uyuyan Hazar'a hızlıca bir bakış attım. Beni masadan yatağına taşıyan o olabilir miydi? Beni kollarının arasına almış, kucaklamış ve buraya taşımış olabilir miydi?

Kapıyı kapatıp banyoda kendimle baş başa kaldım. Önce büyük altın çerçeveli yuvarlak aynanın karşısına geçtim ve bir süreliğine kendimi izledim. Aynaya her baktığımda kendimi bir öncekinden daha yorgun görüyordum ve bu üzücüydü... Ellerimi saçlarıma götürdüm, parmaklarımı dağınık saçlarımdan arasından yavaşça geçirdim ve bir süre öylece kendimi izledim.

Şu an tek istediğim sıcak bir duş almak ve kahvaltı yapmaktı. Bir de ben buradayken Hazar'ın çoktan uyanmasını ve odadan çıkıp gitmesini isterdim tabii... Onu ne kadar az görürsem işim o kadar kolaylaşacaktı.

Burası klasik bir kral odasıydı, içinde tam üç tane banyo vardı ve ben en küçüğüne, en küçüğü olmasına rağmen normal bir banyonun üç katı kadar olanına girmiştim. İçeride eskitmeli yeşil taşlar arasında büyük bir küvet vardı ve odadaki her küvet sabaha karşı kral uyurken yardımcıları tarafından

doldurulurdu. Kralın hangi küveti seçeceği kendisine kalmıştı, küvetler onun için hazır olmalıydı...

Üzerimdeki elbiseyi yavaş yavaş çıkarıp ayaklarımı sıcak suyun içine soktum. Suyun içinde yüzen gül yapraklarının banyoya yaydığı koku öyle güzeldi ki kokuyu uzun uzun içime çektikten sonra küvete yerleşip uzandım.

Gözlerimi bir süreliğine kapatıp kendimi banyonun buharına teslim ettim. Kulaklarım dışarıdan gelen kuş sesleriyle doldu. Boynumu küvetin kenarına yaslayıp bakışlarımı tavana çevirdim. Uzanıp küvetin yanında duran altın kaplı musluğu çevirdim ve suyu açtım.

Sıcak suyun içinde, su sesi ve gül kokusuyla bir süre uzandım. Derin nefesler alıp verdim. Bana verilen her şeyi geri vermeyi bildiğim gibi aldığım nefesi de her seferinde teslim ettim dünyaya. İçimde hiç bitmeyen hüznün öyle bir düğüm olmuştu ki onu asla çözemiyor, ondan asla kurtulamıyordum. Bu zamana kadar hep hayatın soyut düğümlerini kolayca çözmemle övünürdüm oysa beni bağlayan bu düğüm artık benim bile çözemeyeceğim kadar sıkıydı.

Hızlıca bir duş alma niyetiyle girdiğim banyodan neredeyse bir saat sonra çıktım. Dışarıdan gürültüler gelene kadar yıkanmak yerine küvetin içinde öylece uzanmaya devam etmiştim ama Hazar artık uyanmış olmalıydı. Hatta bir ara Atlas'ın ve Maya'nın sesini bile duymuştum.

Duşumun küvette uzanma kısmı biter bitmez hızlıca yıkan-dım ve küvetten çıkıp uzun pamuklu havlumuyla kurulandım. Maya su sesinin durduğunu fark etmiş olacak ki kapının önünden bana seslendi.

“Elbisenizi hazırlamamı ister misiniz majesteleri?”

“Sevinirim,” diye mırıldandım ve uzun saçlarımı büyük bir uğraşın sonunda zapt ederek saç havlusuyla sardım.

“Giyinme odasına gelebilirsiniz efendim,” dedi Maya. “Kıyafetlerinizi oraya götürüyorum.”

Kral odalarına ait en güzel özelliklerden biri de odadaki her banyonun kendine özel bir de giyinme odası olmasıydı. Banyonun bir kapısı odaya, diğer kapısı giyinme odasına çıkıyordu. Giyinme odasının ise bir kapısı banyoya bir diğer kapısı ise masaj odasına açılıyordu. Masaj odasının kapıları ise... *Aman neyse, boş ver*, dedim kendi kendime. Saymakla bitmiyordu. Moral bozmaya gerek yoktu.

Vücudumu havluyla sardıktan sonra giyinme odasının kapısını açtım ve içeri girdim. Maya duvarları koyu kırmızıya boyanmış, altın askılıklarla ve altın raflarla döşenmiş giyinme odasında tam karşımda durmuş, bana getirdiği elbiseyi askılıklardan birine asmakla meşguldü.

“Günaydın,” diye mırıldandım gülümseyerek. “Asmana gerek kalmadı.”

“Ah,” dedi Maya elbiseyi askıdan geri çıkarırken. “Günaydın majesteleri. Yardım etmemi ister misiniz?”

Uzanıp kolları küçük gümüş taşlarla kaplı siyah elbisemi ellerimin arasına aldım. “Ne zaman istedim?”

Maya gülümsedi. “Ne zaman yardım isterseniz ben buradayım...” dedi. “Her zaman.”

Ona gözlerimi kırpıştırarak gülümsedim, ona o kadar müteşekkirdim ve o kadar suçlu hissediyordum ki yüzüne bakarken bile üzülüyordum. “Nasılsın?” diye sordum bir yandan giyinirken. “Sana kızdılar mı? Dün akşamdan beri seni göremedim...”

“İyiyim efendim,” dedi Maya bir yandan diğer elbiselerimi askılara asarken. “Bana kızmadılar. Yalnızca uyardılar... Merak etmeyin.”

Başımı sallayıp elbisemin taşlı kollarını üzerime geçirdim. “Atlas mı burada?” diye sordum. “Sesini duydum sanırım.”

Maya başını salladı. “Evet,” dedi. “Kahvaltıda size eşlik edecekmiş. Masa da hazır bu arada, sizi bekliyorlar.”

“Öyle mi? Keşke onlar yiyip gitse...”

“Siz aç değil misiniz?” diye sordu Maya merakla.

“Onların sohbetine tokum.” dedim.

Maya kendini tutamayıp güldü, o sırada ben nihayet elbiseyi tamamen giymiştim. Maya’nın giyinme odasının ortasında duran küçük adaya bıraktığı iç çamaşırlardan birini, siyah olanını alıp hızlıca altıma geçirdim. Havluya sarılı ıslak saçlarımı açtım ve makyaj masasında duran tarakla saçlarımı taramaya başladım.

“Gitmek istemiyorsanız...” diye söze girdi Maya tereddütle. “İsterseniz aç olmadığınızı söyleyebilirim.”

“Bunu senden isteyemem,” dedim. “Üstelik açlıktan bayılıyorum. Kahvaltı yapmak için onların gitmesini beklersem bu baygınlık ölüme de dönüşebilir.” Elimdeki tarağı adaya bırakıp can sıkıklığıyla doğruldum. “Hazırım.”

“Buyurun efendim,” diyerek benim için kapıyı açtı Maya.

Kapıdan çıkar çıkmaz gördüğüm ilk şey yuvarlak masa ve sandalyelerden birinde oturan Atlas oldu. Gülen gözlerle bana bakıyordu. “Günaydın kraliçem,” dedi mutlu bir ses tonuyla. Onu uzun zaman sonra ilk defa bu kadar mutlu görüyordum.

“Günaydın,” dedim.

Ben sandalyeme yerleşirken Maya da arkamdan gelmiş çaylarımızı dolduruyordu. Yuvarlak masanın tam ortasındaki sandalyeye, Hazar’la Atlas’ın arasına oturdum. Tam karşımda bir sandalye daha vardı ama boştu.

“Günaydın,” dedi Hazar. “İyi uyudun mu?”

Uzanıp masada duran üzümlü çöreklerden birini tabağıma aldım. “Masada daha iyiydim.”

Çöreğimden bir ısırık aldım ve hemen ardından yeni koyulan çayımın tadını çıkardım. Burada tutsak olsam da bazı şeylerin tadını çıkarmaya çalışmam komikti... Kaçırılmışım ve aylardır burada tutuluyordum ama hâlâ üzümlü çörek ve çayın tadını aynı anda almaya çalışıyordum. Başıma ne gelirse gelsin yeme sevdamdan vazgeçemiyordum.

“Seni yatağa ben taşıdım,” dedi Hazar peynir yerken. “Aslında bunu benden sen rica ettin.”

Başını kaldırıp ona şaşkınlıkla baktım. “Ben senden böyle bir şeyi asla rica etmem!” dedim. “Bari bu konuda yalan söyleme.”

Hazar gülümseyerek başını salladı. “Şakaya da yalan diyorsan...”

“Evet,” dedim. “Şakaya da yalan diyorum çünkü senin ağzından çıkıyor...”

Masada oluşan kısa sessizlik boyunca Atlas’ın gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığını görebiliyordum. Uzanıp meyve tabağında duran karışık meyvelerden bir parça elma aldım ve elmayı yerken başımı kaldırıp boş duran sandalyeye baktım.

“Biri daha mı gelecek?” diye sordum. “Mesela karın.”

Hazar ağzına aldığı peyniri çiğnemeyi bıraktı. Birkaç saniyeliğine tabağını izledikten sonra beni umursamazca cevapladı. “Karım geldi zaten. Karşımda.”

Benden mi bahsediyordu? Sanırım evet, benden bahsediyordu...

Atlas’ın durumu aynıydı, aramızdaki atışmalar bugün onu çok eğlendiriyor gibiydi. Maya ise masanın etrafında dört dönüyor, boş tabak görürse alıyor, boş fincan görürse boş olması yüzünden fenalık geçirecekmiş gibi hızla dolduruyordu.

Hayatında ilk kez kral dairesinde hizmet veriyordu, hayatında ilk kez krala ve kraliçeye aynı anda hizmet ediyordu. Bunun stresini yaşadığının farkındaydım ama ben masaya oturalı henüz on dakika bile olmamıştı ki Maya nefes nefese kalmıştı.

“Sakin ol Maya,” dedim sessizce.

“Kendini paralamana gerek yok,” dedi Hazar, Maya’ya bakarak. “Bu masada gördüğün üç kişi haftalarca ormanda yaşıyordu. Gözümüze hiçbir şey eksik gelmez, merak etme.”

Hazar’ın kurduğu cümle beni aylar önceye, eski günlerimize götürürken aklımın bir başka yerinde bambaşka şeyler dönüyordu. Bir yanım burada, bu masada kahvaltı yaparken bir yanım ise sorular sorup duruyordu. Lena neredeydi? Burada mı kalıyordu? Bundan sonra nerede kalacaktı? Bu saraydaki yeri ne olacaktı?

“Teşekkür ederim majesteleri,” dedi Maya. “Siz her şeyin en iyisini hak ediyorsunuz... Ne yapsam eksik kalır.”

Mahcup bir ifadeyle konuşan Maya’yı her şeye rağmen çok iyi anlıyordum. Bir başka sarayda kraliçenin yardımcısı kraliçeye kaçması için yardım etmiş ve krala yakalanmış olsa çoktan öldürülmüştü. Maya ise buradaydı, yaşıyor ve görevine devam ediyordu. Onun yerinde olsam Hazar’a ben de bu denli saygı duyar, ona karşı bu denli mahcup hissederdim.

“Ah Atlas,” diye söze girdim. Konuyu bir şekilde aklımdaki sorulara getirecektim, başka çarem yoktu. “Sahi ya, yengen nerede kalıyor? Ona güzel bir oda hazırlatmışsınızdır.”

Atlas soran gözlerle önce bana sonra Hazar’a baktı. Ardından hazırcevap bir tavırla, “Burada,” dedi. “Ağabeyimin odasında kalıyor.”

Bu sefer gülmemek için dudaklarının birbirlerine bastıran Hazar’dı. Sözleşmiş gibi benzer cevapları verip duruyorlardı.

“Pekâlâ,” dedim. “Öyleyse eski yengen diyeyim... Lena.”

Atlas bir süreliğine sessiz kalıp önündeki haşlanmış sebze-lerden yemeye devam etti. Bir yandan da Hazar'ın gözlerine bakıyor, ondan konuşmak için izin istiyordu sanki.

“Ben cevap vereyim,” dedi Hazar. “Madem bu kadar merak ettin... Şu anda misafirlerin katında bir misafir odasında kalıyor. Yakın zamanda...”

“Umurumda bile değil,” dedim bir anda.

Ne demek umurumda bile değil? Baya da umurumdaydı aslında! Soruyu soran da bendim! Böyle giderse beni ruh sağlığımın kötüleşmesi sebebiyle şifacıların katına yatırmak zorunda kalacaklardı...

“Sen sordun...” dedi Hazar anlam vermeye çalışarak.

“Ben sana laf sokabilmek için sordum,” dedim. “Merak ettiğimden değil.”

“Peki,” dedi Hazar bıçağına biraz marmelat alırken. “Sen öyle diyorsan...”

Keşke bu çıkışı biraz daha sonra yapsaydım, Hazar o kadının bundan sonra nerede kalacağını söylerken değil. Derin bir nefes aldım ve içimden kendime söylenirken çayımı ağzıma götürdüm.

“Yanlış anlamazsanız majesteleri...” diye söze girdi Maya birden. “Hanımefendi daha ne kadar burada kalacak? Misafir katında çalışan herkes kendisinden şikâyetçiymiş... İstekleri hiç bitmiyormuş.”

Maya'nın bu soruyu ben merak ettiğim için sorduğuna o kadar emindim ki... O, bu sarayda bana tahsis edilmiş bir me-
lekti, buna emindim.

“Çok yakında gidecek,” dedi Hazar bir yandan kahvaltısını yapmaya devam ederken. Sonra bakışlarını bana çevirdi ve konuşmaya devam etti. “Merak eden herkese bunu böyle iletibilirsin.”

“Ben hallediyorum,” diye söze girdi Atlas. “Köyde yaşayan birkaç akrabasıyla iletişimdeyim. Onlardan birinin evine gön-derilecek.”

Gözlerim masada, ellerim çay fincanımdaydı. Çiçekli fincanımda kalan son yudum çayımı da içtikten sonra sandalyemi geriye itip işlemeli mendilimle dudaklarımı sildim.

“Kalkıyor musun?” diye sordu Hazar.

“Size afiyet olsun,” dedim. “Ben doydum.”

“Afiyet olsun...”

Hazar’ın üzgün yanıtına rağmen Atlas’ın yanıtı oldukça keyifliydi. “Afiyet olsun yengeciğim.”

Yemek masasından kalkıp çalışma masamın başına geçtim. Günlerim hep bu masanın başında geçecekti artık. Sanki ülkeyi ben yönetiyordum... Ama bir şeylerle uğraşmak, bir şeylerle oyalanmak hoşuma gidiyordu. Burada oyalanıp vakit geçirebilmemin tek yolu buydu. Kitaplarımdan birini açtım ve odağımı buraya çekmeye çalıştım. Maya yanı başıma bir fincan daha çay bırakırken ona teşekkür amaçlı bir tebessüm sunduktan sonra başımı kitabıma çevirdim ve önüme çıkan ilk satırları okumaya başladım.

“Beni öptün ve izin kaldı ruhumda...”

“İzin kaldı ve ruhum çok sevdi bu izi...”

Derin bir nefes alıp çayımdan bir yudum aldım. Hazar ve Atlas kahvaltılarına sessizce devam ederken odayı saran çay kokusu benim için huzurun tanımıydı. Dışarıdan gelen rüzgâr sesi odanın aralık pencerelerinden içeri sızıyordu. Şöminenin son demlerini yaşayan ateşi artık dinginleşmişti. Müzisyenler bahçede prova yapıyor, bize ise rüzgârla karışık hafif bir gayda sesi geliyordu. Etrafımı saran sesler ve kokular bana uzun zaman sonra ilk kez evimde hissettiriyordu.

“Ellerine sağlık,” diyerek ayaklandı Hazar. Sandalyesinden bir adım uzaklaştığı an bana döndü. “Birkaç görüşmem var. Bir süre yokum. Bir şeye ihtiyacın olursa...”

“Muhafızlar kapıda, biliyorum,” dedim.

Hazar başını sallayarak kapıya yöneldi. Atlas da onu takip ediyordu. Maya onlar kalktığı anda masayı toplamaya başlamıştı bile. Masadaki kahvaltılıkları vitrine bıraktığı tepsisinin üzerine yerleştiriyordu.

“Kahve de ister misiniz majesteleri?” diye sordu. “Bunları götürdükten sonra getirebilirim.”

“Olur,” diye mırıldandım. “Biraz daha ayılsam iyi olacak...”

“Tabii efendim.”

Maya kahvaltılıkları topladığı tepsiyle odadan çıktığında bakışlarım merakla Hazar’ın masasına yöneldi. Gece boyunca gördüğüm rüyalar, Hazar’ın masasındaki yaralı kuzgunlar ve sırtımda hissettiğim hançer beni doğrudan oraya yönlendiriyor, o masada bana ait bir şeyler olduğunu fısıldıyordu.

Önümdeki kitabı bırakıp sandalyemi iterek masadan uzaklaştım ve ayağa kalktım. Kapıyı hızlıca kontrol ettikten sonra Hazar’ın masasının başına geçtim ve masada duran kâğıt yığınına göz atmaya başladım. Zarflar, kâğıtlar, kitaplar, kumaş haritalar... Masası karmakarışık. Gözlerim olabildiğince hızlıca zarfları ve kâğıtları tararken burada olağandışı bir şey yok gibiydi.

Ordu talepleri, fetih planları, Haren Krallığı, Dama Krallığı... Zarfların üzerinde yazanları hızlıca okuyup geçerken gözlerim tanıdık bir isme takıldı.

“Bu da ne?” dedim sessizce.

Siyah bir zarfın üzerinde el yazısıyla “Hazar’a...”, hemen altında ise “Vegvisir Krallığı...” yazıyordu. Zarfın üzerinde bizim mührümüz vardı ve bu el yazısını nerede görsem tanırdım. Bu onun el yazısıydı. Babamın...

“Onlarla sen görüşürsün.”

Kapıdan gelen ses Hazar’a aitti, kapı önünde olduğunu fark ettiğim an zarfı telaşla en alta koydum ve kendi masama geçtim. Büyük kapı gürültüyle açıldığında Hazar hâlâ konuşuyordu.

“Ben mektupları yazar haber veririm.”

Hazar son cümlesini kurduktan sonra içeri girdi ve doğrudan masasının başına geçti. Bense telaştan nefes nefese kalmış, sandalyemde oturmuş, kitabımı açmıştım.

“Erken döndün?” dedim merakla.

“Birkaç mektup yazmam gerekti,” dedi Hazar. “Atlas görüşmeleri halledecek...”

Başımı salladım ama aklım hâlâ o masada, o mektuptaydı. Babamın bizzat Hazar’a yazdığı bir mektupta ne yazıyor olabilir? Belki de mektubu beni Hazar’a emanet ederken yazmıştı, bu bir emanet mektubu olabilir miydi?

Sıkıntıyla önüme bir kâğıt çektim ve kendimce birkaç karama yapmaya başladım. Bu esaret beni ya ressama dönüştürecekti ya da bir şaire...

“Dün gece iyi uyuyabildin mi?” diye sordu Hazar bir yandan mektup yazarken.

İkimiz de kendi masalarımızda oturmuş kendi kâğıtlarımızla ilgileniyorduk. Dışarıdaki rüzgârın şiddeti giderek artıyordu ve yeniden harlanan şömine ateşi odayı is kokusuyla doldurmuştu.

“Söylediğim gibi masada daha iyiydim...” dedim. “Yine de kötü uyumadım. Ama sen biraz gergin görünüyorsun. Koltuk rahatsız etti galiba.”

Hazar omuz silkti ve başını kâğıtlardan kaldırmadan konuştu. “Bir şeyler rahatsız etti,” dedi. “Ama koltuk değil.”

Kaşlarımı çatıp merakla başımı kaldırdım. Gerçekten gergindi, fazlasıyla stresli ve hatta öfkeli görünüyordu. Üzerindeki siyah pelerini bir çırpıda çıkardı. Kahverengi pantolonu, siyah

çizmesi ve beyaz keten giysisiyle orada öylece oturmuş hırs içinde bir şeyler yazıyordu. Nefret ettiği kişilere dair küfürlerini filan mı sıralıyordu acaba?

“Neymiş seni rahatsız eden?” diye sordum merakımı belli etmemeye çalışarak. Umursamaz bir sesle soruyordum, merak etmiyormuşum da öylesine soruyormuşum gibi... *Aynen, kesin anlamıyordur merak ettiğini!*

“Çok da önemli bir şey değil...” dedi Hazar. “En azından senin için değil.”

“Ne ima ediyorsun?” diye sordum. “Doğrudan yanıtlamak bu kadar zor mu?”

“Doğrudan yanıtlamamı istiyorsan yanıtlayayım,” dedi Hazar yazmaya devam ederken. Sesindeki gergin ton giderek artıyordu. “Yazdığım mektupların her biri Aref hakkında.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Elimde duran kalemi bıraktım ve birkaç saniyeliğine ona baktım. Aref hakkında ne yazıyor olabilirdi ki? Zehirlenme olayına dair gerçeği öğrenmiş olabilir miydi? Oysa Aref Hazar’ın buna asla öğrenemeyeceğinden çok emindi!

“Aref mi?” diye sordum anlam veremeyerek. Neredeyse, *O kim?* diye de soracaktım.

“Çocukluk arkadaşın,” dedi öfkeyle. “Çok sevdiğin çocukluk arkadaşın.”

“Ne olmuş ona?” diye sordum bir kez daha aynı merakla. “Onun hakkında ne yazabilirsin ki?”

Hazar önündeki kâğıdı katlayıp zarflardan birine yerleştirdi ve hemen sonra diğer kâğıda geçti.

“Önce kendi krallığına, babasına yazdım...” dedi. “Oğlunun beni zehirlediğini ve öldürmeye çalıştığını...”

Kalbimde hissettiğim sancıyla kalakaldım. Öğrenmişti. Hazar onu zehirleyen Aref olduğunu biliyordu! Elim kalbime giderken korkuyla onu dinliyordum.

"Bu sebeple artık bir oğlu olmadığını, kızını tez zamanda kendi sarayına göndereceğimi fakat oğlunu sonsuza kadar kendi zindanlarımda tutacağımı yazıyorum..."

Dehşet içindeydim, hissettiğim korkunun ve şaşkınlığın haddi hesabı yoktu. Aref, çocukluk arkadaşım Aref benim için kendini tehlikeye atmıştı ve benim yüzümden sonsuz bir tutukluğa mı mahkûm edilecekti? Kurallar gereği Hazar'ın böyle bir hakkı vardı. Aref burada, bu topraklarda kralın misafiriydi ve ona ihanet etmişti. Bu, Aref'in babasının bile Hazar'ı haklı göreceği bir konuydu. Yüzüme basan ateş tere dönerken ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Ve dahası," dedi Hazar bir yandan yazmaya devam ederken. "Diğer krallıklara tek tek yazıyor ve bu durumu bildiriyorum ki bundan sonra o aileye karşı temkinli olsunlar ve bana yapılacak herhangi bir ihanette başlarına ne geleceğini de bilsinler."

Sessizce başımı önüme eğdim. Kendimi o kadar suçlu hissediyordum ki bir şeyler yapmak zorundaydım. Aref'in mahkûm edilmesinin sebebi bendim.

"Bunu..." dedim tereddütle. "Benim yüzümden yaptı, biliyorsun."

Hazar başını bile kaldırmadı. "Senin yüzünden değil..." dedi giderek artan bir öfkeyle. "Senin için."

Başımı salladım. "Benim için," dedim çaresizce. "Arkadaşını özgürlüğüne kavuşturabilmek için."

Hazar o an başını kaldırdı ve gözlerime hiç bakmadığı kadar gergin, hiç olmadığı kadar hazımsız baktı. "Asıl mesele de bu ya..." dedi kasılan çenesiyle. "Bunu seni benden alabilmek için yaptı..." Ve üstüne basa basa ekledi. "Karımı."

O an anladım ki söyleyeceğim, söyleyebileceğim hiçbir şey Hazar'ı yolundan çevirmeyecekti. Kararını vermişti. Aref'in

kaderi sonsuza kadar onun zindanlarında olmak, burada yaşamak ve burada ölmekti. Yalnızca bir kurtuluş yolu vardı. O da savaştı...

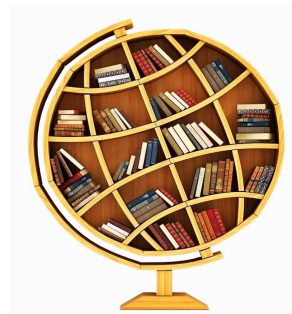
“Savaş...” dedim. “Babası sana savaş açabilir. Bunu göremiyor musun?” Bunu söylerken buna ben bile inanmıyordum. Savaş bir ihtimaldi, evet. Fakat kendi ağabeyimin bile beni kurtarmak için yola çıkmadığı bu dünyada babasının Aref’i korumak için Hazar’a savaş açacağına inanmak içimden gelmiyordu.

“Savaş...” diyerek söylediğimi tekrar etti Hazar. Gözlerime öyle bir bakıyordu ki zaten her şeyi çoktan yakmış, her şeyden çoktan vazgeçmiş gibiydi. “Oradan baktığında savaşmayı umursayan birine mi benziyorum?”

Hiçbir şey söyleyemedim. Hazar tam şu saniye bir kralın vârisinin, tek oğlunun; bir prensin zindan kararını vermiş, gemilerini çoktan yakmıştı...

*Hançer kuzguna doğrultulmuştu ve kuzgun kanamaya hazır-
dı. Büyük bir savaşın bize doğru geldiğini çok iyi biliyordum.
Bunu bana hislerim değil, kalbim söylüyordu.*

*Yıkılacak, yakılacak, dökülecekti her şey... Ve geriye yalnızca
bomboş bir kâğıt sayfası kalacaktı...*

“Eski beni bizzat sen
öldürdün Hazar ve onu en
çok sen arayacaksın.”

BAZI GECELER

Her odası ayrı bir hikâyeydi sarayın. Gün yine akşama vardığında Vera odasında oturmuş ailesini düşünüyor, Maya sarayın büyük mutfak masasındaki sandalyesinde oturmuş kraliçesi için hazırladığı marmelatları kaplara bölüyor, aşçılar yarının hazırlığını yapıyor, askerler ise bahçede kılıç çalışıyordu. Sarayın çocukları küçük avluda oyunlar oynuyor, muhafızlar ise her zamanki gibi kapılarda bekliyordu...

Hazar'ın geniş odası akşamın karanlığını karşılariken odanın mumları masasında oturan Sara'nın yüzünü aydınlatıyordu. Sara odaklanamadığı kitabının kapağını kapattı ve huzursuzca ayaklandı. Ağır adımlarla odanın geniş pencerelerinden birinin önüne geçti ve akşamın karanlığını izlemeye daldı. Akli Hazar'ın Aref hakkında verdiği karardaydı. Çocukluk arkadaşı onun yüzünden tüm ömrünü bir zindanda mı geçirecekti gerçekten?

Sara aklından onlarca seçenek, onlarca çözüm yolu geçirirken hepsi bir noktada aynı sonuca ulaşıyordu... Sara'nın burada, bu sarayın çatısı altında tek başına bir çözüm bulabilmesi neredeyse imkânsızdı. Bekleyip görmekten başka çaresi yoktu.

İçinden Hazar'a yakın davranmayı bile geçirmişti. Belki onunla yakınlaşırsa bu ona Aref'i kurtarması için bir yol açabilirdi. Fakat gururu daha ağır basıyordu. Hazar'la çocukluk arkadaşı için bile değil, hâlâ yaşasalardı annesi veya babası için bile yakınlaşmak istemezdi... Her ne kadar onu özlemeye devam etse de ona yakın olmak bu dünyada isteyeceği son şeydi. Zira Sara, Hazar'a yakın olmayı değil, Hazar'ın ona oynadığı role, gerçek sandığı o eski Hazar'a yakın olmayı özliyordu.

Sara kendi Hazar'ını özliyordu... Ateş başında sohbet ettikleri geceleri, yolculuklarını, at üzerinde kilometrelerce yol giderken onun göğsünde uyumayı, birlikte yüzmeyi özliyordu...

Hazar ise sarayın bambaşka bir köşesinde, zindan karanlığının içindeydi. Elinde meşalesi, yanında en yakınları vardı. Atlas, Deha ve Poyraz...

Önlerinde bir başka krallığın vârisi, kral olma hayallerine sonsuza kadar elveda demek üzere olan Aref vardı. Bu gece, Aref'in hayatı boyunca zindanda geçireceği ilk gece olacaktı. Hazar ise Aref'in zindandaki ilk misafiriydi ve onun karanlığın içindeki bu öfkeli halini izlemeyi çok beklemişti.

"Hoş geldin," dedi Hazar durgun bir sesle. "Nasıl, beğendin mi? Sizin zindanlardan iyi olmalı."

"Siktir!" dedi Aref öfkeyle.

Hazar keyifle güldü. "Küfür, ha?" dedi. "Sen küfür bilir miydin?"

Aref kendini bir anda öne attı ve aralarındaki parmaklıklara yapıştı. Üzerindeki altın işlemeli kıyafetlerin artık hiçbir önemi yoktu. Karanlık bir zindanda geçecek ömrü boyunca o altınların hiçbirini kullanamayacaktı.

"Ne sanıyorsun?" dedi Aref öfkeyle bağırırken. "Babamın bunu kabulleneceğini mi? Beni sana bırakacağını mı? Senin karşında geleceğin kralı var Hazar Noyan!"

Aref'in öfkeli bağırıları, karşısındaki Hazar'a hiç tesir etmemiş gibiydi. Hazar dinginliğini koruyor, daha çok deniz manzarası izlemeye gelmiş biri gibi sakin görünüyordu.

"Geleceğin kralı..." diye söze girdi Hazar dalga geçer gibi. "Senin karşında da şimdinin kralı var."

"Hani o zehirlemeye çalıştığın..." diye söze atladı Atlas.

Aref ne diyeceğini bilemiyordu. İçten içe babasının bile kendisini suçlu bulabileceğini hissediyordu. O bir prensti ve ziyarete geldiği bir kralı zehirleyerek öldürmeye çalışmıştı. Fevri davranışları ona hayatı boyunca hep çelme takmıştı ama hiç bu seferki kadar düştüğünü hatırlamıyordu. Öyle bir düşmüştü ki artık çukurun dibindeydi.

"Söylesene..." dedi Aref hırsına yenik düşerek. "Karım dediğin Sara'nın seni sevmemesi nasıl bir his? Yedirebiliyor musun kendine?"

Hazar karşısındaki adamın aşağılık olduğunu biliyordu lakin o bile bu kadarını beklemiyordu. Ona acıyarak bakan gözleri ve fark etmeden kastığı çenesi hislerinin portresi gibiydi.

"Seni öldürtmeyeceğim Aref," dedi Hazar dişlerinin arasından. "Boşuna uğraşma. Seni her gün ziyarete gelecek, karanlığın içinde nasıl da eriyip gittiğini kendi gözlerimle göreceğim..." Son cümlesini kurup kapıya yönelmişti ki bir anda durdu ve Aref'in bulunduğu hücreye döndü. "Ve," dedi kendini tutamayıp. "Bir daha sakın karımın adını ağzına alayım deme yoksa seni öyle bir yere koyarım ki zindanı bile özlersin..."

Aref sesini çıkarmadı. İçinde patlayan öfkesiyle öylece kalmakaldı. Hazar ve arkadaşları zindandan çıkıp giderken yalnızca arkalarından bakmakla yetindi. Bağırmadı, çağırmadı, çırpınmadı. Yalnızca sindi.

"Odana mı?" diye sordu Atlas ağabeyine.

Zindandan çıkıp taş merdivenlere yönelmişlerdi.

“Evet,” dedi Hazar. “Biraz çalışır, sonra uyurum. Siz bakın keyfinize.”

“Bahçedeyiz,” dedi Atlas imalı bir gülümsemeyle. “Askerleri yoklayalım... Biliyorsun, kendimizi her an bir savaşın içinde bulabiliriz.”

Hazar omuz silkti. Savaşmak dahil hiçbir şey umurunda değildi. Onun derdi başka, bambaşkaydı...

Atlas, Deha ve Poyraz bahçeye yönelirken Hazar kendisini bekleyen muhafızlarıyla odasının bulunduğu koridora çıkan merdivenlere yöneldi. Akli karısındaaydı. Sara ne yapıyordu, nasıldı?

Yine masada uyumuş mudur? diye geçirdi içinden ve o an Sara'nın masada uyuyan hali Hazar'ın gözlerinin önüne geldi, istemsizce gülümser gibi oldu. Sara'nın her haline eriyordu resmen. Yemek yerken, uyurken, uyanıkken, nefes alırken, nefes verirken... Hazar her an onu, karısını düşünüyordu.

Lakin tüm bunların yanında ömrü boyunca âşık kalacağını sandığı Lena aklının ucundan bile geçmiyordu. Lena'nın hâlâ yaşadığını ve saraya geldiğini neredeyse unutmuştu bile.

Muhafızlarıyla merdivenleri bir bir çıkan Hazar bir an önce odasına gitmek ve Sara'yı görmek istiyordu. Ona dokunmak, onunla konuşmak, ona sarılmak bile değil... Yalnızca onu görmek istiyordu. Bu bile yeterliydi. Yalnızca görmek... *Yalnızca onun orada olduğunu bilmek...*

Nihayet koridora ulaştıklarında Sara'nın odasının önünden geçerken farkında olmadan bir iç çekti. Koridorda yanlarından geçen görevli cariyelerin Hazar'a attıkları albenili bakışlar onun umurunda bile değildi. Bir an önce odasına gitmek, kapısını kapatmak ve dış dünyayı hak ettiği yerde, dışarıda bırakmak istiyordu.

“Hoş geldiniz majesteleri!” diye seslendi kapı muhafızlarından biri.

“Buyurun majesteleri!” dedi bir diğeri kapıyı açarken.

Hazar onlara başını sallayarak karşılık verdiğinde kapısı ağır ağır açıldı. Üzerindeki içi yün dışı deri kahverengi peleriniyle odasına girdiği an gözleri Sara’yı yatakta veya masasında aradı. Fakat onu beklemediği bir yerde, koltukta uyurken buldu...

Üzerindeki pelerini sessiz olmaya çalışarak çıkardı. Çıkardığı pelerini kapının yanındaki dresuarın üzerine bıraktıktan sonra sessiz adımlarla Sara’nın uyuyakaldığı koltuğa doğru yürüdü. Koltuğun başına geldiğinde tepesinde öylece durdu ve odanın karanlığında Sara’nın mumlarla aydınlanan yüzüne ve saçlarına hayranlıkla baktı.

“Yalnızca uyurken mi izleyebileceğim seni artık?” diye fısıldadı çaresizce. “Uyurken mi alabileceğim o güzel kokunu?”

İçinde hissettiği acının temelinde çaresizlik yatıyordu. Bir yanı ona var olan çarelerini sıralarken bir yanı verdiği sözler yüzünden o yollara girmeyi reddediyordu.

Gözleri Sara’nın güzel kirpiklerinde, kirpiklerinin yanaklarına düşen gölgesinde, dudaklarında dolaştı... Yorgun bir iç çekti ve üzücü bir kabullenişle eğildi, Sara’yı kollarının arasına, kucağına aldı. Karısı yeter ki yatakta uyusun, Hazar bu gece de koltukta uyurdu... Sara’yı yatağa kadar kollarının arasında taşımak bile onun için büyük mutluluktı. Onu kendine çekip sıkıca sarılmamak, saçlarını öpmemek için kendi içinde büyük bir mücadele veriyordu.

Eğilip kırmızı saten yorganı açtığı ve Sara’yı yatağa bıraktığı sırada Sara kendi içinde bambaşka şeyler yaşıyordu.

Hiçbir uykusundan eksik olmayan kâbuslar artık giderek güçlenmiş, sayıları iyice çoğalmıştı. Artık her gece birçok kâbus görüyor, her birinde bambaşka kötü şeyler yaşıyor, bambaşka kötü sonlara şahit oluyordu.

Bu gecenin ilk kâbusunun başrolü kana bulanmış bir at nalıydı. Kendisini annesinin odasında bulan Sara önce annesinin duvarında asılı olan at nalını kanlar içinde görmüş, sonra tüm bu kanamanın kendisinden, karnının sağ alt tarafından geldiğini fark etmişti. Eli kanayan kasıklarına giderken korku ve acı içinde titreyen bacakları yüzünden ayakta duramaz hale gelmişti.

“Anne...” diye fısıldadı Sara korkuyla. “Baba...”

Oysa yalnızca rüyasında değil, uykusunda da konuşuyordu. Hazar onu yatağının içine bırakırken sayıklamaya başlayan karısının sesini duydu.

“Anne...” diyordu Sara acı içinde. “Baba...”

Doğrulup Sara’ya baktığında çenesinin titrediğini, yüzünün bembeyaz olduğunu gördü. Belli ki kâbus görüyordu, gözleri kapalıyken ellerini Hazar’a uzatıyor, ondan yardım istiyordu sanki.

“Buradayım,” dedi Hazar hissettiği endişeyle. Onu o halde görüp nasıl karşılık vermezdi? Nasıl yanında olmazdı?

Sara hâlâ aynı kâbusun içinde, karnındaki acıyla karanlığın içine hapsolmuş yardım için sayıklarken uzaklardan gelen bir ses ona umut olmuştu.

“Buradayım,” diyordu bir ses. Hazar’ın sesiydi.

Yalnızca sancılı bir sanrıydı bu... Bir kâbustu. Burada tüm meseleler sona erer, tüm dosyalar kapanırdı.

Sara ellerini istemsizce sesin geldiği yöne, Hazar’a uzattı. Kolları onun kollarını buldu.

“Buradayım...” dedi Hazar bir kez daha. “Buradayım güzel karım. Yanındayım. Korkma...”

Hazar sancılı bir kâbusun ortasında yardım isteyen Sara’yı kollarının arasına aldı. Yanına uzandı ve onu göğsüne yatırıp sırtını okşamaya başladı.

“Korkma...” diye fısıldadı bir kez daha. “Ben yanımdayken sana kim ne yapabilir?”

Bu, ikisi için de bir özlem giderme gecesi idi. Sara yalnızca bir rüyada olduğunu sansa da Hazar’ın kollarının arasındaydı ve Hazar nihayet Sara’sını kollarının arasına almış, saçlarını okşuyordu.

Sara’nın kalp atışları yavaşladı, nefesi düzelmeye başladı. Karnında hissettiği soyut acı bir anda yok oldu sanki. En derininde olduğunu sandığı uykusunun daha da derinine geçti.

“Ben buradayım...” dedi Hazar bir kez daha aynı fısıltıyla. “Ben hep buradayım...”

Bu gece yalnızca Sara’nın kâbuslarını değil, Hazar’ın kâbuslarını da iyileştirdi.

İnsan yalnızca uyurken kâbus görmezdi, bazıları kâbuslarını uyanırken görürdü...

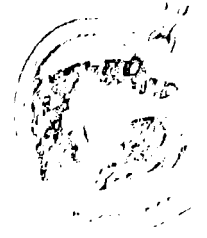
O gece o yatakta birbirlerine sarılmış sakinleşmeye çalışan iki ruhtu onlar, iki beden değil. Sara çoktan bambaşka rüyaların diyarlarına adım atmıştı fakat bu sefer uyuyan yalnızca o değildi. Hazar da Sara kollarının arasındayken hissettiği huzurla öylece uyuyakalmıştı.

Bu bir paydostu, bir ateşkesti, bir ödüldü. Su suya kavuşmuş, ateş ateşi bulmuştu. Güneşini özleyen yeryüzü yağmur bulutlarından kurtulmuştu.

Bu sonsuz bir kavuşma değildi elbette ama Hazar’ın hayatı boyunca uyuduğu en güzel uykuydu.

KONFERENSI GACE YAKSIYUQIN O'AN
KONGRESSIYAT KACHAS OYVULDI

KÖRDÜĞÜM

Sabahın ışıkları gözkapaklarımın kapısını çaldığında derin bir uykunun kollarındaydım. Kâbuslarla başlayan uykum son zamanlarımın en güzel uykusuna dönmüş, kâbuslar gecenin ilerleyen saatlerinde yerlerini huzur dolu rüyalara bırakmıştı.

Esneyerek gözlerimi araladığım an gördüğüm ilk şey koltukta uyuyan Hazar'ın yastığına sarılmış görüntüsüydü. Saçları dağılmış, dudakları şişmiş, yanakları kızarmıştı. Birkaç saniye yüzüne izledikten sonra etrafıma bakıp buraya yine nasıl gelmiş olabileceğimi sorguladım. En son neredeydim onu bile hatırlamıyordum. Masamda mı uyumuştum yoksa koltukta mı emin değildim. Emin olduğum tek şey burada, Hazar'ın yatağında uyumadığımdı.

Bir kez daha esneyip doğrulduktan sonra yataktan kalktım. Duş almak için banyoya girdiğim sırada kapının açıldığını duydum. Girenlerin Hazar'ın yardımcıları Juan ve Reva olduğunu fark edince banyonun kapısını umursamayarak kapattım.

Banyoya girdiğimde hâlâ esniyordum, uzun zamandır uyumadığım kadar derin ve uzun bir uykudan uyanmıştım ve resmen ayılamıyordum. Yardımı olması umuduyla bu sabah

soğuk suyla duş alacak, yüzümü de banyoda her gün hazır bulundurulan gülsuyuyla yıkayacaktım.

“Her şey çok güzel de bir gülsuyum eksik sanki...” diye söyledim kendi kendime.

Banyonun oturmak için tasarlanan mermer alanına oturup altın başlığı çevirdim ve buz gibi suyu önce ayaklarıma tuttum. Gözlerimi kapattım ve kendimi bir nehirde, akıntıya kapılıp bilinmezliğe doğru giderken hayal ettim.

Soğuk duş ve gülsuyu beni gerçekten de kendime getirmişti, banyodan giyinme odasına geçtiğimde güzel bir masajdan çıkmış gibiydim. Dışarıdan gelen seslerden anladığım kadarıyla Hazar uyanmış, Maya da işinin başına geçmişti. Gelen diğer seslerden anladığım kadarıyla Atlas da odadaydı.

Giyinme odasındaki elbiselerimden birini askıdan çekip aldım ve üzerime geçirdim. Koyu mor elbisemin sırtında kalan iplerini bağlamak için ellerimi arkaya uzatmıştım ki giyinme odasının kapısı açıldı.

“Tam zamanında,” dedim içeri giren Maya’ya gülümseyerek.

“Hissettim,” dedi Maya aynı gülümsemeyle karşılık verirken.

Arkama geçti ve sırtımda kalan ipleri çekip elbiseyi vücuduma oturtttuktan sonra bağlamaya başladı. Bir yandan Maya’nın iplerimi bağlamasını bekliyor bir yandan da nemli saçlarımin nemini elimdeki yumuşak havluyla alıyordum.

“Atlas mı geldi?” diye sordum sessizce.

“Evet majesteleri. Yalnızca o değil...”

“Kim geldi başka?” dedim merakla.

“Kuzeniniz,” dedi Maya gülümseyerek.

“Vera mı?” diye sordum şaşkınlıkla.

Elbette Vera’dan bahsediyordu. Burada başka kuzenim yoktu, başka bir kuzenimi daha kaçırıp buraya getirmeleri de pek isteyeceğim bir şey değildi.

“Evet efendim,” dedi Maya. “Bana kendisini kahvaltıya davet etmem söylendi.”

Elbisemin iplerini bağlamış, ben farkında bile olmadan saçlarımı taramaya başlamıştı.

“Kim tarafından?” diye sordum merakla. Cevabını bildiğim soruları sormaya bayılıyordum.

“Kral,” dedi Maya imalı bir gülümsemeyle. “Sizi nasıl mutlu edeceğini biliyor.”

Umursamaz bir nefes aldım. Hazar beni ne yaparsa yapsın mutlu edemezdi. Bu doğaya aykırıydı. Ondan gelecek hiçbir şeye razı değildim.

“Adam beni üzüp, üzgün gördükçe bana kuzen ikramında bulunuyor Maya. Bu mu mutlu etmek?”

Maya’nın çıkmayan sesinden kendini gülmemek için zor tuttuğunu anlayabiliyordum. Aynı zamanda bir yandan saçlarımı tararken bir yandan da saçlarıma üflüyordu.

“Şu yaptığını yüzyıllar sonra icat diye sunacaklar, biliyorsun değil mi?” dedim gülerek.

“İnanın icat ne demek onu bile bilmiyorum efendim.”

Maya’nın cevabı yüzümdeki tebessümü büyüttü. “Mesela...” dedim. “Üzerimize giydiğimiz kıyafetler, ısınmak için kullandığımız şömineler, elbisemi sabit tutan bu ipler bile birer icat Maya. Bunların hepsi birileri tarafından bulundu ve geliştirildi. Bunlar olmadan önce aynı işleri ilkel yöntemlerle hallediyorlardı. Mesela kıyafet diye bir şey olmadığı için üzerlerini yaprakla kapatıyorlardı...”

Ben konuşurken Maya beni hayranlıkla dinliyordu. Onun gözünde tam bir bilgeydin ve bu beni inanılmaz eğlendiriyordu.

“Neyse,” dedim. “Bunları sonra konuşuruz. İçeridekileri daha fazla bekletmeyelim. Vera çok sıkılmıştır.”

Sonunda odaya geçmeye hazır olduğumda ayaklandım ve Maya'nın benim için açtığı kapıdan içeri girdim. Vera, Atlas ve Hazar aynı masanın etrafında oturmuş sohbet ediyorlardı.

"Günaydın," diye mırıldandım. Beni görünce ayağa kalkan Vera'ya doğru ilerleyip ona sıkıca sarıldım.

"Günaydın yenge," dedi Atlas ve hemen ardından Hazar konuştu.

"Günaydın."

Masadaki ycrime geçtim ve Maya çaylarımızı doldururken benden önce konuşulan konuyu bir yerinden yakalamaya çalıştım. Masa yine her zamanki gibi dolup taşıyordu; çörekler, omletler ve meyve salataları çay kokusuyla birleşirken içimde bir tezat yaşıyordum. Böylesine güzel bir kahvaltı masasında mutlu olmam gerekirken Hazar ve Atlas'ın bu masada olması mutlu olmamı tümüyle engelliyordu.

"Özetlemek gerekirse," diye söze girdi Hazar, Vera'ya bakarak. "Annen iyi. Ailendeki herkes iyi."

Başımı kaldırıp şaşkınlık ve heyecanla Vera'nın yüzüne baktım. Sevincini bastırmaya çalışsa da ister istemez gülümsüyordu. Dolu gözleri bana bakarken bu güzel haberi alabildiğimiz için ben de en az onun kadar mutluydum.

"Teşekkür ederim," dedi Vera sessizce. "Sözünüzü tuttuğunuz için..."

Belki de bunca yalana rağmen Hazar'ın bu söylediklerine inanmak bile hataydı. Yine de ona inanmayı seçtik. Ona ve herkesin iyi olduğuna inanmayı... En azından Vera'nın ailesi, sevdiğim tek akrabam olan büyük halam hâlâ iyiydi ve bu haber bu bataklığın içindeki tek temiz şeydi.

Kahvaltı sessizce devam etti. Ben sessizce yanımdaki Vera'yla konuşuyordum, Hazar ise yanında oturan Atlas'la. Herkes kendi dünyasındaydı.

“Bu aralar tek sıkıntım uyku...” dedi Vera.

Tam o sırada Hazar ve Atlas, konuştukları ciddi bir mesele koyulaşırken ayaklandılar.

“Siz devam edin hanımlar,” dedi Hazar, “Biz çalışma masasına geçiyoruz. Birkaç işimiz var.”

Ona kısaca başımı salladıktan sonra Vera'ya döndüm.

“Uyuyamıyor musun yoksa uyanamıyor musun?” diye sordum merakla.

“Asla uyuyamıyorum,” dedi Vera. “Sabaha kadar oturup kasnak işlerimle uğraşıyorum... Neredeyse bir ülkeye yetecek kadar çok kasnak işlemesi yaptım resmen!”

Kendimi tutamayıp güldüğüm sırada çaylarımızı tazeleyen Maya söze girdi.

“Ne güzel efendim,” dedi. “Damlaya damlaya göl olur işte.”

Maya'nın kurduğu cümleyi duyunca şaşkınlıkla ona döndüm. Kaşlarımı çattım ve söylediği şeye anlam vermeye çalıştım. “Damlaya damlaya göl mü olur? Bu da ne demek şimdi Maya?” diye sordum.

Maya çaydanlığı bırakıp doğruldu ve önemli bir açıklama yapacakmış gibi dik durarak hazır pozisyona geçti. “Yani...” diyerek konuşmaya başladı. “Bir şeyden bir tane yaptığınızda gözünüze işe yaramaz gelebilir ama çok yaptığınızda bir bakarsınız büyük bir şey başarmışsınız. Damla da küçüktür ama damlaya damlaya göl olur işte... Böyle bir şey demek istedim efendim.”

Maya'yı şaşkınlıkla dinledim. Kurduğu cümleyi ilk defa duyuyordum ama öyle güzel bir şey söylemişti ki bu resmen gelecek nesillere aktarılması gereken derinlikte bir cümleydi.

“Resmen felsefe yapıyorsun,” dedim. “Bu cümleyi bir yerlere not alacağım. Bunu gelecek nesillere aktarmamız lazım!”

Maya utanarak gülümsedi. “Benim ne haddime efendim...” dedi gülümseyerek.

“Öyle deme,” dedim keyifle. “Gelecekte bu cümleyi atalarından gelen bir söz olarak bilenler olacak... Güven bana.”

“Siz öyle diyorsanız...” Maya mahcup bir ifadeyle çaydanlığı aldı ve Hazar’la Atlas’ın boşalan fincanlarını doldurmak için çalışma masasına doğru ilerledi.

“Sen nasılsın?” diye sordu Vera önündeki yabanmersinli tarttan bir parça alırken.

“Sence iyi olabilir miyim?” dedim.

“Burada olmak...” diye söze girdi Vera sessizce. “Seni ne kadar kötü etkilemiştir tahmin edebiliyorum... Buraya taşındığını söylediklerinde ben bile öfkeden delirdim. Senin neler hissettiğini tahmin bile edemiyorum.”

“Düşünmemeye çalışıyorum,” dedim. “Kendimi burada olmadığımı inandırmaya çalışıyorum. Bütün gün masamdayım. Kitap okuyor, bir şeyler yazıp çiziyorum...”

Uzanıp tabağıma bir parça kavun aldım. Bir yandan da Hazar’la Atlas arasında geçen konuşmaları duymaya çalışıyordum ama çok da umursayacağım bir meseleden bahsetmiyor gibiydiler. Belli ki bir fetih meselesini konuşuyorlardı.

“Duvarları çizme de,” dedi Vera gülerek.

Vera’nın kurduğu cümle beni çocukluğuma, utanç verici anılarımdan birine götürdü. Onun bunu söyleme sebebi de bizzat o anıydı zaten. Sızlanarak gözlerimi kısıtım.

“Hatırlatma!” dedim. Sesim biraz yüksek çıkmış olacak ki Hazar ve Atlas’ın dönüp bize baktıklarını gördüm.

Maya ise onların çaylarını doldurmuş, şöminenin ateşine odun atmakla ve bizi dinlemekle meşguldü.

“Duvarlara resim mi çizerdiniz?” dedi Maya merakla.

“Evet,” dedi Vera keyifle. “Ama ne resimler!”

“Kuş, kelebek filan çiziyordum...” dedim. “Konuyu kapatabiliriz, teşekkürler, iyi günler.”

Vera tepkim karşısında kıkırdadı ve soran gözlerle bize bakan Maya’ya döndü. “Sara bir keresinde babasının toplantı odasında gerçekleşecek önemli ve diplomatik bir toplantı öncesi odanın duvarlarına çeşitli resimler çizmişti,” dedi.

“Beş yaşındaydım,” dedim gözlerimi devirerek. “Ve odayı toplantıya hazırlamak istemiştım.”

“Ne güzel,” dedi Maya hayranlıkla. “Neler çizmiştınız efendim?”

Göz göze gelmemizle Vera’nın gülmekten ağlayacak hale gelmesi bir oldu. Omzumu silkip çayımdan bir yudum aldım. Vera ise gülmekten zar zor konuşuyordu.

“Renkli kalpler,” dedi. “Balonlar... Elmalar, armutlar, üzüm-ler... hayatı boyunca gördüğü ve ilgisini çeken her şeyi çizmiş. Ama keşke bazılarını es geçseymiş...”

Vera son cümlesini kurduktan sonra kendini tutamayıp gülmeye devam etti. Yüzü gülmekten kıpkırmızıydı, bense o an o odada değilmışim gibi davranmaya devam ediyor, uzaklara bakarak çayımı içiyordum.

“Ne gibi efendim?” diye sordu Maya. Hâlâ merak ediyordu.

“Şey,” dedi Vera gülmesini zar zor durdururken. “İnek memesi.”

Vera’nın ağzından çıkan bu iki kelimenin hemen ardından Maya’nın ağzı açık bakakalışı, Atlas’ın anlık kahkahası ve Hazar’ın boğazında kalan çaydan öksürerek kurtulmaya çalışması art arda sıralandı. Ben hâlâ uzaklara bakarak çay içiyordum... Hazar’la Atlas’ın yan masadan bizi dinlediğini zaten biliyordum ama böyle bir şey beklemediklerine de yemin edebilirdim.

“İnek memesi o yaşlarda benim için bir kalp ya da bir elma gibi bir şeydi,” diye söze girdim gayet olağan bir şeyden

bahsediyormuşum gibi. “Sonuçta süt veriyordu ve babamın duvarına güzel şeyler çizmek istemiştin.”

“Toplantısı vardı ve ona iyi şans getirecek bir şey vermek istemiştin, değil mi?” dedi Vera kahkahalarla. “Odanın her yerine...” dedi gülmekten zar zor nefes alarak. “Her yerine inek memesi çizmiştin...”

Maya bir anda bize arkasını döndü. Şömineye doğru eğildi ve görünmediğini düşünerek eliyle ağzını kapatıp kahkahalarını bastırmaya çalıştı. Hazar ve Atlas’ın durumu da farklı değildi. Odadaki herkesin eli ağzındaydı, benim dışımda herkes kahkahasını bastırmaya çalışıyordu.

“Özür dilerim,” dedi Vera sakinleşmeye çalışarak. “Ama güzel günlerdi... Yine de anlattığım için özür dilerim. Sen bir anda çizim deyince kendimi tutamadım.”

“Sorun değil,” dedim omuz silkerek. “O gün toplantıya gelen bütün krallar bu olayı biliyor zaten, eminim saraylarında da anlatmışlardır. Bir burası eksikti...”

Ne garipti hayat. Ailemden birinin burada, karşımda olmasıyla nasıl da değişiyordu ruh halim. Nerede olduğumuzun, ne halde olduğumuzun bile önemi kalmıyordu bir arada olunca. En büyük düşmanımızın odasında, onun masasındaydık ama her şeye rağmen gülebiliyorduk.

Hem de onunla, düşmanımın ta kendisiyle... Birlikte gülüyorduk.

Ara ara bana bakışlarını yakalıyordum, başını önündeki haritadan kaldırdığı her an Vera’yla keyifle konuşan beni izliyordu. Bana özlemle ve hayranlıkla bakıyordu, hatta bazen farkında bile olmadan dalıp gidiyor, Atlas dürtünce kendine geliyordu...

Peki neydi bu dalmaların sebebi? Neydi bu özlemin nedeni? Onu bana bağlayan tek şey boynumdaki kolye

değil miydi? Beni aylarca bir yalana inandıran Hazar'ın ta kendisi değil miydi? Neyi özlüyordu, yalan söylediği günleri mi yoksa yalanlarına inanan beni mi?

Neydi onun büyük derdi?

Düğümlerini kör eden ellerin sahibi kimdi?

Her şeyden çok merak ediyordum bu sorunun cevabını...

Onun kördüğümü neydi?

"Beni yendin.
Fiziksel olarak
yenmekle kalmadın,
ruhsal olarak da yendin."

BİR MEKTUP VE BİR GERÇEK

*Bilmem hiç yağmur yağacak mı,
Kaybolduğum çöllere?**

Herkesin bir kördüğümü vardır bu hayatta. Ne yaparsa yap-sın çözemediği, uğruna ellerini kanattığı, günlerini harcadığı, aklını yitirdiği bir kördüğüm...

Benim kördüğümüm uzaklarda değildi. Burada, yanı ba-şımda, tam karşımdaydı. Hazar benim için çözölemeyen bir düğümdü. O benim için derin bir çukurun en dibiydi; çamur-lu, pis, karanlık ama her şeye rağmen serin...

Bu saraya geldiğimden beri geçen her gün ömrümden bir parça alıp götürmüştü. Kendi güven sistemimi sorguladığım her saniye beni kendimden uzaklaştırmış, bana bir aptalmı-şım gibi hissettirmişti ve aklımda aylardır aynı “keşkeler” vardı. Keşke aylar önce o gün, babam beni saraydan uzaklaştırmak istediğini söylediğinde ona itiraz etseydim. İnat etseydim, ge-

* Deniz Tekin, Dilan Balkay, Geeva Flava. “Bir Vahayı Deniz Sandım”, 2022.

rekirse kendimi o sarayın sütunlarından birine bağlasaydım da bir adım dışarıya çıkmasaydım.

Lakin keşkelerin dönüşü olmuyor. Ben o saraydan, evimden bir kez çıktım ve bir daha dönemedim. Üstelik artık geride ne babam var ne de bir ev...

Hazar, Atlas'la odadan çıktığında tek başıma kalmıştım. Vera odasına dönmüş, Maya ise mutfığa inmişti. Gün güzel başlamıştı ama sonra yine yapayalnız kalmıştım. Gerçi benim derdim yalnızlıkla değil, bu hapsolma halimleydi.

Bir kafesin içindeydim ama kafes bu saray mıydı, bu oda mı yoksa ruhumu saran bedenim miydi bilmiyordum.

Belki de kafes bendim ve anahtar içimdeydi.

Hazar ve Atlas çıkarken ben kendi masamda oturmuş yeni getirilen kitaplarımdan birini okuyordum. Kitaba eğilmiş beğendiğim cümlelerin altını çiziyordum. Odadan çıkmalarının ardından birkaç dakika geçmesini bekledikten sonra ayağa kalktım. Aklım dünden beri aynı şeyde, Hazar'ın masasında gördüğüm ve üzerinde babamın el yazısı olan o zarftaydı.

Başımı kaldırıp kapıya baktım ve sessizce ayakta durup dışarıdan herhangi bir ses gelip gelmediğini dinledim. Dışarıdan sadece muhafızların her zamanki sessiz konuşmalarının sesi geliyordu, onu da zar zor duyuyordum zaten.

Elimi kaldırıp önüme düşen saçlarımı sırtıma doğru attım ve artık harekete geçmem gerektiğini fark ettim. Nefesimi tutarak iyice sessizleştirdim ve ağır adımlarla Hazar'ın masasına ilerledim.

“Neredesin baba?” diye fısıldadım kendi kendime.

Masaya eğildim ve zarfları karıştırarak dün buralara bir yere bıraktığım o zarfı bulmaya çalıştım. Zarfı masanın üzerinde mektup yığınının arasında bulamayınca masada duran haritaların, defterlerin ve kitapların aralarına bakmaya başladım. Bir elim bir kitabı kontrol ederken diğer elim başka bir kitabın sayfalarını açıyordu.

“Nerede bu?” diye söylendim sabırsızca. “Nerede!”

Zarfı masanın üzerinde bulamayacağımı anlayınca eğildim ve küçük çekmeceleri tek tek açmaya başladım. Bu çekmeceler de ağızlarına kadar zarflarla doluydu. Ellerim hızla hareket ederken kalbim deli gibi atıyordu. Başımı kaldırıp telaşla kapıya baktıktan sonra çekmeceleri aramaya devam ettim. Herhalde otuz saniyede bir başımı kaldırıp kapıya bakıyordum, üstelik kulaklarım da burada değil, kapının önündeydi.

“Hadi ama... Neredesin?” diye fısıldayarak zarfların arasında verdiğim savaşıma devam ettiğim sırada nihayet, dün tesadüf eseri ellerimle tuttuğum o zarfı, babamın el yazısını taşıyan o mektubu buldum...

Derin bir nefes aldım. Tam oraya, masanın altına, yere oturdum. Eskimiş siyah zarfın üzerindeki mühre baktığımda bu zarfın daha önce açılıp sonra tekrar kapatıldığını anlayabiliyordum. Parmaklarımı babamın el yazısının üzerinde gezdirdim.

Titrek bir nefes daha aldım ve mührün üzerine tırnağımla bastırıp zarfa zarar vermemeye çalışarak dikkatlice açtım. Zarfın içinden çıkan sararmış kâğıdı el çabukluğuyla çıkardım ve kapıya bir kez daha göz attıktan sonra kâğıdı açtım. Gözlerim uzun bir yazıyla karşılaştığında yüzüme ateş bastığını hissettim. Sayfanın üzerinde yazanlar da zarfın üzerindeki yazılar gibi babama aitti, onun el yazısıyla özenle yazılmış, özenle katlanmıştı.

O an bir saniyeliğine durdum. Bunu gerçekten de okumalı mıydım? İçimden bir ses burada yazanları okuduktan sonra incinebileceğimi, hiç beklemediğim şeyler görebileceğimi söylüyordu. Belki de yalnızca basit bir mektuptu okuyacaklarım. Ya da basit bir mektup olmaktan çok ötede olan bambaşka şeyler yazıyordu burada. Lakin okumazsam bunu asla öğrene-meyecek ve belki de yaşadıklarımı aydınlatabilecek tek fırsatı da kendi ellerimle geri çevirecektim.

Tamam, dedim içimden kendi kendime. Tamam, okuyorum...

Başımı kâğıda eğdim ve babamın cümlelerini ağır ağır okumaya başladım.

"Sevgili Hazar,

Benim manevi oğlum... Kızımın muhafızı, koruyucusu ve sonsuz dostu... Sen bu satırları okuyorsan belli ki ben artık hayatta değilim. Her şey planladığım gibi gittiyse bu mektup sana ölüm haberimle birlikte geldi ama bundan sonra öğreneceklerin seni benim ölüm haberimden daha fazla sarsacak. Bu sebeple senden ricam, bu mektubu kızımın yanında değil, kuytu bir köşede, bir başına oku. Otur ve sakinleş."

Buraya kadar okuduğum satırların bana anlattığı şey bunun öylesine yazılmış basit bir mektup olmadığıydı. Birazdan okuyacaklarımın beni dehşete düşüreceğini mektubun ilk satırlarından bile anlayabiliyordum. Bir elim kâğıdı tutarken bir elim kalbimdeydi. Babamın Hazar'dan istediği gibi odanın kuytu bir köşesinde bir başıma okuyordum bu satırları.

Oysa her şey onun istediği gibi ilerlemiyordu, babam Hazar'ın bu mektubu benim yanımda bile okumasını istemezken bu gizemli mektup ellerimin arasındaydı. En acısı da bu satırları okurken onun sesini de kafamın içinde duymamdı. Titrek bir nefes alıp babamın mektubunu okumaya kaldığım yerden devam ettim.

"Bir savaş çıktı Hazar, sen bunu zaten biliyorsun. Baban topraklarıma senin intikamını alabilmek için girdi ve planı benden biricik kızımı, Sarı'mı almaktı. Böylece hem kolyenin kehaneti onun topraklarını bereketlendirecekti hem de baban benden intikamını alacaktı. Kendime dair emin olduğum bir şey var: Ben düşmanımı öldürmeden ölmem. Bu satırları okuyorsan bu, babanı da kaybettiğin anlamına gelir. Üzülür müsün bilmem."

Şimdi gelelim asıl meseleye. Topraklarıma geldiğin günü çok iyi hatırlıyorum Hazar. Bana yaşadıklarını, duygularını ve taleplerini anlattığında bir başkası olsa düşman bir ülkenin prensini ve vârisini kendi topraklarına bir savaşçı olarak alır mıydı?

İhtimali bile yok. Fakat ben sana inandım ve güvendim. Sana öyle çok güvendim ki seni yalnızca topraklarıma almayı bırak, sana biricik kızımı emanet ettim. Zira bunu sen bile sorguladın. Onu neden bir başkasıyla, eski bir dostumla ya da oğullarımdan biriyle göndermediğimi sorduğunda sana ne dediğimi hatırlıyor musun Hazar?

Hiçbir şey...

Sana hiçbir şey söylemedim. Yalnızca emrettim. Ben sana kuzumu emanet ettim ve bana hiçbir şey sormana müsaade etmedim. Artık tüm sorularını yanıtlamamın vakti geldi oğlum. Sana kızımı alıp gideceğin yeri anlattım ama döneceğiniz yeri hiç söylemedim.”

Mektubun bu kısmına geldiğimde ellerimin titremesi öyle çok arttı ki kâğıdı kucağıma koymak zorunda kaldım. Sırtımı masanın ayaklarından birine yasladım ve dolu gözlerimle kâğıda döndüm.

“Ben sana kuzumu emanet ettim şövalye. Bunu bir süreliğine değil, bir ömürlüğüne yaptım ve sen bana kızımı ömrün boyunca koruyacağına dair yemin ettin, bana söz verdin. Bu, senin bana olan borcundu ve onu ödeme vaktin geldi. Onu önce savaştan, yabancılardan korudun, uzak diyarlara götürdün. Artık...”

Durdum. Bu cümlelerin devamını okumak ne kadar zor olacaktı biliyordum. Gözlerimi kapattım, bir süreliğine kendimle baş başa kaldım ve bir cesaretle açtım gözlerimi. Açtım gözlerimi ve döndüm satırlara.

“Artık onu koruman gereken şey onun kendi evi ve kendi ailesi...”

Nefesim mektubum tam bu noktasında kesilirken başımın dönmeye başladığını fark ettim. Kolyemi tutan elimi yere koyup yerden destek alarak baş dönmemi kontrol altına almayı denedim ve babamın cümlelerini okumaya devam ettim.

"Kızımı evinden aldın fakat artık evine geri bırakamazsın. Çünkü onun artık bir evi yok... Ben öldüysem, her şey bitmiş demektir.

Sara bambaşka bir çocuktur. Mucize çocuk... Kehanetin bebeği, tahtın tek vârisi.

Benim güzel kızım çocukluğundan beri herkesin göz hapsindeydi. Onu sevdiğini sandığı herkes aslında onun düşmanıydı. Buna oğullarım da dahil. Birkaç kişi dışında hiç kimse o tahtın Sara'nın hakkı olduğuna inanmadı. Oğullarım varken tahtın vârisi nasıl kızım olurdu? Kolyenin mucizelerine inananların aksine birçoğuna göre kolye ve Sara bu topraklarda olduğu sürece düşman ülkelerin dikkatini çekecek ve kolye uğruna yapılan savaşların kurbanı olacaktık."

Resmen nefes alamıyordum. Kendimden geçmiştim. Ne okuduklarıma inanabiliyordum ne de kafamın içinde duyduklarıma.

"Benim güzel kuzum herkesi kendisi gibi naif ve dürüst zannederken etrafı kurtlarla doluydu. Sara'nın o tahta oturması, sarayda bense kalması onu ölüme göndermekten başka bir şey değil. İşte bu yüzden, bana verdiğin sözü tutmanın vakti geldi şövalye.

Sara artık kendi evine dönemez ama senin kendi evine dönme vaktin geldi Hazar.

Kızım da kolye de sana emanet fakat senden son bir isteğim var. Bunların hiçbirini, sana anlattığım hiçbir şeyi ona asla anlatma. Onu tanıyorsam bunları öğrendiği takdirde asla durmayacaktır, ne yapıp edecek intikam için saraya dönecektir. Birilerinin yanında olacağını, en azından birilerinin ona destek olacağını

sanacaktır ama inan bana şövalye, Sara kendi topraklarına girdiği an yapayalnız kalacak. İnadinın bedelini canıyla ödeyecek.

Onu tutsak et, gerekirse hapsed ama yaşat...

Hiç kimse çocuğunu ölmesi için dünyaya getirmez. Kızımı hayatta tut şövalye...

Senin evin artık onun evi.

Sana inanıyor ve sana güveniyorum. Kolyenin mucizeleri sizinle olsun.

Sevgiyle ve hoşça kalın..."

Kâğıt elimden düştü, elim de kucağımdan. Sonra gözüm-den de bir damla yaş düştü. Umudum düştü, hayallerim düştü. Düşlerim düştü. Kalbimin içinden bir şeyler düştü sanki. İçime karanlık bir şeyler düştü. Aydınlığım düştü.

Ben her şeye rağmen ayakta kaldım ama bana dair her şey yere düştü.

Gözlerim yere düşen kâğıda boş boş bakarken ne ellerimin ne kollarımın gücü kalmıştı. Okuduklarım, gördüklerim, öğrendiklerim beklenir şeyler değildi. Bunca zamandır yaşadığım her şey koca bir yalandı.

İçimdeki kördüğüm ikiye ayrıldı. Bir yanım düğüm kaldı bir yanım kör oldu. Boşluk hissi her yanıma sardı. Çocukluğum gözlerimin önünden geçerken babamın Hazar'a yazdığı birkaç cümle kafamın içinde yankılanıp durdu.

"Artık onu koruman gereken şey onun kendi evi."

"Sara artık kendi evine dönemez ama senin eve dönme vaktin geldi."

"Senin evin artık onun evi."

Aynı cümleler kafamın içinde dönüp durmaya devam ederken vücudum masanın altında cenin şekline büründü. Gözlerim kapandı ve ruhum yere döküldü.

Ruhum yere döküldü ve birileri üzerine bastı...

Nefesim yerdeki tozları havaya kaldırırken yanı başımda duran kâğıt hareket bile etmiyordu. Gücüm yalnızca toz tanelerine, onların da en küçüklerine yetiyordu. Nefesim güçsüzdü; ellerim, ayaklarım, her zerrem güçsüz...

Masanın altında kıvrılmış yatarken gözlerim Hazar'ın yatağına kaydı. Odasının duvarlarına, karşıda asılı duran kürküne baktım. İçimde bir yerlerde ona duyduğum nefreti aradım, bulamadım. Kendime kızdım, babama kızdım, Hazar'a kızdım. Aldığım nefese, boynumdaki kolyeye kızdım. Elimi uzattım, kolyemi sertçe tuttum ve boynumdan çekip çıkardım.

Kopardım onu... Kopardım ve yere bıraktım.

Karnıma giren sancıları umursamadan yerde öylece yatmaya devam ettim. Gözlerim boşluğa bakmayı sürdürürken içimden konuşmayı bile kestim. Yalnızca sustum ve susmaya devam ettim. Ne yatışımı bozdum ne suskunluğumu ne de gözlerimin boşluğa bakışını.

Kapı açıldığında bile kıpırdamadım. Gözlerim boşluğa bakmaya devam ederken ne kadar susarsam susayım duymamı engelleyemeyeceğimin bilincindeydim ve onun sesi beni ağlatacak şekilde kulaklarıma geldi.

“Sara!” dedi Hazar telaşla. “Sara! İyi misin?”

Koşar adım yanıma geldi. Ben felç geçirmiş gibi yatmaya devam ederken korkuyla üzerime eğildi. Bana dehşet içinde bakarken gözleri önce bir anlığına yerde duran kolyeye, sonra babamın mektubuna kaydı... O an her şeyi anladı. Hiçbir şey söylemedi. Bana baktı ve dizlerinin üzerine oturdu.

İkimizden de tek kelime çıkmadı ama sessizlik içinde çok şey söylendi aramızda.

Biz sustuk ama kaderlerimiz konuştu.

Biz sustuk ama ruhlarımız konuştu.

“Bana göre herkes içinde
kendi krallığını taşır ve sen
benim şahsi krallığını yerle
bir ettin.”

EV

Yerdeki taşlar sert ve soğuktu. Şöminenin ateşi sönmüş, kül kokusu her yanı sarmıştı. Pencereleden gelen ses rüzgârın camları nasıl da zorladığını anlatırken gözlerim boşluktaıdı. Ben hâlâ yerde kıvrılmış yatıyordum, o da hâlâ yanı başımda oturuyordu. Ne o konuşuyordu ne ben ve işin garip yanı da şuydu: Biz birlikte susmaya alışıkıık.

“Neden?” dedim halsızce. “Neden?”

“Nedenini sorman gereken çok şey var,” dedi Hazar. “Hangisinin nedenini soruyorsun?”

Titrek bir nefes verdim ve iyice içime gömüldüm.

“Neden...” dedim bir kez daha titreyen çenemle. “Neden bana anlatmadın?”

Hazar derin bir iç çekti ve başını ellerinin arasına aldı. Parmaklarıyla alnını ovuşturduktan sonra başını bir anda kaldırdı ve burnunu çekti. “Okudun,” dedi. “Nedenini biliyorsun.”

Gözlerimden akan birkaç damla yaş yanaklarımdan süzölüp yeri buldu. Hüzünle gülümsedim. “Ne kadar acı çektiğimi görmedin mi?”

“O acıyı beraber çektiık,” dedi Hazar. “Kahrolmadığımı mı sanıyorsun? Her gün, her gece, her saat kahroldum Sara...”

Kızarmış gözleriyle gözlerime baktı; o beni uzun uzun izledi, ben de onu.

“Bana her şeyi anlat,” dedim sessizce. Burnumu çekerek yattığım yerden ona baktım. “Her şeyi...”

Hazar bir süre öylece bana baktı. Bir şeyleri kendi içinde sorguluyor, tartıyor, ölçüp biçiyordu.

“Anlat,” dedim bir kez daha. “Bilmek zorundayım Hazar.”

Derin bir nefes aldı ve isteksiz bir teslim oluşla gözlerini kapattı. Başını sallayarak gözlerini açtı.

“Buraya dönmek...” dedi. “Buraya dönmek planlarım dahilinde değildi. Ben buradan çıkarken burayı sonsuza dek terk etmiştim. Fakat babanın mektubu her şeyi değiştirdi...”

Ona üzgün gözlerle, çaresiz bir yavru kedi gibi baktım. “Benim saraya mı dönecektin?” diye sordum gözyaşları içinde. “Benimle oraya mı dönecektin?”

Hazar başını salladı. “Ben senin krallığında senin hükümdarlığında bir hizmetkâr olmaya razıydım Sara,” dedi. “Bir seçim yapma şansım olsaydı kral olmak yerine senin hizmetkârın olmayı seçerdim.”

Sonra durdu, başını tekrar öne eğdi ve ne diyeceğini bilemeyerek bana baktı.

“Mektup olmasaydı buraya dönmeyecektin...” diye tekrarladım. Terk ettiği evine benim için dönmüştü.

“Her şey bir anda değişti,” dedi. “Babanın mektubunu okuyunca ne yapacağımı bilemedim. Sana gerçekleri anlatamazdım, babanın söylediğine göre gerçekleri bilersen seni burada tutamazdım. Ne yapıp eder buradan çıkıp intikam almanın bir yolunu bulurdun...”

Başımı salladım. “Bulurdum,” dedim. “Bulacağım.”

“Bulmayacaksın,” dedi. “Bana söz vereceksin ve bunu denemeyeceksin bile...”

Cevap vermedim. Ne yapacağımı, hangi yoldan ilerleyeceğimi ben bile bilmiyordum. Aklım bu sarayın çatısı altında onunla yaşadığımız her anıyı bana baştan sona izletiyordu.

“Buraya geldiğim ilk gün...” dedim. “Bana gerçek bir tutsak gibi davrandın.”

“O zamanlar ne yapacağımı bilmiyordum,” dedi. “Sen buradayken sana yakın olamazdım.”

“Neden?” diye sordum inatla.

“Duygularımın beni ele geçirmesine izin verip sana karşı güçsüz düşersem gerçekleri senden saklayamaz ve seni koruyamazdım. Bu yüzden sana dair duygularımın bitmesi için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama...”

“Ama?” dedim ona soran gözlerle bakarken.

“Ama bunu başaramadım.”

“Bitmedi mi?” diye sordum.

“Bitmedi,” dedi. “Bitmeyecek...”

Gözlerine hüznle baktım. Yutkundum ve buruk bir iç çektim.

“Peki bu gerçeği kim biliyordu?” diye sordum. “Senden başka kim biliyordu?”

“Yalnızca Atlas, Deha ve Poyraz,” dedi Hazar. “Başka kimse bilmiyor... Şimdi de sen öğrendin.”

“Peki Vera’yı neden getirdiniz? Onun saraya bizimle gelmesini bir şekilde engelleyebilirdin, neden engellemedin?”

“Bunun Vera’ya haksızlık olduğunu biliyorum,” dedi. “Ama burada yalnız kalmanı istemedim.”

Başımı salladım. “Vera bunu öğrenmese daha iyi olur...” dedim hüznümlü bir gülümsemeyle. “Yanımda olduğundan yanlışlıkla kaçırıldığı fikri onun için daha mantıklı bir sebep.”

Hazar bu dediğime gülümsemedi bile. Bana boş, dalgın, sarsılmış gözlerle baktı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Her şeyi öğrendin...”

“Hiçbir şey düşünmüyorum,” dedim. “Beynim durmuş gibi.”

“Peki ne hissediyorsun?” dedi. “Kalbin ne diyor?”

“Kalbim...” dedim tereddütle. “Kalbim konuşuyor ama onu da ben duymak istemiyorum.”

Hazar’ın gözleri bir kez daha yerde duran kalp kolyeme kaydı. Bir süre kolyeyi izledikten sonra bana döndü. “Onu artık takmayacak mısın?”

Başımı salladım. “Artık onu boynumda istemiyorum,” dedim. “Onu da mucizelerini de istemiyorum.”

“Sen nasıl istersen,” dedi Hazar. Durdu, bir süre sessiz kaldıktan sonra içinde tuttuğu o iki kelimeyi dudaklarından döktü. “Peki beni?”

“Seni ne?”

“Artık kolyeyi istemiyorsun,” dedi sessizce. “Peki beni? Beni artık hayatında istiyor musun?”

Yeri izleyen gözlerimi bir kez daha ona çevirdim ve güzel yüz hatlarını izlemeye koyuldum. O da beni izliyordu. Bir yandan bana sorduğu soruyu düşünürken derin bir nefes aldığım da güzel ten kokusunun bana kadar geldiğini fark ettim. Gözlerim dudaklarına, boynuna, kollarına, ellerine kaydı. Gözlerim teninde gezinirken içim öyle özlem doluydu ki kalbimin titrediğini hissettim.

Onu öyle çok özlemiştim ki konuşmak bile vakit kaybı gibi geliyordu o an.

O an belki de hayatımda ilk kez aklımı değil, duygularımı dinledim. Yattığım yerden doğruldum ve kendimi Hazar’ın tam önünde otururken buldum. Gözlerime soru işaretleriyle bakarken hiç beklemedim, bir saniye bile düşünmedim ve ona yaklaştım.

“Seni...” dedim fısıldayarak, “...istemeyi hiç bırakmadım. Ne yaparsam yapayım bırakmadım...”

Fısıltılarım dudaklarına değdi, gözlerim gözlerindeydi. Nefesi nefesime karıştı, alını alnıma yaslandı. Dudaklarım dudaklarını buldu, ellerim kollarını.

O beni doyumsuz bir özlemle öperken ben kollarına, boynuna, saçlarına dokundum. Karnımda hissettiğim heyecan ve coşku beni ona iterken ellerim kıyafetinin düğmelerini açmaya başlamıştı bile. Beni uzun uzun öperken nasırlı elleri sırtımda dolaşıyordu. Ben ona, o ise bana kavuşuyordu.

Ona duyduğum sonsuz özlem bir gram bile azalmasa da artık onun kollarındaydım, tenim tenine kavuşmuştu. Oysa aramızdaki özlem hiçbir zaman hiçbir şekilde azalmayacak kadar güçlü ve inatçıydı. Onu özlemek benim yaşam şeklimdi.

Saatler sonra gözlerim bir açılıp bir kapanırken Hazar'ın yatağındaydım. Kollarının arasında uzanıyor, öğrendiğim her şeyi sorguluyordum. Hazar bir eliyle saçlarımı okşarken diğer eliyle yanağımı okşuyordu.

“Söylesene,” dedim sessizce. “Hiç o mektubu bulmamı umdun mu?”

Başım göğsündeydi. Gözlerimi yukarı çevirip yüzüne baktım.

“Bir yanım mektubu okuyup her şeyi öğrenmeni istiyordu,” dedi Hazar. “Her şeyi öğrenmeni ve artık benden nefret etmeni...”

“Senden nefret etmiyorum...” dedim fısıldayarak.

Hazar eğildi ve alnımı öptü.

“Bir yanım ise o mektubu bulup intikam almak istemenden korkuyordu. Öyle bir durumda seni nasıl zapt ederim, nasıl

korurum bilmiyordum. Yine de bunu her şeye rağmen yapardım. Ucunda ölüm olsa bile seni korumak ömrüm boyunca görevim. Ben senin muhafızınım,” dedi. “Unuttun mu?”

Kısa bir nefes aldım ve gözlerimi karşıda kalan pencereye diktim. Ne yapacağımı ben de bilmiyordum. Öğrendiğim bunca gerçekten ve burada geçirdiğim bunca zamandan sonra intikam almak ne kadar akıllıcaydı? Bir yanım ailemin ihanetini karşılıksız bırakmayacağıma dair yeminler ederken bir yanım yalnızca burada Hazar’ın kollarında böylece uzanmak ve hiçbir şeyi düşünmemek istiyordu.

“Seni,” diye söze girdi Hazar. “Bana nefret dolu gözlerle bakarken izlemek o kadar ağırdı ki...” Sustu, devam edemedi. Titreyen sesi bana her şeyi anlatıyordu. Ona söylediğim her şey, ölmesini dilediğin o an bile gözümün önünden geçerken kendimi hiç hissetmediğim kadar kötü hissettim. “Seni her gün görüp sana dokunamamak... Saçlarını koklayamamak, seninle konuşamamak ömrümün en büyük cezasıydı.”

“Benim için kolay mıydı?” diye sordum. “Sevdiğim adam bir anda düşmanım oldu ve ben düşmanımı sevmeye devam ettiğimi bir türlü kabullenemedim. Ama şimdi buradayım...” dedim. “Kollarının arasında.”

“Ve karımsın,” dedi Hazar bundan gurur duyar gibi. “Her zerrenle...”

“Seninim...” dedim ve ekledim. “Ve benimsin...”

Hazar’ın kolları beni sıkıca sardı. Saçlarım göğsüne dökmüş üzerini örterken hayatımın en huzurlu anının bu an olduğuna yemin edebilirdim. Kokusu yanı başımdaydı, teni elimin altında. Bana hayranlıkla bakan gözlerine her denk geldiğimde kendimden geçiyordum. Sanki bana dokunması beni iyileştiriyordu ve sanki birbirimize her şeyden çok ihtiyacımız vardı.

Babamın satırları yerdeydi, kalp kolyesi ise yanı başında. Rüzgâr yerini yağmura bırakmış, şömine artık tamamen sönmüştü. Yağmur damlaları camları tıklatırken Hazar'ın kollarına daha çok sokuluyor, uykuyla olan mücadeleme yenik düşüyordum.

“Söylesene,” dedim uykulu sesimle mırıldanarak.

“Neyi sevgilim?”

“Dün gece benimle uyudun, değil mi?”

Hazar sessizce güldü. “Bu da nereden çıktı şimdi?” diye sordu.

Gözlerim yarı kapalıydı. “Dün gece uyurken bu kokuyu duyduğuma eminim,” dedim. “Teninin kokusunu... Doğru söylüyorum, değil mi?”

“Evet,” dedi Hazar. “Seni bırakmaya dayanamadım. Yanında uyudum.”

Sesimi çıkarmadım. Dün gece gördüğüm kâbuslar bir anda bıçak gibi kesilmiş ve yerini renkli huzur dolu bir rüyaya bırakmıştı. O an bile anlamalıydım, teninin tenime yaklaşması tüm kâbusları bitiriyordu...

“Kızdın mı?” diye sordu Hazar.

Başımı iki yana salladım. “Merak etme,” dedim uykulu sesimle. “Kızmadım...”

“Peki ya şimdi?” dedi. “Yanında uyumama kızacak mısın?”

Başımı bir kez daha aynı şekilde salladım, gözlerim artık tamamen kapalıydı. “Yanımdan kalkmana kızacağım...” diye mırıldandım.

Hazar'ın sessiz gülüşünü bir kez daha duydum. “Asla...” dedi. “Beni hiçbir güç karımın yanından alamaz.”

Dudaklarım istemsizce kıvrıldı. Gözlerim tamamen kapanmıştı ve artık onları açabilecek güce sahip değildim. Uyku her zerremi ele geçirmişti ve artık tamamen uykuya teslim olma

vaktiydi. Hazar yanımdaydı ve ben onun kollarının arasındaydım. İçimde bir yerler darmadağınık olmuş, kalbim param-parçaydım.

Hayat beni nereye götürecekti, geride bıraktığım topraklarımın dair hangi kararlar alacaktım bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Tek bilmem gereken şuydu: Burada, Hazar'ın kollarının arasında huzur içindeydim. Burası artık evdi ve ben artık evimdeydim...

“Seni korumak
benim ömür boyu işim.
Ben hayatımın sonuna kadar
senin muhafızımın.”

VEFA BORCU

Günün son ışığı söner sönmez hanemde,

Pencremde bir gül açar, sır içinde.

Kokusu yayılır ve eskir, gecenin renginde.

*Bir ruh gibi izlerim, geçerim zamanın içinden.**

Sabahın erken saatlerinde gözlerimi açtığımda karşımda gördüğüm ilk şey Hazar'ın beni hayranlıkla izleyen gözleriydi. Beni öyle güzel, öyle özlem dolu izliyordu ki onu görür görmez iç çektim. Gözlerimin açıldığını ve ona bakarak iç çektiğimi gördüğü an gülümsedi ve yavaş yavaş bana doğru eğildi. Ellerinden biri bir yanağımı buldu önce, sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve alnını alnıma yasladı.

“Günaydın güzel karım,” dedi bir fısıltıyla.

Aldığım nefes onun verdiği nefesti ve verdiğim nefes onun aldığı nefesti. Bizi birbirimizden uzak tutan hiçbir şey yoktu o an. Ne mesafeler ne kıyafetler...

“Günaydın,” dedim uykulu sesimle. “Sen ne zaman uyan-
dın?”

“Uzun zaman oldu,” dedi Hazar. Doğruldu ve yastığına uzanıp beni izlemeye devam etti.

* İdil Meşe. “Dünya Halim”, 2021.

“Beni mi izliyordun?” diye sordum utanarak.

Başını salladı. “Seni izlemek uyumaktan daha güzel.”

Gözlerim dağınık koyu saçlarında, geniş omuzlarında, sa-
vaşlardan kalma kesik izleriyle dolu kollarında gezindi. Tüm
bunlar nasıl olmuştu, bir anda nasıl bu noktaya gelmiştik
inanamıyordum. Daha dün sabah uyandığımda onu koltuk-
ta uyurken görmüş ve evime dönmemin yollarını düşünmeye
başlamıştım. Bu sabah ise onun kollarında, onun göz hapsinde
uyanmıştım.

“Birazdan Maya gelir...” dediğim sırada Hazar’ın yanında
uzanmaya devam ediyordum.

“Merak etme, kimse gelmeyecek,” dedi Hazar. “Sen uyurken
kalkıp muhafızlara haber verdim. Biz istemeden kimse ne kah-
valtımızı getirecek ne de herhangi bir şey için odamıza girecek.”

Elini uzattı ve parmaklarını saçlarımda gezdirmeye başladı.
Güzel parmakları saçlarımda, yanağımda ve omzumda gezinir-
ken huzur içinde gözlerimi kapattım.

“Yani bugün yataktan çıkmayacak mıyız?” diye sordum me-
rakla.

Hazar sessizce güldü. “Çıkmak istemiyor musun?”

“Bilmem, sen istiyor musun?”

Elini uzatıp yorganın üzerinde duran elimi tuttu. Elimi du-
daklarına kadar götürdü ve derin bir nefes alarak öptü. “İçinde
senin olduğun bir yataktan nasıl çıkmak isterim ki?”

Gülümsedim. O an yanaklarımın kızardığına her şeyden
çok emindim.

“Fakat...” diye söze girdi Hazar tekrar. “Bana kısa bir müsaa-
de vermeni istiyorum senden. Atlas’a uğrayıp iletmem gereken
birkaç şey var. Tüm işlerimi ona devredip hemen döneceğim,
sonra da kahvaltımızı yapar ve bütün gün yataktan çıkmayız.
Olur mu?”

“Düşüneyim...” dedim.

Cevabını onu güldürdü. “Düşüneceksin demek,” dedi gülerek ve bana usulca yaklaştı. Bedenim bedeninin ağırlığında nazikçe ezilirken dudakları boynumu buldu.

“Böyle yaparsan gitmene izin vermem,” dedim nefesimi tutarak.

“Peki!” dedi Hazar ve gülerek doğruldu. “İçinde tut bunu, geldiğimde gitmeme izin verme! Çünkü ben senin gitmene asla izin vermeyeceğim...”

Ben gülerek onu izlerken Hazar yataktan kalktı ve muhteşem vücudunu saklamaya bile çalışmadan önümde giyinmeye başladı. Derin bir nefes alıp arkamdaki yastığı boynuma denk getirdim ve onu izlemeye başladım. Hazar hızlıca üzerini giydikten sonra hızlı adımlarla masasının başına geçti ve oradan aldığı birkaç zarfla yanıma döndü. Elini saçlarıma koyup bana doğru eğildi.

“Hemen döneceğim,” dedi. “Şunları Atlas’a devredip geliyorum.”

Uzanıp alnıma, burnuma ve dudaklarıma birer öpücük kondurup doğruldu ve bana bakarak son bir iç çekti.

“Git hadi,” dedim gülerek.

“Nasıl gidilir ki?” diye sordu. “İnsan karısını yatakta bırakıp nasıl gider?”

“Şuradan, kapıdan...”

Gülerek doğruldu. “İçinden beş yüze kadar say,” dedi. “Şunları verip ne yazması gerektiğini anlatıp geliyorum.”

“Ta-mam!” dedim. “Ben buradayım.”

Hazar tam kapıyı açacaktı ki son kez bana döndü. “Sakın yataktan çıkıp giyinmeyim deme.”

Yüzüne bir kez daha gülerek baktım. Utancımdan hiçbir cevap verememiştim ki o bana göz kırptıktan sonra kapıdan

çıkıp gitti. Derin bir nefes aldım ve esneyerek yatakta dönüp Hazar'ın yastığına yattım. Hâlâ o kadar uykum vardı ki bir kez daha esnedim. Bir süre orada öylece uyukladığım sırada ara ara gözlerimi açıp etrafa bakındım. Yerde duran kolyemi ve mektubu gördüğüm an kalbimde hissettiğim sancıyla bir kez daha döndüm ve tekrar kapıya bakmaya başladım.

Dün geceyi, Hazar'la konuştuğumuz her şeyi, teninin tenimi bulmasını hayal ettim. Bir kez daha esnedim ve Hazar gelece kadar biraz daha uyumaya karar vererek gözlerimi kapattım. Birkaç dakika boyunca gözlerim kapalı uzansam da bir türlü uykuya dalamadım. Tam o sıralarda kapıda hissettiğim bir hareketlilik ve duyduğum bir sesle gözlerimi araladım. Odanın içi koyu perdelerin kapalı olması sebebiyle neredeyse karanlıktı. Kapının açıldığını ve birinin içeri girdiğini fark ettiğimde başımı yastıktan hafifçe kaldırdım.

“Hazar?” dedim, cevap gelmedi. “Maya?” dedim bu sefer de.

Kapıyı kapatmakla meşgul olduğu için bana arkası dönük olan bu misafir nihayet önünü döndüğünde vücudumu yorğanla kapatmış merakla onu izliyordum. Yüzünü gördüğüm an merakım yerini şaşkınlık ve öfkeye bıraktı.

“Lena?” dedim kızgınlıkla. “Senin ne işin var burada?”

Gelen Hazar'ın eski karısından başkası değildi. Üzerine kalın ve koyu bir pelerin geçirmiş, yüzü de dahil her yanını o pelerinin altında saklamıştı. Elindeki mumla bana döndüğünde ve ismini benim dudaklarımdan duyduğunda sinsice gülümseğini gördüm.

“Günaydın,” dedi. “Bakıyorum da sözümü dinlemişsin. Sana yatak çok rahat demiştim. Nasıl, memnun kaldın mı?”

Tahammülümün kalmadığını hissederek doğruldum ve kapıya doğru seslendim. “Muhafızlar!”

“Tamam tamamı, dur!” dedi Lena gülerек. “Bekle. Sana anlatacağımı gerçekleri bilsen beni dinlemeden onları çağırdığın için çok pişman olursun, inan bana.”

Bu öğrenmem gereken kaçınıcı gerçektir? Benden saklanan kaç gerçek daha vardı ve ben bu gerçekleri kaç lüzumsuz insandan ve kaynaktan daha öğrenecektim?

“Senin gerçeklerine ihtiyacım yok,” dedim öfkeyle.

Üzerimdeki yorgani kendime doğru çekip vücudumu yorgana doladım ve ayağa kalktım. Yorganla tüm vücudumu kapatarak kapıya doğru gidiyordum ki Lena arkamdan konuşmaya başladı.

“Ağabeyinle ilgili...” dediği an olduğum yerde durdum. “Gerçekten duymak istemiyor musun?”

Huzursuz bir nefes alıp ona döndüm. Kapıya hâlâ çok yakındım ama bir yandan da neler söyleyeceğini merak etmiyor değildim. Yalan söyleyecek olsa bile, ne yalan söyleyeceğini de merak ediyordum.

“Tamam,” dedim. “Konuş. Dinliyorum.”

Lena bana bir kez daha gülümsediğinde ifadesindeki o alaycı ve üstenci tavrı gördüm. Beni yargılayıcı gözlerle baştan aşağı süzdükten sonra konuşmaya başladı.

“Hikâyemi duydun mu bilmiyorum... Nasıl hayatta kaldığımı... Bunca zamandır senin sarayında, ağabeyinin himayesinde tutulduğumu...”

“Uzatma da anlat,” dedim.

“Pekâlâ, doğrudan konuya gir diyorsun demek. Gireyim o zaman. Kral Arter, yani ağabeyin, beni bunca zaman gözetiminde tuttu. Beni korudu, kolladı, iyileştirdi çünkü bir gün işine yarayacağımı düşündü. Sonra ona göre o gün geldi ve beni yanına çağırıp ona vefa borcunu ödeme vaktimin geldiğini söyledi. Sevgili ağabeyin benden ne istedi, biliyor musun Sara?”

“Sana uzatma dedim.” Burnumdan öfkeli bir nefes aldım ve Lena’nın konuşmaya devam etmesini bekledim.

“Ağabeyin benden seni yıkmamı istedi Sara...” dedi Lena keyifle. “Buraya gelmemi, sizi ayırmamı, seni bütünüyle mahvetmemi istedi.”

Ne garip ki söyledikleri beni şaşırmamıştı bile. Üzmemişti, yıkmamıştı. Ona umursamazca bakmayı sürdürdüm ve başımı salladım. “Eee,” dedim. “Sonra?”

“Ne acı...” diye söze girdi Lena. “Ağabeyin bile sevmiyor seni. Baban gerçekten seviyor muydu acaba? Yoksa o da diğerleri gibi nefret mi ediyordu senden? Bunca gizli nefretin yanında Hazar’ın seni gerçekten sevdiğine inanıyor musun peki? Nasıl inanacaksın ki?”

“Pekâlâ, sen zırvalamaktan başka bir şey yapmaya gelmedin belli ki...”

Nihayet ona arkamı döndüm. Kapıyla aramda yalnızca beş adım vardı. Üzerimdeki yorganın duruşunu düzelterip kapıya doğru iki adım atmıştım ki tam o an hiç beklemediğim bir şeyle karşı karşıya kaldım. Önce karnımda beni arkamdan saran bir el hissettim ve hemen sonra sırtımda, tam omzumun yanında, kalbimle aynı hizaya gelen yerde bir sancı... Hissettiğim acıyla kalakaldığımda kulaklarımın yanı başındaki ses hâlâ konuşuyordu.

“Benden buraya gelmemi istedi,” dedi Lena nefes nefese. “Buraya gelmemi ve sizi ayırmamı, seni yıkmamı...” Sonra elini sırtıma daha fazla bastırdı ve son bir cümle kurdu: “Seni öldürmemi... Ağabeyin benden seni öldürmemi istedi Sara. Ve ben vefa borcuna önem veririm... Anladın mı?”

Elindeki hançer, artık kalbimdeydi. Hançeri kalbime arkamdan, sırtımdan saplamıştı ve bedenim onun kollarının arasından kayıp giderken nefesim anında kesilmişti. Ne acım

uzun sürmüştü ne çırpınmalarım. Hayatta kalma çabam bile kısacıktı. Gözlerim orada, oracıkta kapanırken Lena'nın üzerine basıp kapıdan koşar adım çıkıp gidişi gördüğüm son görüntüydü.

Gözlerim kapandığında gördüğüm tek şey ise rüyalarım giren kuzgunlardı. Ben yerde uzanırken etrafım benden başka kimsenin göremeyeceğine emin olduğum kuzgunlarla doluydu.

Ruhum karanlıkta yapayalnız kalakalmışken beynimin içinde yankılanan cümleler sırtımdaki hançerden daha da can yakıcıydı.

"Benden buraya gelmemi istedi."

"Buraya gelmemi ve sizi ayırmamı, seni yıkmamı..."

"Ağabeyin benden seni öldürmemi istedi Sara."

"Ve ben vefa borcuna önem veririm... Anladın mı?"

“Sara?” dedi.
“İzin ver yıkayım krallığını.”

İZİN VER

O gün, o sabah kalbim sancı içinde çırpınırken ve bedenim taş zeminin soğuğuyla buluşurken içimden bir cümle geçiyordu. Yalnızca bir cümle; öğrenilmiş, fark edilmiş, acı bir cümle.
İnsan yalnızca suda boğulmuyordu.

Ben bunu o gün öğrenmiştim. İnsan yalnızca suda boğulmazdı... Zira ben tam olarak o zeminde, yorganla çevriliyken boğuluyordum. Elim kalbimde, kalbim tersinden hançerlenmiş ve ciğerlerim bana biraz hava için yalvarırken ben yerde uzanmış sessizce kıvranıyordum. Hiç sesim çıkmadan hem de...

Çünkü içimdeki şarkı bitti. Sesim sustu, ben sustum, müzik sustu. Hayat şarkımın sözleri bitti, nakaratı söylenmeden sustu.

Ellerim ter oldu, elbisem kan. Halbuki artık çok yol gittiğimi, çok engeller kat ettiğimi ve sonunda bir nehrin kıyısına ulaştığımı hissetmiştim. Peki bir nehrin kıyısındaiken kirlenmem adil miydi?

Affedemiyordum hikâyemi. Affedemiyordum sırtımdaki hançeri ve affedemiyordum o hançeri tutan eli.

Ben... Bir nehrin kıyısındaiken affedemiyordum kirlenmeyi.

Oysa artık yüzeceğimi hayal etmiştim. İçinde çiçekler yüzen bir nehirde o çiçeklerle beraber yüzeceğimi, artık temiz bir nefes alabileceğimi ve hayatıma bakıp, "Ne ferah," diyebileceğimi hayal etmiştim. Oysa geriye ne nehir kaldı ne temiz bir nefes. Bari çiçekler bizim olsaydı...

Ben acı içinde yerde kıvranırken üzerime basıp geçen Lena'nın ayakları canımı daha fazla yakamazdı ama gururum artık yerin yüz binlerce kilometre altındaydı. O gün öldürüldüm ben, yaşamaya devam etsem bile öldürüldüm.

Üzerime basılıp geçildi, nehrim de nefesim de çalındı benden. Gözlerim usul usul kapanırken vücudum artık acının uyuşukluğunu çekiyordu. Acı vardı, hep olacaktı ama o kadar çok acı çekmiştim ki artık uyuşuyordum.

Vücudumun her bir yanı acıyla yanıp kavrulsa ve en sonunda uyuşsa da kulaklarım hâlâ iyiydi. Zira kapıdan gelen ince çığlığı duyduğumda gelenin Maya olduğunu anlamış, ardından gelen cam seslerinden elindeki tepsinin yere düştüğünü fark edebilmişim.

Oysa gözlerim... Gözlerimi hâlâ açamıyordum. Belki de onları bir daha asla açamayacak, dünyayı bir daha asla göremeyecektim.

"Kraliçem!" diye bağırdı Maya. Çığlık çığlığaydı. "Sara!" Sonra elleri bedenimi buldu. Beni yüzüstü çevirdi ve büyük bir çığlık daha koyuverdi. "Yardım çağırın!" diye bağırdı. Sesler de bulanıklaşırken Maya bir kez daha bağırdı: "YARDIM ÇAĞIRIN!"

Sonra tanıdık bir ses daha geldi kulağıma. Bu sefer daha acı, daha titrek bir ses.

"Sara..." dedi Hazar'ın dehşet içindeki sesi. "Sara!"

Hazar'ın sesi kulaklarıma yaklaştığında tam yanımda diz çöktüğünü anladım, sırtıma değen şeyin onun dizi

olduğuna emindim. Dudaklarımı kıpırdatmaya, konuşmaya çalıştım ama yapamadım.

“Ne oldu ona?” dediğini duydum Hazar’ın. Sesi çaresiz bir çocuğunki gibi çıkıyordu. Çatallı ve güçsüz...

“Yardım edin!” diye bağırdı Maya.

Tam o an vücudumda kalan tüm gücümle belki de hayatımın son cümlesini kurdum. Bilinçsizdim. Ne dediğimin farkında bile değildim. Yalnızca ses çıkarmaya, yalnızca bir cümle kurmaya çalışıyordum ama ağzımdan bu cümlenin çıkacağını ben bile bilmiyordum.

“Çiçekler...” dedim zar zor. “*Çiçekler bizim olsun...*”

Ve sonra kapandı dudaklarım. Gözlerim zaten hiç açılmadı. Bilincim beni içine çekti; küçüldüm, küçüldüm ve yok oldum. Boğuldum, sarsıldım, mahvoldum.

Sesim gitti, nefesim gitti, ben gittim.

Geriye benden yalnızca bir cümle kaldı ki o cümle yaşasam da ölsem de hiç unutulmayacaktı.

“Çiçekler bizim olsun,” demiştim ve bunu her şeyden çok istemiştim.

Çiçekler bizim olsun...

Günler Sonra

Günler geçti, nehirler kurudu, acılar dindi ama çiçekler hâlâ onların olmadı. Tüm saray ahalisi kraliçelerinden gelecek güzel bir haberi beklerken Sara günlerdir gözlerini açmamıştı. Sırtındaki hançer çıkarılmış, açılan büyük yaraya dikiş atılmıştı ama hançerin kalbine saplanmış olması onun yaşayıp yaşamayacağına dair edilebilecek tüm tahminleri rafa kaldırıyordu.

Sarayın tüm şifacıları gece gündüz Sara’nın başındaydı. Onun başında yemek yiyor, onun başında su içiyorlardı.

Hazar da onlardan farksızdı. Günlerdir karısının yanı başında oturmuş ondan gelecek güzel bir haberi bekliyor, beklerken ondan duyduğu son cümleyi aklından çıkaramıyordu.

“Çiçekler bizim olsun...” demişti karısı ona. “Çiçekler bizim olsun.”

Bu cümleyi her hatırladığında gözleri doluyordu.

Ah bir uyansan, diyordu içinden. Bütün çiçekler senin olacak sevgilim. Bir uyansan...

Lena, Sara ve Hazar'ın odasından kaçarken muhafızlar tarafından yakalanmış, içeri girmesine yardım eden muhafızla okyanus açıklarında bir sürgüne, bir nevi ölüme yollanmıştı.

Maya ve Vera da Sara'nın başından ayrılmayan isimlerdendi. Hazar, Sara'nın tüm sevdiklerini yanında isteyeceğine o kadar emindi ki onları da bu odada tutuyor, karısı için yapabileceği her şeyi yapıyordu.

Sara'nın yatağa alındığı ilk gün Hazar'ın yaptığı ilk şey yerde duran kolyesini Sara'nın boynuna takmak olmuştu. Kalp kolyesinin ona güç vermesini ve kalbini iyileştirmesini beklemekten başka çareleri yoktu. Yapılabilecek her şey yapılmıştı. Gerisi mucizelere kalmıştı...

Günler birbirini kovalarken Hazar'ın içindeki öfke giderek büyüyordu. Lena'ya Sara'nın ölüm emrini verenin Sara'nın ağabeyi Arter olduğunu bilmek onun orada, yerinde durmasını zorlaştırıyordu. Hazar intikam istiyordu. Hazar karısının sancılarının intikamını en acı şekilde almak istiyordu. Kafasında Arter'le vereceği savaşı hayal ediyor, bunu Sara için yapmak istiyordu.

Günler geçiyordu ve günler geçtikçe umutlar tükeniyordu.

“Maalesef...” demişti şifacılarından biri, günlerden bir gün. “Neredeyse hiç umut yok efendim...”

Sara uykuya yatalı tam on gün olmuştu. Hazar her ne kadar kabullenmek istemese de ona söylenen buydu. Tam on gündür başında beklediği karısı ne gözlerini açıyor ne dudaklarını aralıyordu. Şifacılar tarafından besleniyor, onlar tarafından hayatta tutuluyor ama bir türlü kendine getirilemiyordu.

Sonra bir gün geldi, sabaha karşı gökyüzündeki renkler odayı boyadığı sırada Hazar yine Sara'nın başındaydı. Elini uzattı, Sara'nın güzel yanaklarına dokundu, saçlarını sevdi. Eğildi, alnına dikkatli bir öpücük bıraktı. Zira artık onu öpmeye bile korkuyordu, ona zarar vermek bu dünyada isteyeceği son şeydi.

“Güzel karım...” dedi sessizce ve hüznle devam etti. “Sara...” dedi. Sonra sustu. Gözleri Sara'nın güzel yüzünü ve ipek saçlarını izlerken öfkesi daha da arttı. “Sara,” dedi bir kez daha ve yine cevap alamadı.

Öfkesi cevap alamadıkça artıyordu. Artık onun güzel sesini duyamayacak mıydı? Hırsı Sara'nın gözlerini göremedikçe katlandı, artık göremeyecek miydi o bir çift güzel gözü? Hazar burada durduğu her saniye daha da kahroluyordu ve en sonunda ne yapacağına karar verdi.

“Sara?” dedi bir kez daha. Sonra sessizce devam etti. “İzin ver yıkayım krallığını.”

İçindeki öfke artık zapt edilemiyordu. Tek isteği taht uğruna karısını ölüme gönderen Arter'den intikam almaktı. Gözlerinin önünde eriyen Sara'nın intikamını almak Hazar'ın tek amacıydı. Dolu gözlerle son bir kez Sara'ya baktı ve parmaklarını Sara'nın boynundaki kalp kolyesinin üzerine götürdü. Onu iyileştirmesi umuduyla boynuna geri takılan o mucize kolyenin üzerine...

“Hani koruyacaktın onu?” dedi öfkeli bir ses ve gözyaşları içinde. “Nerede senin mucizen?”

Titrek bir nefes aldıktan sonra doğruldu. Karısına son bir kez baktı ve köşede oturan Vera'ya dönüp, "Size emanet," dedi.

Vera gözyaşları içinde başını salladı. "Her zaman," diye yanıtladı Hazar'ı.

Gece henüz günc dönmemişti, gökyüzünün rengi sarayın her bir noktasını yansıttığı ışıyla boyarken Hazar sarayın bahçesinde ve askerlerinin önündeydi. Öfkesi yalnızca yüzünden değil, nefes alışından bile belliydi.

Atlas, Poyraz ve Deha yanı başındaydı ama onları götürüp Sara'yı korumasız bırakmayacaktı. Onları binlerce askerle burada bırakacak, yüzlercesini yanına alacaktı...

"Tek hedefimiz," dedi Hazar öfkeyle çenesini sıkarken. "Sarayı, içindeki herkesi dışarı çıkardıktan sonra kral içindeyken yıkmak ya da yakmak. Anladınız mı?"

"Anladık majesteleri!" diye karşılık verdi Hazar'ın karşısındaki askerler.

"Madem ölene kadar o sarayda kalmak istedi..." diye söze girdi Hazar hırsla, "...o zaman hayalini gerçekleştirelim."

"Emredersiniz majesteleri!"

Hazar'ın önderliğindeki ordu sabahın en erken saatlerinde saraydan ayrıldığında hava hafif yağmurlu ve şiddetli rüzgârlıydı. Hava durumu kimsenin umurunda bile değildi. Sara'nın hayat savaşı yalnızca Hazar'ı değil, halkını da çok etkilemişti. Kendilerine umut olan yeni kraliçelerini kaybetme ihtimalleri hepsini yasa sokmuştu.

Hazar ve ordusu toprak, yağmur, çamur demeden son sürat ilerlerken Hazar'ın aklında olan tek şey karısıydı. İçindeki üzüntüyü tamamıyla öfkeye ve hırsa çevirmiş, kalbi yine de hüznünden arınamamıştı.

O sırada onların arkasında kalan sarayın koridorları hâlâ yasla doluydu. Matemin karanlığı tüm odaları sarmıştı.

Sara'nın başındaki umutsuz bekleyiş devam ediyordu. Kim bilebilirdi Hazar ve ordusu onlardan uzaklaştıkça bir mucizenin onlara yaklaşacağını...

Hazar'ın gidişinin üzerinden saatler geçmişti. Maya, Vera ve tam yedi şifacı Sara'nın başında, odanın çeşitli yerlerinde oturmuş ıhlamur çaylarını yudumlarken sessizce bekliyorlardı. Vera'nın gözleri pencereden dışarıdaki fırtınalı havayı gözlüyordu. Maya hüznle kraliçesini izliyordu.

"Hava giderek kötüleşiyor..." dedi Vera endişeyle.

"Fırtına var," diyerek başını salladı Maya.

"Evet," dedi şifacılardan biri. "Merhem almaya gittiğimde duydum. Az önce avludaki camlardan biri kırılmış rüzgârdan."

Vera ona şaşkınlıkla baktığında yaşlı kadın söylediğini onaylar gibi başını salladı.

"Üşümüyordur değil mi?" diye sordu Vera, Sara'yı göstererek.

Şifacılardan biri oturduğu yerden kalktı ve elini endişeyle Sara'nın kollarına koydu. Kollarının soğuk olduğunu fark edince üzerindeki yorganı boynuna kadar çekti ve Maya'ya döndü. "Şömineyi biraz daha harlayalım," dedi. "Kolları buz gibi."

İşte tam o an hiç beklemedikleri birinden, beklemedikleri bir yanıt geldi.

"İyi olur," dedi Sara'nın yorgun ve kırgın sesi. "Üşümüşüm..."

Bu kırgın ses, bu yanıt... Bu onlar için bir kutlamanın habercisiydi. Vera, Maya ve şifacılar şaşkınlık içinde Sara'ya baktıklarında Sara hafif araladığı gözleriyle halsizce onlara bakıyordu. Hepsinin eli kalbinde, kalpleri ise ağızlarındaydı sanki. Herkes ayaklanmış şok içinde kraliçelerini izliyordu.

Sara odadaki herkesi tek tek süzdü ve yüzlerindeki şaşkınlığın keyfini çıkarırken aklım karıştıran bir soruyu düşünmeye başladı.

"Sana!" dedi Vera sevinçle haykırırken, "Uyandın! Şükürler olsun! Uyandın!"

"Majesteleri uyandı!" diye bağırdı Maya kapıya doğru. "Herkes haberi verin, kraliçemiz uyandı!"

Herkes sevinç naraları atarken Sara'nın gözleri hâlâ odada, ki herkesin üzerinde dolaşıyor, bir şeyleri kafasında bir yerlere oturtamıyordu. Aklını kurcalayan o sorunun dudaklarını bulması uzun zaman almıyordu.

"O..." dedi zar zor. "O nerede?"

Herkes soran gözlerle birbirine bakarken Sara'nın kaşları çatılmış, kalbini huzursuz bir bulut kaplamıştı.

"Kimi?" diye sordu Vera. "Kimi soruyorsun güzelim?"

Kimi sorduğunu gayet de iyi biliyorlardı. Fakat Sara'ya yanıt vermeye hiçbirinin gücü yetmiyordu. Hazar'ın saatler önce yola çıktığını, onun uğruna savaşmaya gittiğini söylemeye hiçbirisi cesaret edemiyordu.

"Kimi sorduğumu biliyorsunuz..." dedi Sara güçsüz bir sesle. Sonra duygularının gücü sesine de güç kattı ve daha yüksek sesle, daha büyük bir güçle sordu. "Hazar nerede?"

Hazar neredeydi? Günler önce bu yatakta birlikte uyuduğu kocası neredeydi? O ölümle savaşırken ve herkes yanındayken sevdiği adam neredeydi?

Sara bu sorunun cevabının ona huzur vermeyeceğini biliyordu. Hayata dönme sebebinin bedenini bütünüyle saran bir huzursuzluk hissi tarafından çimdiklenmek olduğunu da çok iyi biliyordu. Nefes alıyordu, kalbi atıyordu, gözleri açıldı ve artık her şeyiyle hayattaydı ama kalbinde hissettiği huzursuzluk onu daha fazla eylemsiz bırakmayacaktı.

Tıpkı millerce uzakta atıyla fırtınaya karşı ilerleyen Hazar gibi...

Aklı fikri evinde kalmıştı ama gittiği yol ona evinin intikamını aldıracaktı. Yalnızca hayatta kalmak için molalar verecek ve olabildiğince kısa bir süre sonra Sara'nın topraklarında, rısının ağabeyi Arter'in karşısında olacaktı.

Fakat hesaba katmadığı bir şey vardı...

Bu yollar hiç beklenmedik bir anda, hiç beklenmedik bir şekilde, hiç beklenmedik karşılaşmalara çıkacaktı. Davetsiz bir misafir, tüm planları bozacaktı.

DAVETSİZ MİSAFİR

Günler sonra uyandığımda gözlerime çarpan ilk şey odadaki büyük eksiklik olmuştu. Vera, Maya ve sarayın tüm şifacıları buradaydı. Oysa o yoktu. Hazar yoktu...

Hiç kıpırdamamama rağmen sırtımda hissettiğim derin sancı bana olan biten her şeyi bir kez daha hatırlatırken acıyla gözlerimi kısıtım. Buz gibi olan kollarım irkilmeme neden olurken kendimi bir anlığına yerde, kanlar içinde ve titrerken anımsar gibi oldum. O ana dair hatırladığım en acı verici detay sırtımdaki hançer değildi ne yazık ki, üzerime basıp geçen ayaklardı. Bir anlığına aynı kâbusu tekrar ve tekrar yaşar gibi oldum ama ter içinde gözlerimi bir kez daha açtığımda aklım hâlâ Hazar'daydı.

“O...” diye sordum zar zor. “O nerede?”

Odadaki herkes soran gözlerle birbirine bakarken kaşlarım çatılmış, kalbimi huzursuz bir bulut kaplamıştı.

“Kim?” diye sordu Vera “Kimi soruyorsun güzelim?”

Yüzleri ne kadar şaşkın görünse de kimi sorduğumu gayet de iyi biliyorlardı, buna emindim.

“Kimi sorduğumu biliyorsunuz...” dedim güçsüz bir sesle. Sonra duygularımın gücü sesime de güç kattı ve daha yüksek

bir sesle, daha büyük bir güçle sordum sormak istediğim asıl soruyu. “Hazar nerede?”

O soru ve sorunun ardından gelen bakışmalar güçsüzlüğüme güç katan, beni yattığım yerden doğrultan bir tetikleyici oldu. Odadaki herkes birbirine çaresiz gözlerle bakarken bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkına vardım ve umarsızca doğruldum.

“Majesteleri!” dedi şifacılarından biri telaşla. “Majesteleri, lütfen yatın! Bu haldeyken kalkamazsınız!”

Vera bana doğru telaşla yürürken ne endişeleri ne de itirazları umurumdaydı. Yattığım yerden üzerimdeki beyaz gecelikle kalktım ve omzuma vuran acıyı umursamadan doğruldum.

“Sara!” dedi Vera endişeli ve öfkeli bir sesle. “Delirdin mi? Ölmek mi istiyorsun?” Tam önümde durmuş, elini koluma koymuş ve beni ikna edebileceğini sanarak çabalıyordu.

“Efendim,” diye söze girdi Maya gözyaşları içinde. “Lütfen uzanın, daha yeni uyandınız... Lütfen...”

Ellerimi sakince kaldırıp Vera’ya döndüm. “Tamam,” dedim. “Sakin olun. Bir şey yapmayacağım. Yalnızca gidip Hazar’ı bulacağım. Sizin bana hiçbir şey anlatacağınız yok...”

Ağır aksak adımlarla kapıya doğru ilerlerken arkamdaki sessizliğin birkaç saniye içinde çözüleceğini biliyordum. Tam açmaları için kapıyı tıklatacaktım ki Vera konuşmaya, deyim yerindeyse “dökülmeye” başladı.

“Hazar gitti...” dedi.

Durdum ve derin bir nefes aldım. “Gitti mi?” diyerek dikkatlice onlara döndüm.

Maya ve şifacılar gözlerini yere dikmiş, bana bakmamaya çalışıyordu. Yalnızca Vera gözlerime bakıyordu ve onun gözlerinden okunan tek duygu ise endişeydi.

“Gitti,” dedi Vera hüznle başını sallayarak.

“Nereye?” diye sordum öfkeyle. “Her şeyi bana mı sorduracaksınız Vera? Anlat işte!”

“Tamam tamam!” dedi elini kaldırıp beni sakinleştirmeye çalışarak. “Anlatacağım ama önce otur, lütfen.”

“Ben oturmayacağım ve sen anlatacaksın Vera. Hemen,” dedim öfkeyle.

Ne acım umurumdaydı ne yorgunluğum. Tek derdim kimsenin benim yüzümden zarar görmemesiydi, bu kadar. *Üstelik söz konusu Hazar’dı. Sevdiğim adam... Kocam.*

“Pekâlâ,” dedi Vera sakin bir sesle. “Anlatacağım ama bir delilik yapmayacaksın.”

“Anlat Vera.” Artık tahammül sınırlarımın sonundaydım ve fazlasıyla zorlanmaya başlamıştım.

“Hazar gitti,” dedi Vera ürkekçe bir nefes alarak. “Yanına askerlerini de alıp Vegvisir’e doğru yola çıktı. Ağabeyinden, Arter’den intikam almaya gidiyor...”

Gözlerim Vera’nın gözlerinden uzaklaştı ve yavaş yavaş pencereye doğru kaydı. Sırtımdaki hançerin acısı yerini ruhumdaki acıya bıraktı. Dışarıdaki fırtına içimdekini görse utanır, usulca kenara çekilirdi. Hazar’ın atının üzerindeki dört nala ilerleyişi, ağaçların arasında fırtınanın içinde hırsla yol alışı gözlerimin önüne gelir gibi oldu. Hissettiklerini o kadar iyi biliyordum ki tek isteğim yanında olmak, ellerini tutmak ve ona iyi olduğumu söyleyebilmektir.

Bir anlık cesaret bana sırtımdaki acıyı bile unutturdu, kalbim sırtımdan çıkarılmış o hançeri ellerime teslim etti ve ruhumdaki güç hançerin bana verdiği cesaretle arttı. Dışarıda büyük bir fırtına vardı ve Hazar’ın gidişi bir savaşın ilanıydı. Savaş artık kapımızda değil, etrafımızdaydı.

Gözlerim endişeyle Vera’yı buldu. Vera da bana aynı endişeyle bakıyordu. Titrek bir nefes alıp şifacılara döndüm.

“Siz çıkın,” dedim. “Kötü olursam çağırırım.”

“Peki efendim.” Direktmediler, odadan bir bir çıktılar.

Odada yalnızca Maya, Vera ve ben vardık. Şöminenin is koku-
kusu pencereden sızan rüzgârla tüm odayı sarıyordu. Odada
büyük bir karar öncesinin sessizliği vardı ve üçümüz de bunun
farkındaydık. Birazdan büyük şeyler konuşulacak, büyük ka-
rarlar alınacak, büyük adımlar atılacaktı. Bunu hissetmemek
imkânsızdı.

“Bu yüz ifadesini tanıyorum...” dedi Vera. “Şimdi neye ka-
rar verdiysen seni asla durduramayacağız, değil mi?”

Hüzünlü gözlerle başımı salladım. “Evet,” dedim. “Asla.”

“Öyleyse kararın neyse ben de varım,” dedi dolu gözleriyle beni izleyen Vera. “Seni yalnız bırakmayacağımı biliyorsun,
değil mi kuzen? Ben seni nasıl ki atacağın adımdan alıkoyamam, sen de beni yanında olmaktan alıkoyamazsın.”

Rüzgâr camları zorlarken fazla zamanımızın olmadığını
hissediyordum. Hazar oraya yaklaştıkça bizden uzaklaşıyordu
ve o an için en büyük korkum onun bizden çok önce oraya
varmasıydı. O topraklar onun mezarı olmadan önce oraya var-
malıydım.

“Efendim, izin verin ben de geleyim...” dedi Maya yalvaran
bir sesle. “Sizi böyle bırakamam, bu halde bırakamam... İzin
verin geleyim. Pansumanınızı kim yapacak, yemeğinizi kim
hazırlayacak?”

Ona hüzünle güldüm. “Sen burada kalacaksın Maya,” de-
dim bir tebessümle. “Burada kalıp bizi bekleyecek, bize dualar
edeceksin. Başka türlü nasıl döneriz?”

Bu konuşmanın büyük bir adımın öncesindeki o konuşma
olduğunu biliyordum ve o konuşmadan yalnızca saatler sonra
o büyük adımın tam üzerindeydik, o adım artık bizim tarafı-
mızdan atılmak üzereydi.

Akşamın karanlığı tüm saraya düştüğünde Maya'nın yardımıyla asker sayısı eksilen sarayda kimselere görünmeden mezarlığa kadar çıkmayı başarmıştık. Üstelik yanımızda biri siyah biri beyaz iki de at vardı. Artık sırtımdaki yaranın varlığını bile hissetmiyor, ona dair hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Artık derdim başkaydı...

Yere kadar inen sis bizi korumak ister gibi etrafımızı sararken hiçbir yerden hiçbir kimse tarafından görünmediğimize emindim. Ne biz ne atlarımız ne de ellerimizdeki yağ lambaları görünüyordu. Vera atlardan beyaz olanın üzerine binerken ben siyah atın yanında durmuş Maya'ya sarılıyordum.

"Lütfen efendim," dedi Maya titreyen çenesiyle. "Söz verin bana. Kendinize iyi bakacak ve evinize döneceksiniz, söz verin."

Ondan ayrılıp hüznle burnumu çektim. "Merak etme," dedim. "Döneceğiz. Söz..."

Beni bekleyen atım sabırsızca salınırken gitme vaktimizin geldiğini anladım. Ayağımı atın eyerinden sarkan pedala dayayıp atın üzerine çıkmayı başardım ve tam o an aklım geçmişe, aylar öncesine gidiverdi.

Ayaklarım toprakta bir adım attıktan sonra elim Hazar'ın elini tuttu. Elini tuttuğum an fark ettiğim ilk şey elindeki nasırlar oldu. Bu gerçek bir savaşçının eliydi. Elinden aldığım kuvvetle ayağımı atın eyerinden sarkan gümüş pedallardan birine yasladım ve kendimi atın üzerine attım.

"İyi misiniz?" diye sordu.

"İyiyim."

"Yerleşebildiniz mi?" Hâlâ elimi tutuyordu. Sanki düşmeyeceğimden emin olmak istiyordu.

Başımı salladım. "Babam sana at binmem konusunda ne anlattı bilmiyorum ama sandığın kadar kötü değilim," dedim.

Hüzünle gülümseyip gerçeğimize döndüm. Artık ata binmekte ne kadar iyi veya ne kadar kötü olduğumun bir anlamı yoktu. Bu ata binmek zorundaydım, onunla yol almak, topraklarıma doğru ilerlemek zorundaydım ve artık yapabileceklerimin de yapamayacaklarımin da bir önemi yoktu. Bazı zamanlarda bazı şeyleri yapmak zorundaydık. Hayat buydu.

Önümüzde bizi bekleyen büyük bir sis denizi vardı ve atların bu kadar az görüşle ne kadar yol gidebileceklerini, kaybolup kaybolmayacağımızı bile bilmiyordum ama ilahi plana güvenim tamdı. Su akacak nehri bulacaktı.

“Bol şans kuzen,” dedi Vera heyecanlı bir sesle.

“Kurtuluşa!” dedim.

“Kurtuluşa!” dedi Vera.

Yol uzundu, sis inatçı. İlk gece yalnızca birkaç saat yol gidebilmiş, atların görüş yoksunluğu yüzünden sızlanmaları sebebiyle bir göl kenarında konaklamıştık. Maya'nın bizim için yaptığı hazırlık bizi o geceliğine hayatta tutarken Vera ve ben bir uyku tulumunun içinde resmen birbirimize sarılarak uyuştuk. Bunu hiç unutmuyacaktık; benim için yaptıklarını ve bu geceyi asla unutmuyacaktım.

İkinci gün ilk güne göre çok daha iyiydi. Sis kalkmış, hava yumuşamıştı. Önümüze çıkan meyve ağaçları bizim mutfığımız olmuştu. Çantalarımıza yaptığımız elma, üzüm ve böğürtlen stoku bize yol boyunca yetebilecek kadar çoktu. Atlar bugün daha iyi, daha hızlıydı. Güneş şansımıza hep tepemizde, sıcaklığı hep tenimizdeydi.

Yol tam altı gece sürdü. Tam altı soğuk gece. Gölde yıkanmalar, uzun ve endişeli sohbetler, adını bile bilmediğimiz meyvelerle tam altı gecenin sonunda artık tanıdık bir yere, sarayın

yakınlarında olduğumuza emin olduğum bir ormandaydık. Bu ağaçları nerede görsem tanırdım.

“Ardıç ağaçları...” dedim sessizce.

“Geldik, değil mi?” diye sordu Vera atını yavaşlatırken.

Başımı salladım. Ardıç ağaçları ve sarıçamlar bizi âdeta selamlıyordu. Onları görmek sarayımı görmek gibiydi çünkü bu yoldan ne zaman geçsek eve, saraya ulaşırdık ve artık ardıç ağaçlarının benim için anlamı evdi.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi Vera sessizce. “Doğrudan saraya mı gideceğiz? Öylece, elimizi kolumuzu sallayarak...”

Atlar artık tamamen yavaşlamış, yalnızca ufak adımlar atarak ilerliyorlardı.

“Düşünüyorum,” dedim. “Ama sanırım atları burada bırakmamız en iyisi olacak. Yerlerini yalnızca biz bileceğiz ve dönmemiz gerektiğinde buraya, tam şu sararmaya başlamış ağacın yanına geleceğiz.”

“Atlarla daha fazla ilerleyemeyiz doğru,” dedi Vera başını sallayarak. “Artık sessiz olmamız lazım.”

Başımı salladım ve atımın iplerini çekip onu tamamen durdurdum. Tek hareketle üzerinden atladığım sırada günler sonra ilk kez sırtımdaki acıyı hissettiğimi fark ettim ve bir saniyelikliğine olduğum yerde durup başımı atın gövdesine yasladım.

“İyi misin?” diye sordu Vera atının üzerinden inip telaşla yanıma gelirken.

“İyiyim, iyiyim. Biraz sert atladım,” dedim kendimi sıkarak.

“Neden yardımımı beklemedin?” dedi Vera kızarak. “Evet, iyileşiyorsun ama bu hâlâ yaralı olmadığın anlamına gelmiyor Sara!”

Sıkıntılı bir nefes alıp başımı kaldırdım.

“Hadi,” dedim. “Atları bağlayalım. Şimdi bunu konuşmanın sırası değil...”

“Bana bırak,” dedi Vera. “Şuraya geç de ağacın kenarında oturup dinlen biraz.”

“Gerek yok.”

“Sara, lütfen! En azından ben atları bağlayana kadar!”

Vera artık öfkeden delirmek üzereydi. Bu halde bu kadar yol gelmiş olmam bile onu fazlasıyla huzursuz ederken bir de sözünü dinlememem onu kelimenin tam anlamıyla çıldırtıyordu. Sonunda teslim oldum ve sözünü dinleyip ağacın kenarına geçtim. Ağacın koca gövdesine yaslanarak yerdeki dal ve yaprak parçalarının üzerine oturdum. Bacaklarımı kendime çekip başımı dizlerimin üzerine koyup gözlerimi kapattım.

“Aferin,” dedi Vera gülerek. “Söz dinle biraz.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Kendi atı sırasını beklerken benimkini yanıımızdaki yaprakları sararmaya başlamış ve hafif yamuk duran ardıç ağacına bağlıyordu. Bu ağacı hatırlamak diğerlerine göre çok daha kolay olacaktı çünkü görüntüsü yıkılmaya hazır bir binayı andırsa da gövdesi inanılmaz kalındı. Kısacası şekli diğerlerinden çok farklıydı ve onu tespit etmemiz diğerlerine nazaran çok daha kolay olacaktı.

“Sırf seni mutlu etmek için sözünü dinledim, bu iyiliğimi unutma,” dedim gülümseyerek.

“Teşekkürler kraliçem,” dedi Vera gülerek. Sonra bir yandan kendi atını çekiştirirken bir yandan konuşmaya devam etti. “Of, özlediğim o kadar çok yemek var ki! Bir kez daha meyve yersem ağlayacağım!”

Kendimi tutamayıp güldüm. “Soğanlı çörek...” diye mırıldandım.

“Yapma Sara!” dedi Vera acı çeker gibi.

“Patates püresi...”

“Tamam, sus lütfen!”

“Yatak, yastık, yorgan...”

“Of, sen bunları söyleyince bile sırtım ağrıyor!” Vera söyleyerek kendi atını da ağaca bağladı.

Gülerek ayaklandım. “Az kaldı,” dedim atımın yanına gidip gövdesini minnetle okşarken. “Biraz daha sabır.”

Yolun sonrasını yürüyerek gidecektik. Artık bildiğimiz topraklarda, sarayın fazlasıyla yakınlarındaydık. Her an birileriyle karşılaşabileceğimizi bildiğimiz için ikimiz de siyah başlıklarımızı kafalarımıza geçirmiş ve tedirgin hislerle ilerlemeye devam ediyorduk.

“Sence Hazar ulaşmış mıdır?” diye sordu Vera sessizce.

“Elbette,” dedim. “Onlara göre çok yavaşlık ama yine de henüz saldırıya geçtiklerini sanmıyorum. Hazırlık yapıyor olmaları, savaş gürültüsü duyulmuyor.”

“Bu sessizlik de biraz ürkütücü, değil mi?”

Başımı salladım ve endişeyle etrafıma bakındım. Arkamızda kalan çalılardan gelen belli belirsiz sesi duyduğum an arkama döndüm.

“O neydi?” dedi Vera da aynı hızla arkasına bakarken.

“Atlardan gelmiştir,” dedim. “Otlanıyorlardır.”

Vera ikna olmamış gibi görünse de önüne döndü ve hızla ilerlemeye devam ettik. Biz yürüdükçe hava kötüleşmeye, yola çıktığımız ilk günü zehreden sis ormanın derinliklerine doğru inmeye başladı. Neyse ki görüşümüz henüz kesilmemişti ve tahminime göre artık ormandan çıkmak üzereydik. Ben önümüzdeki ağaçlara bakarak yolu hesaplamaya çalışırken Vera bir anda kolumu tuttu.

“Efendim?” diye sordum gözlerimi yoldan hiç ayırmadan.

Vera’dan hiçbir cevap gelmedi ama kolumu tutmaya devam ediyordu. Soluk soluğa yürürken kaşlarımı çatıp Vera’ya bakmak için yanıma döndüğüm an dehşet içinde kendimi geri çektim.

“Vera!” diye bağırdım korkuyla ve gözlerim kolumu tutan Vegvisir askerinin gözleriyle buluştu.

Hiçbir şey söylemedi, hiç sesini çıkarmadı. Beni kolumdan tutup çektiği gibi arkasındaki asker kalabalığına doğru attı ve işte o an Vera'yı gördüm. Ağzı birinin eliyle kapatılmış bana korku dolu gözlerle bakıyordu...

"Bırakın onu!" dedim öfkeyle. "Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz? Beni de onu da bırakmazsanız doğduğunuza pişman ederim sizi!" Kafamdaki başlığı çıkardım ve beni kollarımdan tutan askerlere dönüp yüzlerine baktım. "Boynumdaki kolyeyi görüyor musunuz?" dedim hınçla. "Kimi alıkoyduğunuzun farkında mısınız siz?"

Askerlerin yüzündeki aydınlanma iyiye mi yoksa kötüye mi işaretli bilmiyordum. Beni ve kolyeyi gördüklerinde yaşadıkları şok bizi iki noktaya götürebilirdi. Birincisi, korkup bizi bırakabilirdi; ikincisi, bizi saraya götürüp kaderimize terk edebilirdi.

"Hoş geldiniz majesteleri," dedi içlerinden biri. "Kral Arter sizi gördüğüne çok sevinecek."

Bana doğru yaklaşan asker ben ona şaşkınlıkla bakarken başımı siyah bir örtüyle sardı ve eliyle ağzımı kapattıktan sonra kollarımı sıkıca tuttu. Beni sürüklercesine yürütürken olabildiğince çırpınıyordum ama yaptığım hiçbir şey onlardan kurtulmama yaramıyordu, yaramayacaktı da.

Gelir gelmez savaşın ortasına düşmüş, bir kez daha esir olmuşum. Üstelik bu sefer kendi topraklarımda esir olmuş, kendi ağabeyim tarafından ele geçirilmiştim.

Bir gün ne olursa olsun evime döneceğimi biliyordum ama bir esir olarak döneceğimi asla tahmin etmemiştim.

Sara ve kuzeni Vera, Vegvisir Sarayı'nın oldukça yakınında, Ardıç Ormanı'nın içinde kendi askerleri tarafından ele

geçirilmiş ve esir düşürülmüşken Hazar ve askerleri artık savaşa hazırды. Buraya ulaşalı tam iki gün olmuş, bu iki günü savaş hazırlığı ve içeriye asker sokma denemeleriyle geçirmişlerdi. Artık o gün gelip çatmıştı; savaşın başlayacağı, Hazar'ın bu sarayı yerle bir edip karısının intikamını alacağı gün.

Hazar ve askerleri sarayın yakınlarındaki atıl bırakılmış, kullanılmayan ve her türlü vahşi hayvanın bulunabileceği bir ormanda gizlenip konaklıyordu. Orman öyle vahşiydi ki üzerinde kuş bile uçmuyordu ama onlar için Vegvisir askerlerinden saklanabilecekleri tek yer burasıydı. Hazar karısının intikamı için bırakın bu ormanı, cehenneme razıydı.

“Askerlerin size bir sorusu var majesteleri,” dedi askerlerin kendi aralarında sözcü olarak seçtiği birkaç askerden biri.

“Neymiş soruları?”

“Artık bilmek istiyorlar efendim... Bugün, o gün mü?”

Arkasındaki ağacın gövdesine yaslanmış dinlenen Hazar başını kaldırdı. Gözleri tepesindeki yoğun ağaç dallarının gökyüzünü nasıl da görünmez kıldığına baktı. Kuş uçmaz kervan geçmez bu yeri terk etme vakitleri artık gelmişti. Savaş onları çağırıyordu.

“Git onlara söyle,” dedi Hazar kararlı bir sesle. “Bugün, o gün.”

Hazar ve askerleri artık savaşmaya hazırды. Hazar her gün kafasının içinde o sarayın duvarlarını bir bir yıkıyor, Arter'i o sarayın camlarından defalarca atıyordu ama bilmediği bir şey vardı. Orada, o sarayın içinde onları bekleyen davetsiz bir misafir tüm planlarını bozmak üzereydi.

Sara artık Arter'in ellerinde, onun esareti altındaydı ve Hazar'ın yıkmak istediği duvarlar karısının dört bir yanındaydı.

Burası artık evdi ve ben artık
evimdeydim.

SARAYIN YIKINTILARI

Mumları söndürünce oluşan şeyin adı değil karanlık, karanlık ışığı söndüren demek. Güçlü olan hiçbir zaman ışık değil. Dün de yaptı, bugün de yapacak, ne yapıp edip ışığı söndürecek karanlık. “Hiç gitmeyen bir ışık her zaman vardır” dediler diye bekledim ama artık anlaşılması gerekiyor sanırım. Işık gitti ve peşinden bir adım atıp karanlıkta buldum kendimi. Mumlara üfleyen bendim belki ama inan bana, sonra peşinden adım attım. Anlamak zor oluyor bazen, mumları söndürdükten sonra karanlığı sevmeyip tekrar yakmak istiyor insan ama bazen evren izin vermiyor ve ışığı bir kez kapattığın gibi tekrar açamıyorsun. Elinde sadece ne yaptığın kalıyor. Ne yaptığın, nasıl çabaladığın, ne kadar çırpındığın...

Aylar sonra ilk kez burada, sarayımdayım. Başıma bir şal sarılmış, gözlerim hiçbir şeyi görmüyor, ellerim ise oturtulduğum bir sandalyeye bağlı. Etrafımda ne bir ses ne de şaldan içeri sızan bir ışık.

“Kimse yok mu?” Yüzüme sarılı şalın ağzımda oluşturduğu baskıya rağmen konuşmaya, bağırmaya çalıştım.

Karşılığında hiçbir ses gelmedi. Burnuma gelen is kokusundan anladığım kadarıyla içinde şömine yanan bir odadaydım. Rüzgâr sağımdan da solumdan da geliyordu. Saraydaki tüm odalarda, her duvarda bir pencere varken babamın sarayın en tepesindeki, kuledeki çalışma odasında her duvarda sağda ve solda olmak üzere ikişer tane uzun ve dikey pencereler vardı. Tahminime göre o odadaydım, pencerelere dönük olduğuma göre şömine arkamdaydı ve önümde babamın yalnızca iş için gelen misafirleriyle yemek yediği uzun yemek masası vardı. Bacağımı ağır ağır kaldırdım ve masayı yokladım.

“Ah!” Dizimin masaya çarpacağını hesaplayamamıştım. Acı içinde hayıflanarak bacağımı geri çektiğim sırada başıma dokunan bir el hissettim ve nefesimi tuttum. “Kimsin sen?” demeye çalıştım örtünün altından. Sesim belli belirsizdi.

Kafamdaki örtüyü çekiştiren el nihayet beni o örtüden kurtardığında endişeyle başımı çevirdim ve yanımdakinin kim olduğuna bakmaya çalıştım.

“Korkma,” dedi tanıdık ses. “Korkulacak bir şey yok Sara. Ağabeyin burada...” Ellerin omuzlarıma koydu, bana arkamdan yaklaştı ve saçlarıma bir öpücük kondurdu. Bu oydu. Kendisinin de söylediği gibi *ağabeyim*. Tahtın yeni sahibi, Kral Arter.

“Majesteleri,” dedim alaycı bir tavırla.

Birkaç adım atıp önüme geçti ve kendine bir sandalye çekip yanıma oturdu. O ilerleyip sandalyeye otururken ben onu baştan aşağı süzme fırsatı bulabilmişim. Üzerindeki lacivert kürkün babama ait olduğuna her şeyden çok emindim. Başındaki taç ise hayatım boyunca hiçbir kralın başında görmediğim kadar büyüktü.

“Prenses,” dedi aynı alaycı tavırla. “Döndün, ha?”

Odayı yalnızca mumlar ve meşaleler aydınlatıyordu. Yüz hatlarını zar zor görsem de yüzündeki ifade okunuyordu.

Sandalyeye bağı ellerim umurumda bile değildi, onu karşımda bu denli huzursuz görmek her şeye bedeldi.

“Dönmedim,” dedim kendimden emin bir yüz ifadesiyle. “Hesaplaşmaya geldim Arter.”

O an gözlerinden ve yüzünden birer soyut kara bulutun geçtiğine şahit olur gibi oldum. Huzursuzluğuna düşen gölge, korkusunu ortaya çıkardı. İçten içe tir tir titriyordu, bunu görebiliyordum.

“Benimle mi?” diye sordu zoraki bir gülümsemeyle. “Ağabeyinle mi?”

Yüzüne uzun uzun baktım. Öfkeden dolan gözlerimle gözlerini izledim. Yüzümdeki kararlı ifade ona rahatsız edici gelmiş olacak ki başını önüne eğdi.

“Ağabeyim öldü benim,” dedim dişlerimi sıkarak. “Babamla beraber öldü o. Bense buraya, bana ait olanı geri almaya geldim Prens Arter.”

Başını kaldırdı, yüzüme hınç dolu bir ifadeyle bakarken söylediklerimi hazmedemediğinin farkındaydım. Birden öfkeyle ayağa kalkıp arkama geçti ve hızla ellerimi çözdü. Kollarımı kabaca tutarak beni sandalyemden kaldırdı ve sürükler gibi pencerenin önüne doğru çekti.

“Ne oldu?” dedim dalga geçer gibi. “Güç gösterisi mi yapıyorsun?”

“Kes sesini Sara.”

“Yediremedin mi söylediklerimi? Tahtını çaldığın kız kardeşini sağ salim karşında görmek seni hüsrana mı uğrattı?”

Ben kışkırtıcı konuşmaya devam ederken bir eliyle ince bileklerimi arkamdan sıkıca tutuyor, diğer eliyle camı açıyordu. Beni sarayın zirvesinden aşağıya, dışarıya doğru tuttu. Burada neredeyse on kat güçlü esen rüzgâr bir anlığına nefesimi kesse de ondan korkmuyordum.

“Bak şuraya!” dedi öfkeyle.

“Bakıyorum, harika bir manzara! Göller, orman...”

“Daha dikkatli bak!” dedi beni iyice iterken.

Nefesim rüzgârın gücüyle bir kez daha kesildiğinde bana asıl göstermek istediği şeyi, ağaçların arasında kamufle olmuş saraya doğru yürüyen birilerini gördüm. Askerlerini ve onu... Hazar’ı.

“İntikamını almaya gelmişler,” dedi ufak bir kahkaha atarak. “Koskoca Vegvisir Krallığı’na,” dedi. “Üç yüz kişi ya var ya yoklar. Çocuk oyuncağı olacak. Ben de kız kardeşime kocasını son kez göstermek istedim.”

Arter konuşmaya devam ederken gözlerim Hazar’ın ve askerlerinin üzerindeydi. Beni ve saray halkını korumak için binlerce askerini geride bırakmış, yanına yalnızca yüzlerce askerini almıştı Hazar. Sarayın duvarlarının ardında ise onları bekleyen binlerce düşman askeri vardı. Onları izlerken çenemin titrediğini hissettim. Kendini şu ana kadar saklayan korkum kendim için değil, yalnızca onlar için sahneye çıkmıştı. Arter beni kollarımdan tutup bir kez daha içeri çektiğinde hırsımdan titriyordum.

“Yazık,” dedim titreyen sesimle. “Senin binlerce askerin var ama başlarında sen varsın.”

Arter psikopatça bir kahkaha daha attı. Beni kollarımdan tutmaya devam ederken aynı şekilde sürükledi ve sandalyeme geri götürdü. Ellerimi aynı hızla bağladıktan sonra ellerini masaya koyup bana doğru eğildi.

“Umarım,” diye söze girdi sessizce. “Umarım kocana hoşça kal demişsindir sevgili kız kardeşim.”

Artık hiçbir merhamet kırıntısı göremediğim yüzüne uzun uzun baktım. Kendimi tutamadım ve bir anda yüzüne tükürüverdim.

Şok içinde geri çekildiğinde bunu beklemediğini biliyordum. Ne ben onun bıraktığı gibiydim ne de o benim bıraktığım gibi. İkimiz de değişmiş, içimizdeki bambaşka insanları ortaya çıkarmıştık. Oysa onun içindeki o başka insan benim düşmanımdı ve hiçbir sözümü hak etmiyordu. Olsa olsa tükürüğümü hak ediyordu.

Hazar ve askerleri artık neredeyse sarayın kapısında idi. Sarayın ağabeyi Kral Arter ise askerlerine, onlar içeri girene kadar beklemelerini, sarayın bahçe duvarları arasına kadar girmeden hiçbir şey yapmamalarını söylemişti. Amacı onları burada, bahçe duvarları arasında sıkıştırmaktı.

“Kralım!” dedi kalabalığın arkasından koşarak gelen askerlerden biri. On sekiz ya da on dokuz yaşlarındaki genç asker nefes nefeseydi.

“Söyle asker,” dedi Hazar. “Ne oldu?”

“Askerlerden birkaçı...” dedi nefes nefese.

“Dur, sakinleş. Sakinleş de öyle söyle.”

Hazar önündeki genç çocuğa kendi matarasını uzattı. Çocuk utandığı için matarayı almayıp elini kalbine götürdü ve kralına teşekkür ettikten sonra konuşmaya devam etti.

“Askerlerden birkaçı bir şey görmüş kralım.”

“Ne görmüşler?” diye sordu Hazar endişeyle.

“Orada,” dedi asker parmağıyla tepeyi, sarayın zirvesini gösterirken. “En tepedeki odada kraliçemizi gördüklerini söylüyorlar efendim...”

Hazar başını önce karşıya, sarayın görkemli binasına, sonra ise en tepeye, sarayın zirvesine çevirdi. Duydukları kalbini hızlandırırken gözlerinin gördüğü tek şey sağında ve solunda ikişer pencerenin olduğu bir oda ve içeriden sızan meşale

yansımalarıydı. Burası kralın çalışma odasıydı, orada Sara'nın babasıyla ne konuşmalar yapmış, ne çok dertleşmişlerdi.

"Kraliçeniz sarayda," dedi Hazar kafası karmakarışık bir halde. "Benzetmişlerdir."

Asker kralına karşı gelmek istemese de her şeye rağmen başını bir sağa bir sola doğru çevirdi. "Hayır, efendim," dedi. "Çok eminler. Kraliçemiz burada. O odada."

Hazar'ın gözleri bir kez daha oraya, sarayın zirvesindeki odaya çevrildi ve içinde bir şeylerin kıpırdamaya başladığını hissetti. Bu olabilir miydi? Karısı burada, o odada, düşmanın ellerinde olabilir miydi?

"Askerler!" dedi Hazar gözlerini o odadan ayırmadan. "Artık durmak yok! Bahçenin etrafını sarın, amacınızı da hedefinizi de biliyorsunuz! Ölürseniz sizi diriltir bir de ben öldürürüm, anladınız mı?"

"Anlaşıldı kralım!"

"Emredersiniz kralım!"

"Anlaşıldı kralım!"

Sessiz bağırışlardı bunlar... Sessiz yakarışlar. Sessiz bir savaşın başlangıcıydı bu. Hazar'ın gözleri son bir kez o odanın pencerelerinde dolaştı ve dudaklarından sessiz bir tehdit döküldü.

"Bekle ulan, bekle! Yıkıyorum sarayını..."

Ben sandalyeme döneli dakikalar olmuştu. Yüzümü tekrar bağlamamış, ağzımı ve gözlerimi açık bırakmayı tercih etmişti. Zaten sarayın en tepesindeydik, burada beni kim duyabilirdi ki? Ben sandalyemde oturmuş yorgun ve nefret dolu gözlerle önümdeki masayı izlerken o odanın içinde hiç durmadan bir ileri bir geri dolanıyordu.

"Kraliçe Sara..." dedi kendi kendine dolanırken.

"Efendim?"

Gülmeye başladı. “Kraliçeymiş...” dedi alaycı bir sesle. “Kraliçe olacakmış. Bebekliğinden belliymiş çünkü kalp kolyesi yalnızca onunla uyumlanmış. Bak sen şuna...”

Arter odanın içinde dolaşmaya devam ederken burnumu çekip başımı kaldırdım. “Derdin buysa, en başında söyleseydin,” dedim sakince. “Bunca oyuna gerek yoktu.”

“Ne diyecektim?” diye sordu. Bunu söylerken bile dolaşmaya devam ediyordu. “*Kardeşim, babam tahtı sana bırakacak ama tahtı ben istiyorum, bana ver lütfen mi diyecektim?*”

Umursamazca omuz silktim. “Diyebilirdin,” dedim. “Bunu söylemek sana mantıksız geldiği için sen de beni öldürtmeyi seçtin, öyle mi?”

Tam o an, iki pencerenin arasında durdu ve bana baktı. Yüzü hırsından kıpkırmızı olmuştu. Ben giderken simsiyah olan saçları artık bembeyazdı.

“Seni öldürtmeyi seçtim, evet,” dedi. “Ama onu bile becerememiş. Aptal kadın...”

“Demek ki neymiş,” dedim. “İşini başkasına bırakmayacakmışsın, senin için bu kadar önemli bir işi başkasına bırakmak yerine kendin yapsaydın keşke ağabey... Kendi ellerinle öldürseydin beni.”

Bir süre daha olduğu yerde kalıp yüzüme baktıktan sonra odanın içinde dolaşmaya devam etti. Bu endişeli bekleyişin sebebini biliyordum. Binlerce askeri olsa bile kaybedeceklerinden korkuyordu.

“Hepimiz aynı anneden aynı babadan doğduk,” diye söylenmeye devam etti. “Bana doğar doğmaz prens dediler sana kraliçe... Geleceğin kraliçesi.”

“Sara diyorlardı genelde ama sen bilirsin,” dedim aynı alırmaz tavırla.

“Eğitimler aldım, diller öğrendim, dövüşmeyi öğrendim, kendimi harap ettim ama yetmedi... Yine de yetmedi. Çünkü o kolyenin sahibi ben değildim, sendin! Aptallığa bak!”

“Belki de...” dedim sakince. “Sendeki tek eksiklik kolye değildir.”

“Hah!” dedi öfkeyle gülerек. “Neymiş eksikliğim, söyle bakalım.”

“Kalp,” dedim. “Ama kolye değil, gerçek bir kalp... Belki de senin eksikğin budur, ne dersin?”

Cevap vermedi. Dışarıdan sesler duymuş olacak ki hızla pencereye yöneldi ve aşağıya baktı. Bense sandalyeye bağlı ellerimi çözmeye çalışıyordum. Kendini fazlasıyla yeterli ve becerikli gören ağabeyim beni ikinci kez sandalyeye oturttuğunda ellerimi sandalyeye bağlamayı bile becerememişti. İpler birbirlerini tutmuyordu bile. Ellerim iplerin arasından kolayca çıkmaya hazır, beni bekliyorlardı.

“Seninkiler içeri girmiş,” dedi Arter keyifle. “Birazdan kocanın ölüm haberi de geldi mi gece yarısı gibi kutlamalara başlarız.”

Gözlerim babamın kürkünü giyen ağabeyimin sırtında, ensesinde ve saçlarında gezinirken o hâlâ aşağıdaki savaşı izliyordu. Bir savaşı böylesine keyifle izleyen bir insanın, bırakın içinde yaşadığı toprakları, üzerinde uyuduğu yatağı yönetmeye bile hakkı olmamalıydı. O aşağıyı izlemeye devam ederken ellerimi iplerin arasından çekip çıkardım ve derin bir nefes alıp önümde duran uzun masayı tüm gücümle ona doğru itmeye başladım.

“Sara!”

Arter’in sesi kulaklarımı bulduğunda artık çok geçti. Ne yaptığımı görmek için bana döndüğü sırada önündeki açık pencere ve ona doğru ittiğim masa arasında sıkışıp kalmıştı.

“Ne yapıyorsun sen?” dedi öfkeyle masayı bana doğru itmeye çalışırken fakat aklı arkasındaki pencereydi, fazla kıpırdarsa aşağı düşebilirdi.

“Dikkatli ol,” dedim masayı iyice itmeye devam ederken. “Fazla kıpırdarsan kendini savaşın kucığında bulabilirsin. O zaman da savaştan böyle keyifle bahseder misin bilemem.”

Arter öfkeyle bir bana bir arkasındaki pencereye bakıyordu. Açık pencere dizlerine kadar geliyordu, biraz daha ittirsem kendisini uçarken bulacaktı. Sıkışmıştı, masayı bana doğru itmeye kalksa bir anlık dikkatsizlikle aşağı düşebilirdi. Yüzü şaşkın bir fare gibi bir sağa bir sola bakınıyor, bir çözüm bulmaya çalışıyordu.

“Ne oldu?” dedim. “Şaşırdın mı gücüme? Şaşırdın mı bir kadın olarak zayıf ve güçsüz olmamama? İşte o tahtın gerçek sahibi bu yüzden benim, sevgili ağabeyciğim... Çünkü ben senin rüyanda bile olamayacağın kadar güçlüyüm. Tam olarak fiziksel değil belki ama ruhen... ve kalben. Sense ipleri bağlayamadığını bile anlamayacak kadar öfkene yenik düşmüş, zavallı ve acınası bir halde sin. Sana senin tek eksiğinin bu kolye olmadığını söylemişim. Şimdi anladın mı?”

Arter birkaç saniyeliğine gözlerime baktı. Artık yalnızca yanakları değil, gözleri de kıpkırmızıydı. Öfkesini yüzünden, gözünden, her bir zerresinden okuyabiliyordum. Bir anda uzandı ve yanındaki duvarda asılı duran meşaleyi eline aldı. Ben onu soran gözlerle izlerken o etrafındaki perdeleri tutuşturmaya başladı.

“Kendini öldürmek mi istiyorsun?” dedim dehşet içinde.

“Kapı kilitli,” derken perdeleri yakmaya devam ediyordu. “Ben buradan çıkamazsam sen de çıkamazsın sevgili kız kardeşim...”

O an bir karar vermek zorundaydım. Ne yapmalıydım? Onunla burada kalıp alevlerin etrafımızı sarmasını mı bekle-

meli miydim yoksa onu da alıp bu odadan çıkmalı mıydım? Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattım, alevlerin dumanı tüm odayı sararken tam gözlerimi açacaktım ki kapı yoğun bir gürültü ve güçlü bir tekmeyele açılıverdi. Başımı korkuyla kapıya çevirdiğimde gelenin kim olduğunu zaten biliyordum.

“Sara!” dedi korku içinde, sonra gözleri ittiğim masanın diğer ucuna, pencerenin önündeki ağabeyime döndü. “Çabuk dışarı çık!” diye bağırdı bana. Beni kolumdan çekip kapıya yönelttiği an Arter masayı itip kapıya yöneldi. Ben Hazar’ı da kapıya doğru gitmesi için çekiştirirken ağabeyim beni kolumdan tuttuğu gibi karşı duvara, alevlerin arasına itti.

Kendimi alevlerin arasında bulduğumda uzun zaman sonra ilk defa bu kadar şaşkındım. İhaneti hep birilerinden duymuş, kendim de bizzat tanık olmuşum ama bu, yaşadıklarımın zirvesiydi. Arter beni kolumdan tutup alevlerin arasına atana kadar amacım bu odadan onu da çıkarmaktı aslında. Ama olmadı...

Kapıya giden yolda Arter’i hiç beklemediği bir direniş bekliyordu. Hazar’ın Arter’in yüzüne indirdiği yumruk onu önce duvara yapıştırdı.

“Bu saray değil miydi istediğin?” diye bağırdı Hazar öfkeyle. “Kız kardeşinden kurtulup ölene kadar burada yaşamak değil miydi hayalin?” Arter’i duvara yapıştırmış hesap sorarken ben odanın ortasında durmuş gözyaşları içinde onları izliyordum.

“Odayı sen kilitlemiştin,” dedi Hazar. “Perdeleri sen yakmıştın, kız kardeşini de sen istemedin. Şimdi seni kendi haline bırakıyorum Kral Arter. Seni kız kardeşinden kurtarıyorum, yakmış perdelere kapısını kilitlediğin bu odada seni kendinle bırakıyorum. Şimdi kurtul kurtulabilirsen ya da ölene kadar tadını çıkar sarayının...”

Arter’in yüzüne bir yumruk daha indirdikten sonra beni kolumdan tuttuğu gibi odanın dışına çekti. Odanın kapısını

arkamızdan kapattı ama kilitlemedi. Hazar beni merdiven basamakları boyunca çekiştirirken ben gözyaşları içinde Hazar'ın peşinden ilerliyordum.

"Saray yanıyor!" Sesleri geliyordu koridorlardan. "Herkes dışarı, saray yanıyor!"

"Kaçın!" diye bağırdı yaşlı bir adam. "Sarayı terk edin!"

"Saray yanıyor!"

"Yanıyoruz, kaçın!"

İşte böyle terk edildi evim, herkes bir bir böyle indi sarayın merdivenlerinden, böyle terk ettiler avluları, odaları. İlk gidenler askerler oldu, uğruna savaşacakları bir liderleri yoktu zira. Oysa onlara rağmen Hazar'ın askerleri hâlâ bahçedeydi, kendi liderlerinden gelecek bir komutu beklemeden orayı terk etmeyeceklerdi.

"Gidiyoruz!" diye bağırdı Hazar. "Eve dönüyoruz!"

Beni askerlerinin arasına çekti. Elleri ellerimi tutarken gözlerim birini, tanıdık birkaç yüzü arıyordu.

"Vera!" dedim korkuyla.

"Merak etme," dedi Hazar. "Buraya geldiğimizde o çoktan bahçedeydi, kaçmasına yardım ettik ve askerlerimden biriyle atlarınızı bağladığınız yere gitti... Eve onunla dönecek."

Elimi kalbime götürdüm, biraz olsun rahatlamıştım. Sarayı akın akın boşaltan insanların yüzlerine baksam da tanıdık kimseyi göremiyordum. Arter sarayda çalışan herkesi yollayıp kendine yeni bir ekip kurmuştu demek.

Sarayın bahçesi mahşer yeri gibiydi. Herkes burayı terk ediyor, sarayın çatısında başlayan yangın giderek büyüyordu. Hazar ellerimi tutarken gözleri sürekli etrafımızdaydı, gelebilecek bir tehlikeyi önceden görebilmek için sürekli etrafı kolaçan ediyor, asla konuşmuyordu. Nihayet askerlerle sarayın büyük kapısından çıktığımızda sarayını terk eden halkın yanından

sıyrılıp Hazar'ın ve askerlerinin atlarının bulunduğu bölgeye doğru ilerledik. Buradan ne kadar hızlı uzaklaşırsak o kadar iyiydi.

"Az kaldı," dedi Hazar. "Atlarla biraz ilerledikten sonra dinleneceğiz, merak etme."

Başımı salladım. Artık yaşadığım duygu değişimlerinden dolayı ellerim titriyor, başım dönüyordu. Bir üşüyor, bir terliyordum ve artık gerçekten huzur içinde bir uyku uyumaktan başka bir şey istemiyordum.

Dakikalar sonra atların yanındaydık. Hazar beni hiç vakit kaybetmeden atının üzerine bindirdikten hemen sonra arkama yerleşti. "Hazır mısın?" diye sordu dudakları saçlarımda dolaırken. "Prensesim... Kraliçem... Karım..."

"Ben seninle yola çıkmaya her zaman hazırım."

Ardımızda yanan bir sarayın yıkıntıları, terk edilmiş bir halk ve bitmiş bir hesaplaşma bırakmış, eve doğru yola çıkmıştık. Her ne kadar bıraktığım topraklar da benim evim olsa da artık bir toprak parçasına ait değildim. Onun evi benim evimdi ve benim evim onun eviydi.

Atın üzerinde saatlerce yol gittikten sonra nihayet bir göl kenarında duraklama vaktimiz geldiğinde uyuyordum. Neredeyse yola çıktığımız ilk andan beri Hazar'ın göğsüne yaslanmış atın hafif sarsıntıları sayesinde uyuklarken artık uyanma ve ferah bir nefes alma vaktim gelmişti. Hazar'ın bana uzattığı elini tutup attan indiğimde beni bekleyen bir misafir olduğunu gördüm ve dolu gözlerle gülümsedim.

"Vera!" diye seslendiğimde sesim titriyordu. "Buradasın!"

Göl kenarında atıyla oturan Vera'nın başı bize döndü ve endişeli yüzü bir anda parladı. Ayağa kalkarken büyüyen gülüşüyle koştu ve bana sıkıca sarıldı. "Kurtuldunuz!" dedi göz yaşları içinde.

Birbirimize sıkıca sarıldık. Sonra ondan ayrıldığım an gözlerim Hazar'ın gözlerini buldu. Bana özlemle, hayranlıkla bakıyordu. Kendimi tutamadım ve Vera'dan ayrılıp ayrılmaz Hazar'ın kollarının arasına girip ona da sıkıca sarıldım. Yaşadığım histerik mutluluğa tam olarak bir isim koyamıyordum. Aslında hem üzgün hem mutluydum.

“Arter...” dedi Vera. “Ne oldu ona?”

Bedenim hâlâ Hazar'ın kollarının arasındaydı. Hazar başını eğmiş saçlarımı öperken Vera konuşmaya devam etti.

“Ben sizi biraz yalnız bırakayım,” dedi gülerek. “Kenara geçip uyuyacağım. Uyandığımda her şeyi konuşuruz, tamam mı?”

Başımı salladım. Vera yanımdan ayrılırken Hazar da beni birkaç adım öteye, göl kenarındaki kalabalıktan nasibini almamış tek تنها noktaya götürdü. Birlikte yere, gölün kenarına oturduğumuzda elleri hâlâ üzerimdeydi. Saçlarımı okşuyor, yanaklarıma dokunuyor, burada olduğuma inanamıyordu.

“Öldün sandım,” dedi acı içinde.

“Beni senin gidişin kurtardı...” dedim. “Sen gittin ve ben uyandım. Çünkü peşinden gelmem gerekiyordu.”

Hazar hüznle gülümsedi. “Baban seni bana emanet etti Sara, seni korumak benim ömür boyu işim. Ben hayatımın sonuna kadar senin muhafızınım.” Sonra uzandı, göl kıyısındaki pembe sıklamen çiçeklerinden birini kopardı ve parmaklarının arasındaki çiçeğe hüznle baktı. “Seni sırtındaki hançerle bulduğumuzda uykuya dalmadan önce bana ne söylemiştin, hatırlıyor musun?”

Başımı salladım. Aklım o ana, o anda hissettiğim acı ve kafa karışıklığına giderken aynı acıyla aynı cümleyi tekrarladım. “Çiçekler bizim olsun...” dedim sakince. “Böyle demiştim.”

Hazar elindeki çiçeği bana uzattı. “Savaş bitti,” dedi. “Biz kazandık Sara. Buradaki tüm çiçekler senin.”

Bana uzattığı çiçeği yavaşça aldığımda Hazar bana yaklaştı ve dudakları dudaklarımı buldu. Göldeki su ayaklarımızı, rüzgâr tenimizi, ormanda dolaşan huzur kalplerimizi buldu.

Savaş bitti, savaş bitti ve çiçekler bizim oldu...

Mevsimlerden yazdı. İçinde oturduğum at arabasının tekerlekleri yerdeki taşların arasına bir girip bir çıkarken yanımda oturan Hazar heyecanla, etrafa attığım meraklı bakışları izliyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum. “Artık bir şey söylemeyecek misin? Yola çıkalı günler oldu!”

“Az kaldı,” dedi Hazar. “Birazdan varacağız sevgilim, sabret.”

Bize eşlik eden atlı askerler eşliğinde ve at arabası içinde kilometrelerce yol aldık. Arkamızdaki at arabasında Maya ve Atlas vardı. Evet, Maya ve Atlas... Birlikte ve baş başa. Hatta belki de el ele! Onların arkasındaki at arabasında ise bizi ziyarete gelen Vera’nın annesi, Vera ve diğer kuzenlerim vardı. Hep birlikte günlerdir yoldaydık.

Aylar öncesine baktığımda hatırladığım tek his hüznün artık hayatımın her anı çiçeklerin arasında geçiyordu sanki. Sis kalkmıştı, güneş artık evrenin tek sahibiydi.

“İşte...” dedi Hazar at arabası yavaşladığında. “Geldik.”

Kaşlarımı çatarak dışarıya baktım. Önünde durduğumuz yer bir saraydı, hayatım boyunca ilk kez gördüğüm, önü çiçek bahçeleriyle dolu, bembeyaz ve sıcak görünümlü bir saray. Hazar at arabası durur durmaz koştu ve kapımın önüne geldi, beni elimden tutup at arabasından indirdiğinde herkes inmişti. Hep birlikte önümüzde duran bu koca sarayı izliyorduk.

“Burası da neresi?” diye sordum. “İlk defa görüyorum.”

Hazar keyifle güldü. “Tanıdık gelmedi mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “İlk defa gördüğüme yemin edebilirim.”

Hazar bir kez daha güldü. “Çok normal...” dedi. “Çünkü burası senin için yapıldı sevgilim.”

Kaşlarımı çatıp önümde uzanan koca saraya bir kez daha baktım. Bahçenin yarısı pembe sıklamen çiçekleriyle, diğer yarısı ise sarı mimozalarla doldurulmuştu. İki çiçek topluluğunun arasında ise keskin, düz bir çizgi halinde çam ağaçları diziliyordu.

“Benim için mi?” diye sorduğum sırada Hazar beni elimden tuttu ve sarayın bahçesine doğru yürütmeye başladı.

Ben merakla onu takip ederken herkes peşimizden geliyordu. Hazar bahçenin tam ortasında, çam ağaçlarının hizasında durdu ve bana döndü.

“Burası...” dedi eliyle sağ tarafını, bahçenin sıklamen çiçekleriyle dolu kısmını gösterirken, “...Vegvisir Krallığı’nın topraklarına ait.” Kaşlarımı çattım ve söylediği şeyi yavaş yavaş anlamaya başladım. “Burası ise...” dedi eliyle sol tarafını, bahçenin sarı mimozalarla dolu kısmını gösterirken, “...Noyan Krallığı’na ait.”

Başımı kaldırdım ve ona şok içinde, inanamayarak baktım.

“Ay inanamıyorum!” diye seslendi büyük halam. Kadın neredeyse şaşkınlıktan bayılacaktı.

“Bu ortadaki çam ağaçları ise, tam sınır çizgisi...”

“Hazar...” dedim. Nutkum tutulmuştu, devam edemedim.

Hazar bana doğru bir adım attı ve tam önümde durdu. Diğer herkes heyecan ve merakla hem bahçeyi hem sarayı incelemek için dağılırken Hazar’la yine baş başa kalmıştık.

“Artık senin toprakların ya da benim topraklarım yok,” dedi. “Senin sarayın ya da benim sarayım yok. Bizim topraklarımız var. Bizim sarayımız var. Burası bizim evimiz Sara. Bu

çiçekler bizim.”

Ona dolu gözlerle, yanaklarıma sızan gözyaşlarımla baktığımda parmağını çeneme götürüp yüzümü kaldırdı ve burnuma şefkat dolu bir öpücük kondurdu. Ona uzun zamandır söylemek istediğim bir şey vardı ve artık vaktinin geldiğine emindim.

“Burayı...” dedim titreyen sesimle. “O da çok sevecek.”

“Kim?” diye sordu Hazar olağan bir merakla.

“O,” dedim ve başımı eğip karnıma baktım. “Bebeğimiz...”

Başımı kaldırıp heyecanla yüzüne baktığımda nutkunun tutulduğunu, donakaldığını gördüm. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

“Bebek...” dedi. “Bebek?”

Gözyaşları içinde başımı salladım. “Bebek...” dedim titreyen bir sesle.

“Sen... Hamile misin?”

Bir kez daha başımı salladım. Hazar o an her şeyi tam olarak idrak etti ve içindeki coşkulu heyecanla önce bana sarıldı ve sonra bahçeye dağılan heyecanlı kalabalığa döndü.

“Beni dinleyin!” diye bağırdı. Herkes şaşkınlıkla bize dönünce konuşmaya devam etti. “Baba oluyorum! Karım hamile!” dedi ve aynı heyecanla bana dönüp alnını alnıma yasladı. Sessizce tekrarladı. “Karım hamile.”

Ve bizim masalımız tam orada en güzel anını yaşadı. Hazar; kalbimin muhafızı, koruyucusu ve vazgeçilmeziydi. Hayatıma girdiği andan beri bana gücü, sevgiyi, aşkı öğretmişti. Beni bir harabeden kurtarmış, bana gerçek bir ev vermişti. Her şeyden de öte, ruhum artık solmuş çiçek tarlalarının arasında, kuzgunlarla yürümeyecekti çünkü artık çiçekler bizimdi.

Çiçekler bizimdi...

Çiçekler bizimdi...

FİNAL

Topraklarımda çok bilindik bir söz vardır: “Ne kadar çok beklersen o kadar az beklemek zorunda kalırsın.” Büyükle-rimden hep duyardım bunu. İnsan beklerken zaman geçmek bilmiyor, kavuşmak imkânsız geliyor. Oysa beklenen zaman arttıkça beklenilecek zaman azalıyor. Öyleyse böyle beklemeli insan, azalarak değil azaltarak.

Ben Sara. Bir gün Vegvisir Krallığı’nın topraklarına bir prenses olarak, kehanetin bebeği olarak doğdum. Varoluş ama-cım bir hükümdar olmaktı. Ben yönetmek için, başa geçmek için dünyaya getirilmiştim. Kaderimin bana emri buydu; hayat bana “yaşa” demeden önce “yönet” demişti. Oysa çok sonraları işler öyle çok ters gitti ki benim güzel topraklarım kendi sa-raylarının yıkılışına şahit oldu. Doğduğum evin yok oluşunu izledim ben. Kaderin benim için hazırladığı bir gelecek vardı oysa o gelecek kimilerinin hırsları uğruna tarumar oldu.

Şimdi ise bambaşka bir noktadayım, boynumdaki kolye-nin kehanetini bilenlerin bile öngöremeyeceği bir noktada, iki ülkenin tam ortasıdayım. Bir yanımda kendi topraklarım, bir yanımda onun toprakları.

Soyut bir sınırdan, kendimin tam ortasıdayım.

Aylar Sonra
 “Efendim, durun!” Maya’nın sesi kulaklarımı bile bezdirecek kadar yüksek ve tizdi. Yerdeki sonbahar yapraklarını ezen ayaklarım bastığı her yaprağı parçalarken çıkardıkları ses bana keyif veriyordu.

“Majesteleri, lütfen! Çok hızlı yürüyorsunuz, bu sizin için iyi değil!”

Maya arkamdan seslenmeye ve koşturmaya devam ederken yalnız değildi, ona üç yüz kadar asker ile Vera eşlik ediyordu. Yanlış anlamayın, savaşa gitmiyorduk. Yalnızca rutin bir orman yürüyüşünün ortasındaydık. Ben, Vera, Maya, askerler ve o... Karnımdaki.

“Merak etme!” diye seslendim eğilip yerde gördüğüm bir kozalağı elime aldığım sırada. “Alıştı artık, aylardır benimle.”

Yere eğilip kalkmam o kadar uzun sürüyordu ki geçen sürede Maya, Vera ve diğerleri beni nihayet yakalayabildi. Vera nefes nefese koluma girdiğinde Maya bayılmak üzereydi.

“Kızım sen deli misin?” diye söylendi Vera. “Peşinden atlı kovalıyor gibi yürümene gerek var mı?”

“Peşimden atlı kovalıyor sayılır,” dedim. “Baksana şu orduya! Savaşa gidiyoruz sanki.”

“Seni korumak için buradalar, bir de bebeği tabii...” diye açıkladı Vera. Hemen sonra Maya’ya döndü ve kaş göz işaretleriyle beni gösterdi. “Hadi, sen de öbür koluna gir Maya. Yoksa yine uçup gidecek.”

Maya bana hiçbir şey sormadan koluma girdi ve yola dönüp birlikte yürümeye başladık. Ellerimdeki kozalakları pelerinin ceplerine doldurduğum gibi altından geçtiğimiz ağaçlara bakınmaya başladım. Güneş yeni batmıştı ve asıl yürüyüşe çıkma nedenim tam bu saatlerde buralarda olan ateşböceklerini görmektir.

“Yorulmadın mı daha?” diye sordu Vera. “Dönmeyelim mi?”

“Daha yarım saat bile olmadı...” dedim ve elimi karnıma götürdüm. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum, elim bazen ben farkında bile olmadan karnıma gidiyordu. Onun orada olduğunu zaten biliyordum ama onun yuvasını ellerimle sarmak hoşuma gidiyordu.

“Yarım saat bile olmadı ama karnınız burnunuzda efendim.” Maya’nın sesi endişeliydi. “Şifacının söylediklerini duydunuz. Doğum her an, her saniye başlayabilirmiş... Ormanda doğurmak istemezsiniz değil mi?”

Gülerek başımı eğdim ve bir kez daha karnıma baktım. “Babasına ormanda âşık oldum,” dedim. “Ormanda doğsa ne olur?”

“Dalga mı geçiyorsun Sara?” dedi Vera dehşet içinde. “Bebği burada doğurmak istemiyorsun, değil mi? Burada, yeşilliklerin ve tüm bu orman böceklerinin arasında!”

Karnımdaki şişkinlik yüzünden zar zor kıkırdadım ve başımı salladım. Bu halde nefes almak bile zordu. “Bunu sizin gibi bir kâbus olarak görmüyorum ama tabii ki şaka yapıyorum. Böyle bir isteğim yok, korkmayın. Onu odamda doğuracağım elbette. Şimdi beni boş verin de siz anlatın. Ben ne zaman teyze olacağım?”

Maya utanarak başını eğerken Vera gözlerini devirdi. “Sen önce lütfen anne ol,” dedi ve kurduğu cümlelerin yol açabileceği sonuçları fark edip korkuyla ekledi. “Ama şimdi değil, şu an değil!”

“Tamam Vera,” dedim bunaldığımı hissederek. “Burada yürürken bebeğin bir anda bacaklarımın arasından çıkıp çimlere düşecek hali yok, sakın ol! Sancılarım burada başlasa bile doğum için saraya yetişiriz, merak etme. İzin verin de biraz yürüyüp hava alayım.”

“Pekâlâ, özür dileriz,” dedi Vera üzümlere. “Ben yalnızca senin için endişeleniyordum ama... Ah, bak! Ateşböcekleri!”

Konuşmasını yarıda kesti ve heyecanla karşımızda duran koca çınar ağacını gösterdi. Tam karşımızda duran yaprakları sarıya dönmeye başlamış koca ağacın üzerinde birkaç küçük ateşböceği kararmaya başlayan havanın ortasında asilce parlıyordu. Onları ne kadar sevdiğimi, ne büyük hayranları olduğumu bilmeyen yoktu.

“Muhteşemler...” dedim duygulanarak. Hamilelik duygularımı öyle bir hale getirmişti ki bir dilim kızarmış ekmeğe görsem duygulanıp ağlayacak bir haldeydim.

“Ağlamayacaksınız, değil mi?” diye sordu Maya gülerek. “Sonuçta kızarmış ekmeğe değiller.”

Gözlerim dolu bir halde güldüm ve burnumu çektim.

“Kızarmış ekmeğe mi ağladın?” diye sordu Vera kendini gülmemek için zor tutarken.

“Ama çok kızarmıştı...” dedim ve burnumu bir kez daha çektim.

Vera ufak bir kahkaha attığında Maya iki dudağını birbirine bastırmakla ve gülüşünü kontrol altına almaya çalışmakla meşguldü.

“Sen şeyi biliyor musun Maya?” dedi Vera. “Geçen gün beni ziyarete geldiğinde, ‘Duvarımdaki meşale sönmeye çok yakın!’ deyip ağlamaya başladı.”

Maya artık kendini tutamadı ve ufak bir kahkaha da o patlattı.

“Söndüğünde onun için her şey bitecek,” dedim. “Artık varlığı hiçbir şey ifade etmeyecek. Bunları düşünmek... beni biraz...”

Ben içimde hissettiğim ve hiç de tanıdık olmayan, garip bir rahatsızlık hissiyle cümlemi yarıda keserken Vera benim yerime konuşmaya başladı.

“Dur tahmin edeyim,” dedi gülercek. “Seni biraz duygulandırdı, değil mi?”

Benden bir cevap gelmeyince ikisinin de başı bana döndü. Aralarında durmuş, ateşböceklerine bakmayı bırakmış kaşlarını çatmıştım. Ellerim karnımda, gözlerim ellerimdeydi ve o an emin olduğum tek şey yaşadığım bu hissin gerçekten ama gerçekten hiç de tanıdık olmadığıydı.

“Öyle değil mi?” diye sordu Vera bir kez daha. “Sara?”

“Majesteleri?” dedi Maya endişeyle.

İşte tam o an bacaklarımda hissettiğim ılık sıvının ayaklarıma kadar indiğini gördüğümde bir şeyden emindim: Kesinlikle altıma yapmıyordum! O an yaşadığım şokla dudaklarımdan arasından sadece bir cümle çıktı.

“Kızlar,” dedim korkuyla karışık bir heyecanla. “Doğuruyorum!”

Başımdaki kalpli taç başımı öne eğmemle yere düştü, içimde hissettiğim garip rahatsızlık hissi bacaklarımda hissettiğim sıvıyla birdenbire dayanması güç bir ağrıya döndü ve Vera’yla Maya’nın dakikalardır dile getirdiği o şey sonunda gerçek oldu. Ben, iki ülkenin ortak kraliçesi Sara, bir ormanın ortasında doğuruyordum!

“Doğuruyor musun?” Vera’nın korku içindeki haykırışını duyduğumda bacaklarım çoktan titremeye başlamıştı. Vera’nın bağırışını duyan birkaç askerin atlarının yönünü saraya çevirdiğini gördüm. Kasıklarına vuran sancılar öyle güçlüydü ki bana sırtımdan hançer yediğim o günü hatırlatacak kadar acımasızlardı.

“Efendim, oturmayın!” dedi Maya telaşla. O sırada ben acı içinde yere çöelmeye, bacaklarımı çimlere uzatıp yere uzanmaya çalışıyordum.

“Ayakta duramıyorum!” dedim acı bir çığlıkla.

“Sara!” dedi Vera telaşla. “Biliyorum, çok canın yanıyor ama hani doğum başlasa bile saraya dönecektik? Az önce öyle söylemedin mi?”

“Ben nereden bileyim bu acıyı?” dedim öfkeyle bağırırken. “Daha önce kaç kere doğurdum? Bilsem hiç doğurmazdım!”

Çığlıklarım tüm ormanda duyulurken artık kendimi tamamen yere bırakmıştım. Vera ve Maya etrafımda dört dönüyor, ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

“Birileriniz derhal saraya dönsün!” diye bağırdı Vera. “Şifacıyı getirin! Herkes üzerindeki temiz pelerinleri çıkarıp buraya atsın!”

“Birilerini yolladık efendim,” dedi askerlerden biri. Hepsi aynı anda pelerinlerini çıkarıyor, yanlarındaki su şişelerini sırayla etrafıma bırakıyor ve endişeyle kenara çekiliyorlardı.

“Seni pelerinlerden birinin üzerine yatıracağız güzelim,” dedi Vera telaşla. O sırada Maya yere pelerin sermekle meşguldü.

“Acele edin çünkü bebek çimlere doğmak istiyor gibi!” diye bağırdım acı içinde.

“Tamam, hadi, tut elimi.” Vera beni elimden tutup biraz kaldırdı ve hemen yanıma serilen pelerinin üzerine geçmeme yardımcı oldu.

Maya silindir haline getirdiği bir pelerini bir yastıkmışçasına boynumun altına koyarken Vera üzerimi başka bir pelerinle örttü. Defalarca bunun şakasını yapmıştık ama gerçek olabileceğine asla inanmamıştım. Kafamdaki plana göre sancılarım burada başlasa bile on beş dakika daha yürüyüp saraya döner, bebeği orada doğururdum. Oysa bu öyle büyük bir sancıydı ki bırakın on beş dakika yürümeyi, bir adım daha atacak halim kalmamıştı.

“Sancıların hâlâ aynı mı?” diye sordu Vera ve üzerime örttüğü pelerini kaldırıp aşağıya, elbisemin altına baktı. “Keşke bir

şey anlasam!” diye söylendi ve çaresizce kimsenin gelip gelmediğini görebilmek için yola bakındı.

“Giderek kötüleşiyor,” dedim ve ağrı içinde sızlandım.

“Derin nefesler alıp verin,” dedi Maya. “Şifacı birazdan burada olur majesteleri, atla gelecek. Siz sakinleşmeye çalışın.”

“Bak ben de sadece bunu biliyorum işte,” dedi Vera. “Nefes al ver, güzelim. Nefes al ver!”

O sırada benim tek yaptığım da buydu zaten. Orada, ormanın ortasında, ağaçların altında ve çimlerin üzerinde o çok hayran olduğum ateşböceklerinin gözlerinin önünde yerde uzanmış acı içinde kıvranıyor ve nefes alıp veriyordum. Aklım bir yandan da Hazar’daydı, o toplantıdayken yalnızca bir saatliğine yürüyüş yapmaya çıkmam ve ormanın ortasında doğurmaya başlamam ona nasıl hissettirecekti acaba?

“Geliyorlar!” dedi Maya heyecanla. “Dayanın efendim!”

Ağaç dalları rüzgârın ittirmesiyle sallanırken saçlarımın etrafına düşen yaprakların sürüklenme sesleri yaklaşan atların ayak seslerine karıştı. Rüzgârın esintisi ter içinde kalan vücuduma rahat bir nefes aldırırken hızla yaklaşan atların çıkardığı sesler de bir başka rahat nefes alma sebebiydi.

“SARA!”

Hazar’ın sesini dakikalar sonra duyduğumda aldığı haberin ona nasıl hissettireceğini de anlamış oldum. Sesi tüm duygularını belli ediyordu; Hazar o an “dehşet” kelimesinin vücut bulmuş haliydi. Zira kendini atının üzerinden öyle bir attı ki o yere indiğinde atı henüz durmamıştı bile. Üzerindeki koca kürkü bir çırpıda yere bırakıp başındaki tacı da yere savurduktan sonra ona verilen tüm unvanlardan kurtuldu ve yanı başıma gelip diz çöktü.

“Sana dedim!” dedi endişeyle. “Sarayın bahçesinden uzaklaşma dedim!”

Nefes nefese ve ter içindeydi, ben acı içinde kıvranırken o da en az benim kadar acı içinde görünüyordu. Yanlarında getirdikleri üç şifacı kadın hiç vakit kaybetmeden yerlerine, ayak hizama yerleştiklerinde bile aklım orada değildi. Tek odağım hissettiğim acı ve yanımdaki adamdaydı.

“Çok mu acı çekiyorsun?” diye sordu Hazar hüzünle. Bir yandan elimi tutuyor, bir yandan saçlarımı okşuyordu. Ellerinin titrediğini hem tuttuğu elimde hem okşadığı saçlarımda hissedebiliyordum.

“Yeterince açılmış,” dedi şifacılardan biri. “İkınmaya başlamalısınız majesteleri!”

Başımı biraz kaldırıp bana bağırان şifacının kararlı yüzüne bir kez baktım ve titreyen çeneme rağmen ıkınmaya başladım.

“Onu saraya taşıyamaz mıyız?” diye sordu Hazar son bir çare.

“İmkânsız majesteleri! Bebek doğmak üzere.”

“Ben onu kucağımda taşısam, yine mi imkânsız?” diye sordu Hazar endişeyle.

“Çok üzgünüm efendim...” dedi şifacılardan bir diğeri.

“İkının kraliçem, geliyor! Korkmayın, bebeği de sizi de hemen temizleyeceğiz, hiçbir şey olmayacak!”

Gözlerimi Hazar’ın beni korkuyla izleyen gözlerine çevirdim. Bir yandan ıkınmaya çabalarken bir yandan onun bakışlarından güç almaya çalışıyordum.

“Biz seninle neler başardık...” dedi Hazar sessizce. “İki ülkeyi bir evde birleştirdik benim güzel karım... Sen neler yaşadın, neler atlattın farkında mısın?”

Sesi, kokusu, nefesi ve cümleleri beni öyle kolay rahatlatıyordu ki etkileri dünyadaki tüm ilaçlardan, tüm merhemlerden daha şifalıydı. Hazar benim şifamdı.

“Geliyor Sara!” diye bağırdı Vera.

“Dayanın efendim!”

“Az kaldı güzelim, çok yakında sen, ben ve bebeğimiz birlikte uyuyacak, birlikte uyanacağız... Sen onu uyutacaksın, ben seni...”

Derin bir nefes aldım. Kasılmalarımın zirveye ulaştığı o noktada en sonunda gözlerimi kapattım ve kendi doğduğum anı, havayla tanışmamı, annemi anımsamaya çalıştım. Ona duyduğum saygı acı çektiğim her saniye artarken acımın zirveden inişine şahit oldum ve kulaklarım tiz, zayıf bir ağlama sesiyle doldu.

“İşte geldi!” dedi şifacılardan biri.

“Geldi!” dedi Vera heyecanla.

Gözlerim merakla açıldığında tek istediğim şifacının beyaz bir örtünün arasına sardığı bebeğimi görmektir. Vera, Maya ve diğer şifacı kadınlar bebeğin başında, onun örtüye sarılmasını izlerken Hazar elimi bırakmıyor, bebeğe benimle aynı mesafeden bakıyor, onu aynı merakla izliyordu.

“İyi mi?” diye sordum halsiz bir sesle.

“Merak etmeyin kraliçem. Çok iyi görünüyor.”

“Peki sen iyi misin?” diye sordu Hazar endişeyle.

Başımı salladım. “Kötü hissetmiyorum,” dedim. “Yalnızca yorgunum. Ve heyecanlı...”

“Kanaması var mı?” diye sordu Hazar şifacılara dönüp. Aklı hâlâ bende idi.

“Yok efendim, merak etmeyin. Kraliçemiz de bebeğimiz de çok iyi durumda.”

“Peki şeyi ne?” diye sordum. Öyle yorgundum ki söylemem gereken kelimeyi bile anımsayamıyordum. “Şeyi...”

“Cinsiyeti...” dedi Hazar gülümseyerek.

Başımı salladım. Bebeği kucağında tutan şifacı kadın sonunda bebekle yanımıza yaklaştı ve bebeği bana, kollarımın

arasına uzattı. Ben incitine endişesiyle ne yapacağımı bilemezken Hazar bebeği şifacının kollarından aldı ve iyice bana yaklaştırdı.

“Kızınız size çok benziyor kraliçem,” dedi şifacı verdiği haberin mutluluğuyla.

“Kızımız mı?” dedim gözyaşları içinde. Hazar’ın kollarına yerleştiği bebeğimizi güçsüz kollarımla sardığımda Hazar da bana destek oluyordu. Onu birlikte kucaklamış, birlikte sarıp sarmalamıştık ve kollarımızın arasındaki bu bebeğin güzel bir kız çocuğu olduğunu, bir kızımız olduğunu öğrenmiştik ve gözyaşlarımı tutabilmem artık imkânsızdı.

“Kızımız...” dedi Hazar beni tekrar ederek. Sesi titriyordu, bana da bebeğimize de hayranlıkla bakıyordu.

“Bizim bir kızımız mı oldu?” diye sordum. Buna hâlâ inanamıyordum. Kollarımın arasında yatan bu güzel bebek bizimdi. Hazar’la benim bebeğim... Bizim kızımız.

“Bu kız bana baba mı diyecek şimdi?” dedi Hazar sessizce, o da bu yaşanana inanamıyor gibiydi. Bir bebeğimizin olacağını kucağımıza alana kadar yeterince idrak edememiştik. Küçük ve güzel gözleriyle bir bana bir babasına bakan bu güzel bebek bizimdi ve biz artık üç kişilik bir aileydik.

“İsim düşündünüz mü?” dedi Vera gözyaşları içinde.

Maya da bizi aynı duygusallıkla, resmen hüngür hüngür ağlayarak izliyordu.

“İsim...” dedim ve soran gözlerle Hazar’a baktım.

“İsmine annesi karar verecek,” dedi. “Konuşmuştuk.”

Gülümsedim ve başımı önüme eğdim. Bize merakla bakan gözleri apaydınlıktı. Gün geceye evrilirken belki de bu ormandaki en aydınlık şey onun gözleriydi.

“Elin,” dedim sessizce. “Senin ismin Elin olsun bebeğim.”

“Ah, aydınlık demek...” dedi Vera daha da duygulanarak. “Beni daha ne kadar ağlatacaksınız?”

Tam o an gökyüzünden bir yıldız kaydı. Karşı ağaçtaki ateşböceklerinin sayısı öyle arttı ki sanki evrendeki tüm ateşböcekleri o gece evleri olarak o ağacı seçmişti. Sevdığım adam, Hazar yanı başımdaydı; kollarımda taşıdığım bu bebek iki ülkenin prensesi ve bizim bu dünyada aldığımız en güzel hediyemizdi.

“Hoş geldin Elin...” diye fısıldadı Hazar heyecandan titreyen sesiyle. “Hoş geldin güzel kızım.”

Elin “aydınlık” demekti ve kızımız bizim aydınlığımız olacaktı. Birlikte çok karanlık yollardan geçmiş, çok yokuşlar çıkmış, çok yara almıştık ama birlikte nasıl iyileştiysek bundan sonra da birlikte parlayacaktık. Her denizin bir derin bir de sığ yanı vardı, derinliklerini aşan herkes bir gün denizin sığ tarafına da ulaşırdı. Patikalar hep düzlüklere çıkardı ve karanlıkların sonu hep aydınlıktı.

Herkesin aydınlığına kavuşması dileğiyle...

Çiçekler sizin olsun.

SONSÖZ

Sevgili okurum, beni ve satırlarımı hafızanda misafir ettiğin için çok teşekkür ederim. Sara ve Hazar'ın hikâyesi sana ılık ve ilham getirsin. Kendini esaret altında hissettiğin her an etrafına atılan düğümleri bir bir çözebileceğini de dibe battığın nehirde kendini, kendi ellerinde çekip çıkarabileceğini de unutma. Sara, Hazar, Atlas, Maya, Vera ve diğerleri evrenin bir yerlerinde, bizim onları hayal ettiğimiz halleriyle var olmaya devam edecek. Hep söylediğim gibi, bu satırlar benim satırlarım değil, bizim satırlarımız. Bu serüven benim değil, bizim serüvenimiz. Bu bizim hikâyemiz... Kalbinizden geçen her güzel dileğin gerçekleşip sizi bulması dileğiyle. Ve unutmadan: Çiçekler hep sizin olsun...

Sizi çok seviyorum.

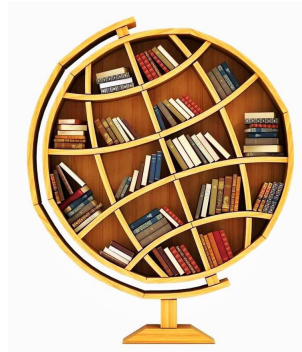
İyi ki vardınız.

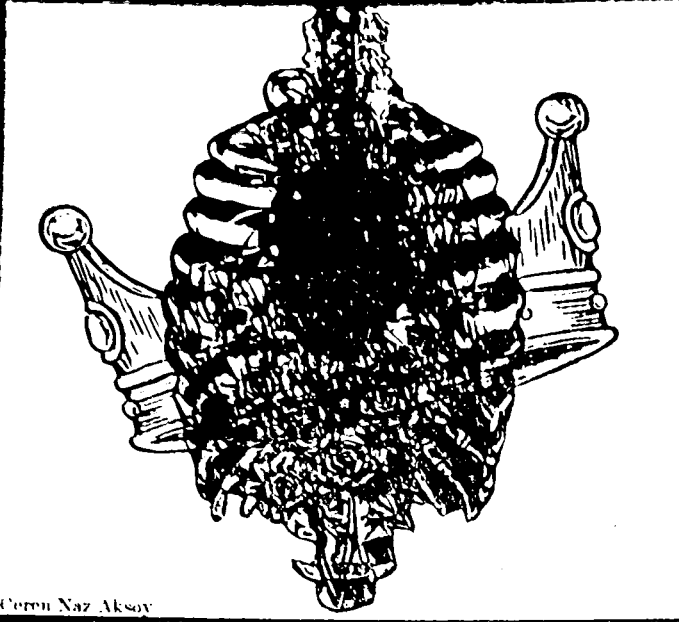
İyi ki varsınız.

Hep olun.

—Beyza Alkoç

Sevgili okurum, bir sonraki sayfalarda sizlerden,
okurlarımdan gelen ***Kalp Muhafızı 2*** çizimlerini göreceksin.
Sara ve Hazar'ı bu kadar hissedem, hikayelerini kâğıda döken
her birinize sonsuz teşekkür ederim.
İyi ki varsınız.
Hep olun.

Ceren Naz Aksoy

Ceren Naz Aksoy

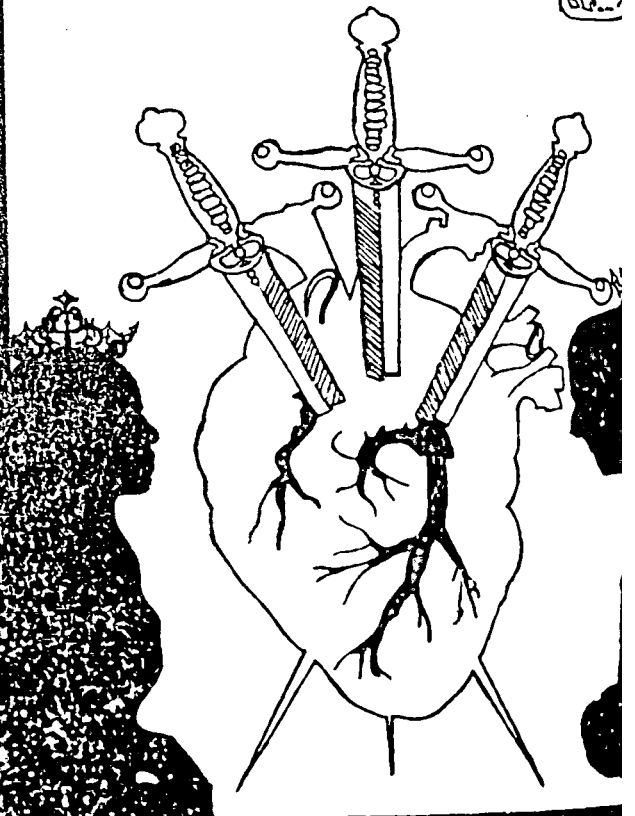

Rabia Esmer

Leyla Quluzade

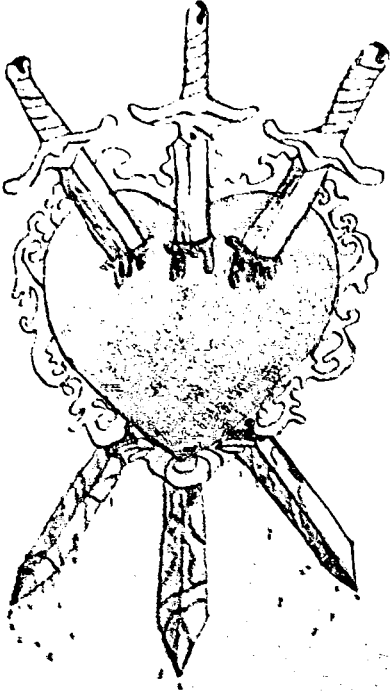
Kalp Muhafızı 2

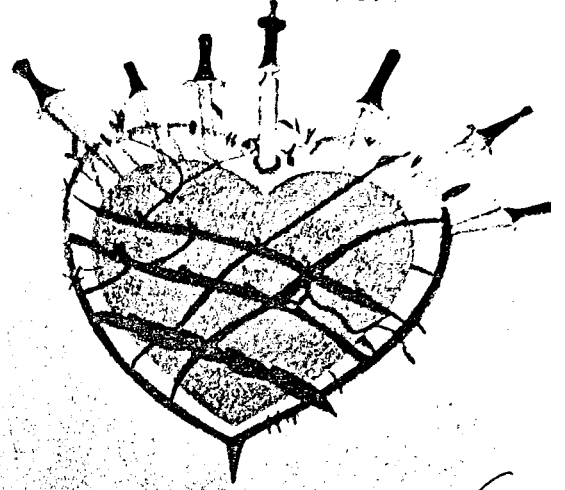
Ali Farzaliyev

KALP MUHAFIZI

—BEYZA ALKOÇ—

Aslı Tokmak

Fatma Necef

Fatma Necef

Kutlçe Sava Aksel

Elif Sena Çamlılar

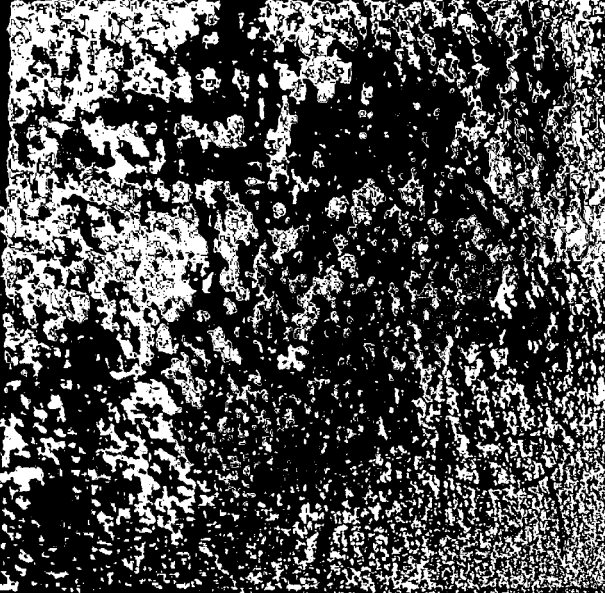
"Kılıçlar tolti bulak"
"Ama çek kan okrak..."

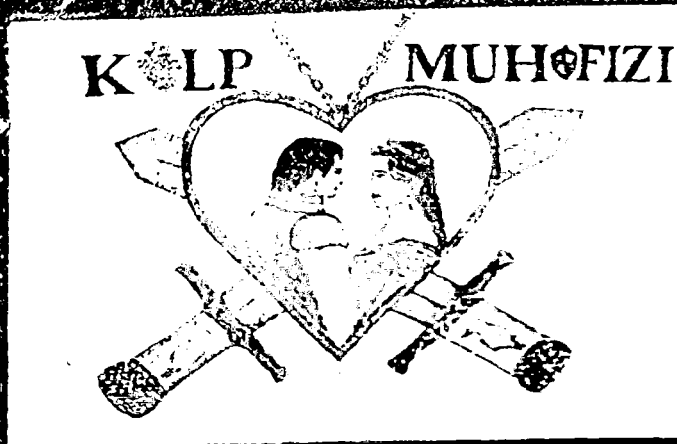
KALP
MUHAFIZI
BEYZA ALKOÇ

X.5.8.2016

Yağmur Börekçi

Efla Karaduman

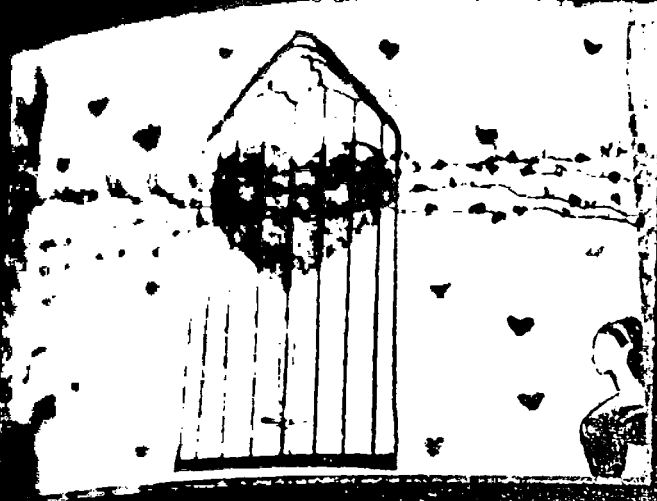
Berre Ay

**Elif Beyza Ağgez
& Ebrar Yüksel**

Eflin Akdeniz

Hilal Çağır Şahin

Hazal Batır

Sudenaz K.

Melissa Yılmaz